

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΛΗΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 543, € 1,50

Η ΝΔ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟ ΦΑΙΟ “ΚΟΚΚΙΝΟ” ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

“ΧΡ. ΑΥΓΗ”: ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ ΣΕ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ –www.oakke.gr- στις 18/7/2019

Στις 7 του Ιούλη είχαμε δυο καλά νέα και ένα κακό. Από τακτική άποψη τα δυο καλά νέα είναι σημαντικότερα. Από στρατηγική τη μεγαλύτερη σημασία έχει το κακό. Τα δυο καλά νέα είναι η πτώση της σοσιαλφασιστικής συμμορίας Τσίπρα και το ξωπέταγμα των ναζικανιβάλων της «Χρ. Αυγής» από τη Βουλή. Το κακό νέο είναι η σταθεροποίηση του ΣΥΡΙΖΑ παρά το κάζο των ευρωεκλογών.

**Η πτώση του Τσίπρα και το
ξωπέταγμα της «Χρ. Αυγής»
από τη Βουλή**

Το ότι η φασιστική συμμορία Τσίπρα, ο πρωταθλητής του παραγωγικού σαμποτάζ και ο κύριος οργανωτής μιας κοινοβουλευτικής δικτατορίας στη χώρα μας, όπως αυτή συμπυκνώνεται περίφημα στη χιτλερικού τύπου σκευωρία της Νοβάρτις, έπεσε από την κυβέρνηση, και μάλιστα τόσο καθα-

ρά ώστε η μισοδημοκρατική ΝΔ να πάρει την αυτοδυναμία δηλαδή να μη χρειαστεί να εξαρτηθεί από αυτόν το ΣΥΡΙΖΑ ή το στενό του σύμμαχό, το λαλιωτικό ΚΙΝΑΛ, για να κυβερνήσει, είναι το αποτέλεσμα μιας εξαιρετικά προοδευτικής, στην κύρια πλευρά, κίνησης στη συνείδηση των μαζών. Πρόκειται για το ότι οι μάζες έχουν αρχίσει μέσα στην ατέλειωτη χρεωκοπία της χώρας να αναζητάνε το φταίχτη όχι τόσο έξω όσο μέσα στη χώρα, και να ανακαλύπτουν

ότι δεν υπάρχει έξοδος από αυτήν ειδικά την κρίση, δηλαδή δουλειές και κατανάλωση δίχως αύξηση της παραγωγής. Μιλάμε ωστόσο για μια προοδευτική κίνηση «στην κύρια πλευρά», γιατί το εκλογικό αποτέλεσμα περιέχει μέσα του και μια αντίθετη, αντιδραστική κίνηση που είναι δευτερεύουσα σε αυτή τη φάση. Αναφερόμαστε στη μεγαλύτερη ως τώρα παρόξυνση του μακεδονικού που ευνόησε τη ΝΔ χώνοντας μέσα της και μια δόση φασισμού που δεν θα αργήσει να αξιοποιήσει το φαιο-«κόκκινο» μέτωπο, αν και το πιο χαρακτηριστικό προϊόν αυτής της διεργασίας είναι η είσοδος του γνήσιου πουτινικού εκτρώματος του Βελόπουλου στη Βουλή.

Από άμεση πρακτική άποψη και στην κύρια πλευρά της πάντως η

αυτοδυναμία της ΝΔ και η δυναμική της που προκαλείται από την αντίστοιχη πίεση των μαζών που ψήφισαν ΝΔ και το σχετικό πάγωμα του πολιτικού στρατού του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να ελαττώσει σε μια πρώτη φάση και σε κάποιους τομείς το άγριο παραγωγικό σαμποτάζ που δέχεται η χώρα και ίσως επίσης μπορέσει να ανακοπεί σε σχέση με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ο ρυθμός πουτινοποίησης της παρά το ότι ο δρόμος στους φασίστες μένει αρκετά ανοιχτός μέσα από την ισχυροποίηση του Σαμαρά. Δεν βλέπουμε όμως ότι τέτοιες εξελίξεις μπορούν να κρατήσουν για πολύ γιατί η ηγεσία της ΝΔ είναι βαθιά διαβρωμένη από τους ανθρώπους των νέων ρωσοκινέζικων αφεντικών και στα κεφαλαϊώδη ζητήματα δουλεύει μαζί με τους

φαιο-«κόκκινους», ανοιχτά με το ψευτοΚΚΕ και πιο καλυμμένα με το ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό θα φανεί πολύ περισσότερο και πολύ πιο γρήγορα με μια αυτοδύναμη ΝΔ, παρά με μια που θα βρίσκει άλλοθι στην κυβερνητική αδυναμία της για να μην εφαρμόζει το πρόγραμμά της. Αυτό σημαίνει ότι μια αυτοδύναμη ΝΔ θα οδηγήσει και σε πιο γρήγορη εκδήλωση των δύο αντίθετων γραμμών μέσα στη ΝΔ, τουλάχιστον στο επίπεδο της ανάπτυξης και της πολιτικής δημοκρατίας. Μόνο κυβερνώντας η μητσοτακική ΝΔ θα διώξει κάθε αυταπάτη και θα δείξει στους δημοκρατικούς και προοδευτικούς ανθρώπους ότι η χώρα αυτή μπορεί να επιζήσει μόνο με μια σκληρή, παρατεταμένη και επώδυνη σύγκρουση με

Συνέχεια στη σελ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Το φασιστικό κινέζικο μονοπώλιο επιτίθεται στους εργολάβους της Ζώνης για να κλείσει τη Ζώνη και να πετάξει τους εργάτες της στο γκρεμό της ανεργίας, σ. 3,

• Νέα στοιχεία για τη δύναμη και τις συνδέσεις του παραγωγικού σαμποτάζ, σ. 5

• Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τη νέα επίθεση ενάντια στην «Athens Voice», σ. 5

• Τραμπ: Ο προβοκάτορας έχει έναν κύριο ρόλο - Να στείλει τον Δεύτερο και Τρίτο Κόσμο στην αγκαλιά του άξονα Ρωσίας Κίνας, σ. 9

• Ζήτω ο ηρωικός δημοκρατικός αγώνας του λαού του Χονγκ Κονγκ ενάντια στον κινέζικο φασισμό, σ. 12

ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

**- ΟΧΙ ΣΤΟ «ΠΑΡΑ-ΜΗΤΡΩΟ» ΤΟΥ ΟΛΠ – ΚΟΣΚΟ
- ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ Ο ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΛΙΜΑΝΙ
- ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ**

Το φασιστικό κινέζικο μονοπώλιο της ΚΟΣΚΟ επιχειρεί να γίνει το απόλυτο κράτος μέσα στη Ζώνη Περάματος, με τελικό στόχο να την κλείσει και να πετάξει τους εργάτες της στο δρόμο για να τη μετατρέψει σε σταθμό εμπορευματοκιβωτίων.

Είναι η διακίνηση των κοντέινερ της στην Ευρώπη, η μετατροπή του Πειραιά σε πύλη της Κίνας, που ενδιαφέρει πάνω απ' όλα τον κινέζικο σοσιαλิมπεριαλισμό, και καθόλου η ναυπηγική βιομηχανία

την οποία αναπτύσσει με ένταση η ΚΟΣΚΟ στη χώρα της. Αυτή δεν θέλει να την αναπτύξει στον Πειραιά κυρίως γιατί η ανάπτυξη της βιομηχανικής παραγωγής της Ελλάδας βάζει σε κίνδυνο τη νεοαποικιακή οικονομία που η Κίνα θέλει να στήσει για να εξαρτήσει απολύτως τη χώρα μας. Επιπλέον, σε ότι αφορά το χώρο της Ζώνης, την ΚΟΣΚΟ τη συμφέρει να τον κάνει χώρο φορτοεκφόρτωσης κοντέινερ σαν συνέχεια των προβλημάτων 2 και 3 γιατί από έναν τέτοιο

χώρο τα κέρδη είναι πολλαπλάσια για εκείνη και την κινέζικη εξαγωγική βιομηχανία ενώ την Ελλάδα τη συμφέρει απείρως περισσότερο η Ζώνη να μείνει Ζώνη γιατί εκεί θα απασχολούνται εκατοντάδες ελληνικές επιχειρήσεις και, κυρίως χιλιάδες εργαζόμενοι από τον Πειραιά και όχι μερικές εκατοντάδες εργαζόμενοι μέσα στα ασάλινα δάση από τους κινέζικους γερανοφύτες που φτιάχνονται εξ ολοκλήρου στην Κίνα για να μη βοηθηθεί ούτε με ένα Ευρώ η υπό εξαφάνιση ελ-

ληνική χαλυβουργία.

Ετσι πριν από λίγες μέρες με μία ξαφνική ανακοίνωση του ΟΛΠ, δηλαδή η ΚΟΣΚΟ προανήγγειλε τη δημιουργία δικού του μητρώου επιχειρήσεων (Μητρώο Εγκεκριμένων Εργολάβων) όπου θα εγ-

Συνέχεια στη σελ. 3

Η ΝΔ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟ ΦΑΙΟ "ΚΟΚΚΙΝΟ" ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ "ΧΡ. ΑΥΓΗ": ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ ΣΕ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

όλες τις σημερινές κυρίαρχες κοινοβουλευτικές ηγεσίες και γραμμές, και ουσιαστικά μόνο με την είσοδο του εργαζόμενου λαού και μιας πραγματικής αριστεράς στο προσκήνιο σε σύγκρουση με την ψεύτικη, που είναι ο αληθινός κυρίαρχος πόλος της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

Το ξωπέταγμα της ναζιστικής συμμορίας από τη Βουλή είναι μια ευκαιρία για τους δημοκράτες. Χωρίς το τσάκισμα της τώρα, θα διευκολυνθεί η μεταμόρφωση της και η μελλοντική ισχυροποίηση της

Το δεύτερο καλό, είναι ότι η ναζιστική συμμορία της «Χρ. Αυγής» πετάχτηκε έξω από τη Βουλή πράγμα το οποίο έχει επιταχύνει τη διαδικασία αποσύνθεσης της ηγετικής ομάδας Μιχαλολιάκου με την αποχώρηση του πρωτοπαλίκαρου του Λαγού με μια ομάδα ναζιστών καθώς και τη σχετικά πιο ανοικτή αποστασιοποίηση του Κασιδιάρη. Αυτή η εξέλιξη -που δεν ξέρουμε ακόμα πόσο πραγματική είναι και πόσο συνεννοημένη για να ελαφρύνει η θέση του Μιχαλολιάκου από τη δολοφονία Φύσσα- δεν αντισταθμίζεται από την είσοδο του Βελόπουλου στη Βουλή, γιατί αυτός ο ρωσόδουλος φασίστας δεν έχει, τουλάχιστον ακόμα στη διάθεσή του έναν δολοφονικό, ανοιχτά ρατσιστικό και αντισημιτικό, δηλαδή κανιβαλικό στρατό. Και η πουτινική Ρωσία και οι ντόπιοι εγκάθετοί της έχουν οπωσδήποτε ανάγκη από έναν τέτοιο στρατό, και γι' αυτό ο χρυσαυγισμός παραμένει ζωντανός μέσα στην αστυνομία και στο στρατό, και όσο δεν γίνεται αποναζιστικοποίηση, οι ναζιστές θα παραμένουν μέσα στην καρδιά του κράτους. Γι' αυτό η περίοδος αυτής της κοινοβουλευτικής απόσυρσης των ναζί είναι μόνο ένα διάστημα από το οποίο πρέπει να επωφεληθούν οι πραγματικοί δημοκράτες αντιφασίστες για να απαιτήσουν και να παλέψουν για την πολιτική και ιδεολογική συντριβή της συμμορίας και για τη θέση της εκτός νόμου, και όχι για να εφησυχάζουν ικανοποιημένοι ενώ το τέρας όχι μόνο είναι ζωντανό αλλά το περιβάλλον του, διεθνές και εσωτερικό είναι πιο ευνοϊκό παρά ποτέ για την επούλωση των τραυμάτων του και την ανάπτυξη του. Πρέπει με λίγα λόγια να απαιτήσουμε από την αστική τάξη και ιδίως την κρατική ψευτοαριστερά να σταματήσει να προστατεύει τη συμμορία, ποινικά και κυρίως πολιτικά και ιδεολογικά. Μόνο έτσι θα αξιοποιήσουν οι δημοκράτες αντιφασίστες και οι μετανάστες το γεγονός ότι θα αποδυναμωθεί για μια περίοδο ο δολοφονικός μηχανισμός της συμμορίας, και θα πληγεί σοβαρά η εικόνα της στους ακροδεξιούς και στους φασίστες κάθε λογής με τη γλοιώδη στάση πολλών «άρειων πολεμιστών» της μπροστά στην ταυτόχρονη πολιτική ήττα και την ποινική καταδίκη τους όσο και αν η τελευταία έχει επίτηδες ελαφρύνει εσκεμμένα από τον ΣΥΡΙΖΑ με τη νέα ποινική νομοθεσία.

Δεν συμεριζόμαστε δηλαδή καθόλου την αισιοδοξία πολλών γνήσιων αντιφασιστών ότι η «Χρ. Αυγή» σαν ένας μαζικός, αντισημιτικός-ρατσιστικός νεοταγματασφαλίτικος στρατός του πουτινισμού στην Ελλάδα έχει

τελειώσει. Αυτή η εκτίμηση μας στηρίζεται κυρίως στο γεγονός ότι η «Χρ. Αυγή» δεν τσακίστηκε στην πολιτικο-ιδεολογική γραμμή της, δηλαδή βαθιά, αλλά κυρίως από τα πάνω, επιφανειακά και στα σύμβολά της, όταν αποφάσισε το ελληνικό κράτος και μάλιστα με κυβέρνηση εκείνη του ορθόδοξο-φασίστα Σαμαρά, να τη μαζέψει με μια μεγάλη και συνολική δίκη. Αυτή είναι μία κίνηση που σύσσωμο το διακομματικό καθεστώς, τα δικαστήρια και η αστυνομία δεν την έκαναν επί 25 ολόκληρα χρόνια και την έκανε μόνο όταν και επειδή δέχτηκε αφόρητη πίεση από την Ευρώπη (Μούζινιεκς-Συμβούλιο της Ευρώπης), πίεση που κορυφώθηκε αρκετά πριν από τη δολοφονία του Φύσσα. Όπως τονίζαμε και το 2013 η συνολική δικαστική δίωξη της ναζιστικής συμμορίας δεν ξεκίνησε εξαιτίας της δολοφονίας Φύσσα, αλλά με πρόσχημα τη δολοφονία, γιατί αλλιώς μια ζαφνική συνολική δίκη θα γεννούσε πελώρια ερωτήματα απέναντι στις ελληνικές κυβερνήσεις και τις δικαστικές και αστυνομικές αρχές γιατί άφησαν στο πρακτικό πολιτικό και ποινικό ακαταδίωκτο την ηγεσία της ναζιστικής συμμορίας για μια σειρά δολοφονικές επιθέσεις εναντίον μεταναστών και για τόσους χιλιάδες ξυλοδαρμούς. Γι' αυτό εκτιμούσαμε από τότε ότι η συνολική αυτή δίκη δεν ξεκίνησε σαν απόφαση του καθεστώτος για την πραγματική τιμωρία και εξοφάνιση αυτής της συμμορίας κανιβαλικών, αλλά σαν μέρος μια διαδικασίας αλλαγής της ηγεσίας της ή της αντικατάστασης της από μια άλλη με άλλο όνομα που δεν θα είναι τόσο εκτεθειμένη με μια τόσο ανοιχτά χιτλερική μορφή αλλά θα έχει ουσιαστικά ταυτόσημη ιδεολογία και στην κύρια πλευρά το ίδιο έμπνευχο υλικό. Μάλιστα θεωρούσαμε πιθανό ότι ο άνθρωπος στον οποίο μπορεί να ανατεθούν τα νέα ηγετικά καθήκοντα είναι ο πιο ανοιχτά ρωσόδουλος και με πιο καλούς δεσμούς με το στρατό Κασιδιάρη, από όσους έχει ο ασφαλίτης, χουντικός, και υπερασπιστής των ταγματασφαλιτών της κατοχής Μιχαλολιάκος.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ποτέ καμιά κυβέρνηση, και κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα δεν επεδίωξε ένα διαρκές και μαζικό κίνημα ενάντια στη συμμορία και κυρίως κανένα δεν έβαλε, αλλά αντίθετα με πάθος απορρίπτει το στοιχειώδες δημοκρατικό αίτημα να τεθεί εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή, αίτημα που μόνη της από όλα τα πολιτικά κόμματα έθετε και θέτει η ΟΑΚΚΕ. Να γιατί όταν η νεολαία θύμωσε πολύ μετά τη δολοφονία του Φύσσα και ξεθάρρεψε και κατέβηκε να διαδηλώσει σαν αστείρευτος χείμαρρος στο Κερατσίνι, για πρώτη φορά δηλαδή τόσο μαζικά ενάντια στη συμμορία, αμέσως η αστική τάξη με επικεφαλής τους ψευτοαναρχικούς στρατούς του ΣΥΡΙΖΑ έπνιξαν αυτό το κίνημα μέσα στην προβοκάτσια, πράγμα που έκαναν μετά κάθε χρονιά από εκεί και πέρα, για να το απομαζικοποιήσουν, να το ευνουχίσουν και να το απομονώσουν από τις λαϊκές γειτονιές. Η εκτίμηση μας ότι η αστική τάξη δεν επιδιώκει το τέλος αυτού του κανιβαλικού στρατού αλλά προσωρινή απόσυρση για επισκευή και μετασχηματισμό του, προκύπτει και μέσα από τα εξής πολιτικά στοιχεία: 1^ο) από τη μεθοδική πολύχρονη απόκρυψη της παρατεταμένης δίκης της ΧΑ από το μαζικό τύπο και κυρίως από την τηλεόραση, δηλαδή από τις πλατειές μάζες, (πράγμα που έγινε χαρακτηριστικά και από την κρατική τηλεόραση της κυβέρνησης του αυτοπαρουσιαζόμενου

σαν πρωταθλητή του αντιχρυσουγιτισμού ΣΥΡΙΖΑ), οπότε και την απόκρυψη της έκτασης και της φύσης των εγκλημάτων της και της βαθύτερης ιδεολογίας της, ιδιαίτερα του πυρήνα αυτής της ιδεολογίας που είναι ο αντισημιτισμός, 2^ο) από την αθώωση από τον Άρειο Πάγο, και μάλιστα με σκεπτικό που επιβραβεύει το γενοκτονικό αντισημιτισμό, του αρχιναζί Πλεύρη για το βιβλίο του «Εβραίοι όλη η αλήθεια», χωρίς κανένα απολύτως κοινοβουλευτικό κόμμα ποτέ επί 9 ολόκληρα χρόνια από τότε να διαμαρτυρηθεί ούτε κατ' ελάχιστο γι' αυτή τη σε παγκόσμιο επίπεδο επαισχυνη απόφαση, 3^ο) από την πελώρια αναβίωση (με ευθύνη του εσκεμμένα πραξικοπηματικού και προβοκατόρικου χειρισμού των Πρεσπών από το ΣΥΡΙΖΑ και των συλλαλητηρίων που οργάνωσαν Καραμανλής- Σαμαράς- Εκκλησία σε χρυσαυγίτικη γραμμή) του χειρότερου εθνοφυλετικού σοβινισμού που εκφράζεται στο μακεδονικό, η οποία επέτρεψε για πρώτη φορά στη ναζιστική συμμορία να οργανώσει φασιστικά κινήματα σχολικής νεολαίας. 4^ο) από το ότι ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός, που διαρκώς δυναμώνει τις θέσεις του στη χώρα μας και ο οποίος ενθάρρυνε με κορυφαία στελέχη του σαν τον Ντούγκιν τη «Χρ. Αυγή» ακόμα και μετά τη δίκη, αποφάσισε να περιθωριοποιήσει ή και να καταδιώξει τα ανοιχτά ναζιστικά μορφώματα (<https://www.oxfordhandbooks.com/view/10.1093/oxfordhb/9780190274559.001.0001/oxfordhb-9780190274559-e-29>) ενώ συνέχισε να ενισχύει τα εξίσου κανιβαλικά πανσλαβικά, σοβινορατσιστικά και ευρασιατικά. Αυτό το κάνει από τη μια για να μπορεί να ισχυρίζεται ότι δεν είναι η ίδια η Ρωσία που στρέφεται εναντίον της ΕΕ, αλλά ότι η ΕΕ ετοιμάζει ναζιστικού τύπου επίθεση ενάντια στη Ρωσία ακριβώς μέσω των κλασικών ναζί τύπου ουκρανικού Δεξιού τομέα. Από την άλλη αυτό το κάνει για να καθησυχάζει τη Δύση και το Ισραήλ ότι δεν έχει καμιά σχέση με το γενοκτονικό αντισημιτισμό.

Πιστεύουμε δηλαδή ότι είναι οι μεγάλες πιέσεις της Ευρώπης στην Ελλάδα και περισσότερο οι γενικότερες στρατηγικές ανάγκες της ίδιας της πουτινικής Ρωσίας που την οδήγησαν στο να μην τη συμφέρει να διατηρεί με την υπάρχουσα μορφή του ένα φανατικά ρωσόφιλο κόμμα στην Ελλάδα σαν τη ΧΑ που να είναι λερωμένο τόσο φανερά με το όνειδος της χιτλεροφιλίας. Έτσι οι άνθρωποι της νεοναζιστικής υπερδύναμης μεθόδευσαν την προσωρινή απομάκρυνση αυτού του συγκεκριμένου εκτρώματος από τη φασάδα της κούφιας ελληνικής δημοκρατίας με τέτοιο τρόπο ώστε να μη θιγεί κατ' ελάχιστο ούτε η ιδεολογική, ούτε και η πολιτική του γραμμή. Αυτές οι εκτιμήσεις μας δεν μειώνουν ούτε στο ελάχιστο τη μεγάλη προσφορά όλων των πραγματικών αντιφασιστών, των απλών δημοκρατών και των μεταναστών, και πάνω απ' όλους του ηρωικού και ευγενικού αντιφασίστα Φύσσα που έγινε σύμβολο αυτού του αγώνα. Ανάμεσα σε αυτούς είναι και οι σύντροφοί μας της ΟΑΚΚΕ που ήταν από τους πρώτους που δέχτηκαν στα 1990 αιματηρές επιθέσεις από τους κανιβαλούς για τις διεθνιστικές τους θέσεις, που στη συνέχεια ίδρυσαν την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, η οποία ξεκίνησε την πρώτη μεθοδική εκστρατεία για να διαφωτίσει το λαό ότι η «Χρ. Αυγή» δεν ήταν μια ακροδεξιά οργάνωση, όπως την έλεγε σχεδόν όλη η ψευτοαριστερά, αλλά μια οργάνωση ναζιστική. Από τότε επί 25 χρόνια η Αντιναζιστική

μάζεψε ένα μεγάλο αρχείο των εντύπων της συμμορίας που σημαντικά στοιχεία του χρησιμοποιήθηκαν από αντιφασίστες μάρτυρες στην κρυμμένη δίκη.

Όμως το βασικό που πρέπει να συγκρατήσουμε είναι ένα. Ότι και να έχουν αποφασίσει οι πάτρωνές της για τη «Χρ. Αυγή», ο χρυσαυγισμός σαν ιδεολογία και πράξη του νεοχιτλερικού Άξονα θα συνεχιστεί και θα δυναμώσει, και ο αγώνας ενάντια του θα είναι πιο δύσκολος από ποτέ, ενώ η αρχή του τέλους του θα εμφανισθεί όταν θα αρχίζει να τσακίζεται ο σοσιαλφασισμός και ο «αριστερός» αντισημιτισμός που είναι το σήμα κατατεθέν του και έχει την ίδια ιδεολογική μήτρα και το ίδιο αφεντικό με κάθε μορφή του νεοναζισμού.

Το κακό είναι η σταθεροποιητική πολιτικά άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ σε ψήφους μετά το κάψο του στις ευρωεκλογές

Το κακό που προκύπτει από τις εκλογές της 7ης του Ιούλη είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά η ηγετική του σοσιαλφασιστική ηγετική ομάδα, με αυτό το αποτέλεσμα δεν φαίνεται να μπαίνει σε μια συνολική κρίση και δεν αρχίζει την κατρακύλα της από την κρατική εξουσία, αλλά σταθεροποιείται σε

Συνέχεια στη σελ. 6

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
TK 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

γράφονται όποιες επιχειρήσεις της Ζώνης εγκρίνει με τα δικά της κριτήρια και τη δική της αξιολόγηση, ενώ μόνο οι εγγεγραμμένες επιχειρήσεις θα μπορούν να δουλεύουν στη Ζώνη. Δηλαδή για να μπορεί να κάνει οποιοσδήποτε δουλειά στη Ζώνη πρέπει να έχει άδεια από την ΚΟΣΚΟ (!!!), που μπορεί να εγγράφει και να διαγράφει επιχειρήσεις σύμφωνα με τις ορέξεις της, καταργώντας στην πράξη το αντίστοιχο μητρώο που ήδη λειτουργεί με νόμο του ελληνικού κράτους και καταπατώντας και τη συμφωνία που υπέγραψε με το ελληνικό κράτος για να πάρει τη Ζώνη και τελικά το Σύνταγμα!!! (Πρόκειται για το Εθνικό Μητρώο Ναυπηγοεπισκευαστικών Επιχειρήσεων που ορίζει ο Ν. 3551/2007). Στη σύμβαση ρητά ορίζεται ότι ο ΟΛΠ είναι υποχρεωμένος να εξασφαλίζει ελεύθερη πρόσβαση στους χρήστες της Ζώνης, και ότι ο ρόλος του ΟΛΠ είναι αποκλειστικά ρόλος διαχειριστή. Δηλαδή η ΚΟΣΚΟ δεν αγόρασε τις επιχειρήσεις της Ζώνης ώστε να κάνει ότι θέλει με αυτές, αλλά αγόρασε μόνο το χώρο, το έδαφος πάνω στο οποίο δουλεύουν οι επιχειρήσεις της Ζώνης καθώς και τις πάγιες εγκαταστάσεις που υπάρχουν σε αυτές, τα οποία οφείλει να τα παραχωρεί στις επιχειρήσεις σύμφωνα με τη συμφωνία παραχώρησης που υπέγραψε με το ελληνικό κράτος και που ύπουλα τώρα και εκβιαστικά έρχεται να ανατρέψει. Αντί δηλαδή να σεβαστεί τις επιχειρήσεις της Ζώνης και τους νόμους του κράτους που διέπουν τη λειτουργία τους, θέλει να τις υποδουλώσει ή να τις καταστρέψει ανάλογα με τα γούστα της. Αν τα κοινοβουλευτικά κόμματα δεν είχαν ΟΛΑ ηγεσίες πουλημένες στην Κίνα, και κυρίως στη στρατηγική σύμμαχό της και πολιτικό αφεντικό της χώρας μας Ρωσία, η Ελλάδα θα είχε εκραγεί από οργή για αυτό το θράσος των κινέζων μονοπωλιστών φασιστών.

Επιπλέον η επιλογή αυτή γίνεται με λίγο ως πολύ αυθαίρετη κατηγοριοποίηση των επιχειρήσεων, και αντίστοιχα αυθαίρετα κριτήρια εγγραφής και αξιολόγησης. Χαρακτηριστικά μόνο, όπως τα αποτυπώνει ρεπορτάζ της Ναυτεμπορικής, με τον ελεεινό αβανταδόρικο για την ΚΟΣΚΟ τίτλο «Σε τάξη επιχειρεί να βάλει ο ΟΛΠ τη ΝΕΖ», αναφέρουμε τα εξής: Μπαίνει βαθμολογία στις επιχειρήσεις με βάση εντελώς γενικά κριτήρια που επιτρέπουν κάθε είδους αυθαιρεσία όπως «Το επιχειρηματικό/εταιρικό προφίλ του αιτούντος», και «η οικονομική δυνατότητα - Σταθερότητα του αιτούντος». Όποιος πάρει κάτω από 80 κόβεται! Η ΚΟΣΚΟ, δηλαδή το κινέζικο κράτος, δηλαδή το φασιστικό ψευτο-Κομμουνιστικό

Κόμμα της Κίνας στο οποίο ανήκει το κράτος αυτό, θα αποφασίσει ποια ελληνική επιχείρηση θα ζει και ποια θα πεθαίνει. Τέτοια ξεδιάντροπη απαίτηση μόνο οι ναζί κατακτητές το 1940-44 θα είχαν επιχειρήσει να προβάλουν.

Αυτό που μαρτυράει και προαναγγέλλει το εγκληματικό κλείσιμο όμως είναι ένας αυθαίρετα ορισμένος αριθμός επιχειρήσεων που χωράει σε κάθε κατηγορία. Σύμφωνα με τα «αναπτυξιακά» τεφτέρια της ΚΟΣΚΟ στη Ζώνη χωράνε μόλις 180 επιχειρήσεις στο σύνολο των σημερινών 450 επιχειρήσεων που σημαίνει ότι οι υπόλοιπες κλείνουν!!! Μάλιστα η σχετική ανακοίνωση προβλέπει ότι: «Σε περίπτωση που οι αιτούντες ξεπερνούν τη βαθμολογία των ογδόντα (80) βαθμών και είναι περισσότεροι από δέκα (10) σε κάθε κατηγορία, στο Μητρώο Εγκεκριμένων Εργολάβων θα εισαχθούν οι δέκα (10) πρώτοι που έχουν την υψηλότερη βαθμολογία». Λες και η Ζώνη είναι κινέζικο πανεπιστήμιο ή ΤΕΙ με περιορισμένες θέσεις. Ποια σύγχρονη ναυπηγοεπισκευαστική μονάδα λειτουργεί έτσι; Γιατί εδώ δεν πρόκειται για μεταξεταστέους, η ΚΟΣΚΟ θα κόβει μαζί με την επιχείρηση και κεφάλια εργατών που θα πετιούνται σαν τα σκουπίδια στην ανεργία, αφού στη Ζώνη της ΚΟΣΚΟ θα χωράνε μόνο οι εργολάβοι «καλοί» μαθητές και κατά συνέπεια και οι εργάτες «καλοί» μαθητές, δηλαδή οι καλοί δούλοι, οπότε τα ποινολόγια της ΚΟΣΚΟ, γιατί προβλέπονται και «επαναξιολογήσεις», θα σημαίνουν πείνα και ανέχεια, κυρίως για την ελληνική εργατική τάξη, η οποία αφού θα είναι υπό κινέζικη αποικιακή κατοχή θα ζει πολύ χειρότερα από τους άγρια καταπιεσμένους κινέζους εργάτες.

Αλλά ακόμα και στην περίπτωση που πτωχεύσουν ή κλείσουν δύο από τους 10 κατά κατηγορία, οι «μεταξεταστέοι» πρέπει να περιμένουν μέχρι το Δεκέμβριο που θα αξιολογούνται οι νέες αιτήσεις, εκτός αν αποφασίσει διαφορετικά η «ανώτατη στρατιωτική διοίκηση», η Κομαντατούρα του ΟΛΠ-ΚΟΣΚΟ!!! Δεν συστήνεται καν κάποια επιτροπή, απευθείας από το Δ.Σ. θα δίνεται η έγκριση που διορίζεται από την ΚΟΣΚΟ δηλαδή από το «Κ»Κ Κίνας, το οποίο επί τη ευκαιρία αγαπιέται τόσο πολύ με το ψευτοΚΚ της Ελλάδας, ώστε ο γραμματέας του δεύτερου Κουτσούμπας να καμαρώνει στις φωτογραφίες δίπλα στον κινέζο πρεσβευτή στην Ελλάδα. ενώ το πολιτικό αφεντικό της Ζώνης, που ελέγχει το κρατικό στην ουσία του Συνδικάτο Μετάλλου, το ψευτοΚΚΕ δεν έχει βγάλει μία λέξη διαμαρτυρίας μέχρι τώρα για την ωμή αυτή καταπάτηση της σύμβασης παραχώρησης μεταξύ Ελληνικού

Δημοσίου και ΟΛΠ που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε πρώτη φάση στο μαρασμό και τελικά στο κλείσιμο της Ζώνης. Γενικά το ψευτοΚΚΕ και το ΠΑΜΕ δεν μιλάνε επί τρία χρόνια για τις πολύπλευρες οργιώδεις παραβιάσεις της ΚΟΣΚΟ με τις καθυστερήσεις της για τις δεξαμενές στη Ζώνη, και με τα παράνομα και εκβιαστικά προαιρετικά έργα που έχει βάλει στο μάστερπλαν της για να μην εφαρμόσει ποτέ τα υποχρεωτικά έργα που προβλέπονται από την προδοτική συμφωνία πώλησης του ΟΛΠ στην Κίνα από τον ΣΥΡΙΖΑ με τη θερμή συμφωνία της μησοτακικής ΝΔ. (<https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διδεισδυση/item/1116>).

Τώρα αποκαλύπτεται γιατί παρά τα φιλόδοξα στα χαρτιά και στα λόγια επενδυτικά σχέδια της ΚΟΣΚΟ για τη Ζώνη, στην πράξη το μόνο που έχει γίνει είναι να έρθει στη Ζώνη μία μεταχειρισμένη πλωτή δεξαμενή, υπερκοστολογημένη για να διαγραφεί ένα ποσό 25 εκ ευρώ από τα 55 εκ ευρώ που υποχρεούται να επενδύσει, η οποία έχει παρουσιάσει βλάβες, και δεν είναι κατάλληλη για τα πλοία που πρέπει να εξυπηρετεί σύμφωνα με τις προδιαγραφές της. Αντίθετα δεν έχει εμφανιστεί ποτέ η μεγάλη δεξαμενή των 300.000 τόνων που είχε δεσμευτεί ότι θα έφερνε η ΚΟΣΚΟ ώστε να πάρει το λιμάνι.

Η προθεσμία που έχει δοθεί για την εγγραφή στο μητρώο είναι μέχρι τις 10 Αυγούστου (!), δηλαδή μέσα στην καρδιά των θερινών διακοπών όπου όλα νεκρώνουν.

Το αληθινό πρόβλημα είναι ότι το τσαλαπάτημα της σύμβασης, των νόμων και της Ζώνης γίνεται με τις πλάτες ΟΛΩΝ των κοινοβουλευτικών κομμάτων ηγεσίες και με μεγαλύτερο πάθος από την ηγσία της ΝΔ που συναγωνίζεται πολύ πετυχημένα σε δουλικότητα απέναντι στην ΚΟΣΚΟ την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ,

Την ίδια στιγμή η ΚΟΣΚΟ δεν φαίνεται καθόλου να ενοχλείται πραγματικά από τις καθυστερήσεις στις επενδύσεις που προκάλεσαν οι αποφάσεις του Υπουργείου Πολιτισμού και του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου, και το δίκαιο δικαστικό μπλόκο στον παράνομο διαγωνισμό που προκήρυξε για να καθυστερήσει την κρουαζιέρα και ο οποίος διαγωνισμός τελικά άρθηκε προς όφελος της. Γιατί η ΚΟΣΚΟ εκτός από τις δικές της καθυστερήσεις και τις παράνομες απαιτήσεις της με τις οποίες εξασφαλίζει αυτές τις καθυστερήσεις, χρειάζεται και τις όποιες αναίτιες καθυστερήσεις του ελληνικού κράτους ώστε να βρισκίται πάτημα να μην αναπτύξει τον Πειραιά χωρίς να ευθύνεται η ίδια. Με όλη την άνεση που της δίνουν οι δουλικές

ηγεσίες κυβέρνησης, αντιπολίτευσης και όλων των πρώην και νυν κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών κομμάτων και οργανώσεων (πλην της ΟΑΚΚΕ), καθυστερεί τις αναθεωρήσεις στο μάστερ πλαν που όρισαν οι κρατικές αποφάσεις, και ζητάει να πληρώσει το κράτος τη ζημιά και από τις δικές της καθυστερήσεις, με το επιχείρημα ότι φταίει το κράτος και για δικά της λάθη και παραλείψεις, επειδή με μια σειρά αποφάσεις δημιούργησε εμπόδια σε επενδύσεις που έτσι κι αλλιώς δεν ήταν έτοιμη να υλοποιήσει έγκαιρα (<https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διδεισδυση/item/1116>). Έτσι ζητάει, πριν καν λήξει η προθεσμία για την υλοποίηση των υποχρεωτικών επενδύσεων, να της δώσει από τώρα το κράτος το 16% του ΟΛΠ που θα της έδινε σύμφωνα με τη σύμβαση το 2021 και μόνο εάν και εφόσον υλοποιούσε τις επενδύσεις. Δηλαδή, θέλει από τώρα να αποδεσμευτεί από κάθε υποχρέωση της για να κάνει αυτές τις επενδύσεις, και απαιτεί να πάρει μεγαλύτερο έλεγχο του λιμανιού που πήρε σχεδόν τζάμπα επειδή δεσμεύτηκε ότι θα δώσει 293,7 εκ ευρώ για επενδύσεις! Από αυτές είχε υλοποιήσει σύμφωνα με το δελτίο του υμνητή της, ΕΒΕΠ, έως το 2018 μόνο 68,1 εκατ. ευρώ (!) και κατά προτεραιότητα αυτές που αφορούν τους χώρους ΣΕΜΠΟ.

Τα τεχνάσματα της ΚΟΣΚΟ για το σταδιακό στραγγαλισμό της Ζώνης

Το σημείο που αποκαλύπτεται ο αποικιοκρατικός χαρακτήρας της Cosco και καταρρέει ο τίτλος του στρατηγικού επενδυτή είναι ακριβώς η Ζώνη.

Ενώ ήταν από τις κατά προτεραιότητα επενδύσεις που έπρεπε να κάνει σύμφωνα με όσα είχε συμφωνήσει με το ελληνικό κράτος, καθυστέρησε την εγκατάσταση της πρώτης πλωτής δεξαμενής για την οποία είχε δεσμευτεί, και την οποία έφερε, όπως είπαμε παραπάνω, μεταχειρισμένη και λειψή. Δεν έκανε τη μελέτη και την προετοιμασία που χρειαζόταν για τη χωροθέτηση και τις προδιαγραφές μιας δεύτερης πλωτής δεξαμενής, με αποτέλεσμα η αρμόδια Επιτροπή του υπουργείου Ναυτιλίας για την έγκριση του μάστερ πλαν, να προβάλλει ενστάσεις και να ζητήσει αλλαγές, ενώ είναι άγνωστο μέχρι σήμερα πότε θα έρθει (αν έρθει) και που ακριβώς θα εγκατασταθεί (όπως έχουμε πει στο <https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διδεισδυση/item/1116>) Στο μεταξύ κι ενώ δεν είχε φροντίσει να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις της από τη σύμβαση σε ότι αφορά τις δεξαμενές, ζήτησε ξαφνικά τη μετατροπή της Ζώνης σε δικό της (ως ΟΛΠ)

ναυπηγείο με δικό της κανονισμό για τους εργολάβους, κάτι που καθόλου δεν προβλεπτόταν από τη σύμβαση, και δεν επιτρεπόταν από το νομοθετικό πλαίσιο της περιοχής το σχετικό με την εγκατάσταση βιομηχανιών. Στη συνέχεια ζήτησε και δεύτερο ναυπηγείο στη Δραπετσώνα (!) Το σχέδιο και για τα δύο αυτά ναυπηγεία συνάντησε αντιδράσεις γιατί θα λειτουργούσε ανταγωνιστικά με τις ναυπηγοεπισκευαστικές επιχειρήσεις του Πειραιά. Παρόλα αυτά, η Κόσσο ισχυρίστηκε ότι χωρίς αυτά τα ναυπηγεία που ανακάλυψε ξαφνικά ότι ήθελε δεν θα ήταν αποδοτικές οι επενδύσεις της στη ναυπηγοεπισκευή και στη Ζώνη (!!!)

Και ενώ υπάρχει δικαστικό και κρατικό μπλόκο και στα δύο ναυπηγεία, τώρα αποφάσισε εξίσου αυθαίρετα ότι αυτό που θα κάνει αποδοτικές τις επενδύσεις της στη Ζώνη, δηλαδή την εξής μία προβληματική πλωτή δεξαμενή, θα είναι να ελέγχει ποιος θα κάνει και ποιος δεν θα κάνει δουλειές στη Ζώνη. Όταν όλο το πρόβλημα με τις δουλειές στη Ζώνη είναι οι υποδομές που δεν έχει και που την έχουν κάνει να μαραζώσει! Ας έκανε πρώτα τις επενδύσεις και μετά να ζητούσε να κάνει και το αφεντικό! Αλλά μετά τις επενδύσεις δεν θα μπορεί να προβάλλει μία τέτοια απαίτηση, γιατί σε μία Ζώνη με πολλές δουλειές, θα είναι μεγαλύτερες οι αντιδράσεις για ένα αυθαίρετο καπέλο του ΟΛΠ-ΚΟΣΚΟ. Αυτή την απαίτηση μπορεί να την προβάλλει μόνο τώρα, πάνω στην υπολειπούμενη της τσακισμένης Ζώνης που η δεξαμενή της έφερε μία μικρή τόνωση, πολύ κατώτερη από αυτή που χρειαζόταν και σε δουλειές και σε θέσεις εργασίας, με αποτέλεσμα ακόμα να στενάζουν από την ανεργία οι εργάτες της, την ώρα που η ΚΟΣΚΟ παραφουσκώνει από τα κέρδη της από τα ΣΕΜΠΟ στις προβλήτες II και III όπου έκανε όλα τα έργα αστραπιαία και όπου το κράτος έδωσε όλες τις άδειες σε χρόνο μηδέν. Τώρα μόνο μπορεί να δώσει αυτό το χτύπημα για να αποτελειώσει τη Ζώνη.

Οι αντιδράσεις των εργολάβων της Ζώνης

Ο στραγγαλισμός της Ζώνης αφού πνίγηκε σα θέμα και από τις κοινοβουλευτικές ηγεσίες, πνίγηκε και από τα ΜΜΕ. Μόνο δημοσιογραφικοί διαούλοι της ΚΟΣΚΟ βρέθηκαν να αναφερθούν στο νέο πλάνο διοίκησης, και σαν τέτοιους λειτουργούσε κυρίως η Ναυτεμπορική με το πιο πάνω άρθρο της, το οποίο κατάγγειλε με ανακοίνωσή της η ΣΕΝΑΒΙ (Σύνδεσμος Επιχειρήσεων Ναυπηγικής Βιομηχανίας). Μετά από λίγες μέρες η εφημερίδα

Συνέχεια στη σελ. 4

Από τη σύνταξη

Αγαπητοί αναγνώστες της Νέας Ανατολής, Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας είχαμε δημοσιεύσει το πρώτο μέρος ενός μεγάλου άρθρου με τίτλο: «**Οι νέοι τσάροι θα έχουν το τέλος των παλιών. Μέροας Πρώτο: Η Ρωσία περικυκλώνει την Ευρώπη**» στο οποίο με τον πιο συστηματικό ως τώρα τρόπο καταπατινάσαμε με την κατάρριψη του βασικού προπαγανδιστικού ισχυρισμού του

σοσιαλφασισμού ότι η Ρωσία περικυκλώνεται από τη Δύση και απόδειξαμε ότι στην πράξη ισχύει το αντίθετο. Υπολογίζαμε ότι το δεύτερο μέρος θα δημοσιευόταν σε αυτό εδώ το φύλλο της Ν.Α, αλλά διαπιστώσαμε την ανάγκη να γίνουν κάποιες συμπληρώσεις και κάποια σημεία να φωτιστούν καλύτερα. Στο επόμενο φύλλο της ΝΑ θα δημοσιεύσουμε οπωσδήποτε το β μέρος και πιθανόν θα αναρτηθεί προηγούμενα στην ιστοσελίδα.

Πως φτάσαμε στην επίθεση της ΚΟΣΚΟ για την καταστροφή της Ζώνης

Η επίθεση της ΚΟΣΚΟ για την καταστροφή της Ζώνης μέσα από την καθυστέρηση και υπονόμευση των επενδύσεων και τώρα με το στήσιμο ενός παρα-μητρώου των φιλικών της εταιρειών έγινε δυνατή μέσα από μία μακριά περίοδο σαμποτάζ από το πολιτικό καθεστώς.

Η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ, ο ΕΡΓΑΣ, στη Ζώνη, έβαζε πάντα με έμφαση το ζήτημα των δεξαμενών σα ζήτημα επιβίωσης της Ζώνης και των εργατών της, ενώ συγκρούστηκε με το Συνδικάτο Μετάλλου του ψευτοΚΚΕ, στο αυθαίρετο καθεστώς της παράκαμψης της σειράς και της προώθησης των δικών του ανθρώπων σε δουλειές, και στην πρακτική των απεργιών ομηρίας των πλοίων που μοναδικό στόχο είχαν να διώξουν τα πλοία από τη Ζώνη (με αποτέλεσμα να ρίξουν στα τάρταρα το μεροκάματο που υποτίθεται ότι ήθελαν να αυξήσουν) για να ανοίξουν το δρόμο στην ΚΟΣΚΟ να την αγοράσει για ένα κομμάτι ψωμί. Ήταν ακριβώς αυτή η αντεργατική συνδικαλιστική πρακτική του κλαδικού Συνδικάτου Μετάλλου, που άνοιξε το δρόμο για να πέσει η διαλυμένη και άδεια από εργάτες Ζώνη στα χέρια της ΚΟΣΚΟ, τον πρωταθλητή των μεγάλων εργασιακών κάτεργων που εξαπλώθηκαν σιγά-σιγά λόγω της ανεργίας σε όλη τη Ζώνη και στα περισσότερα κάρναγια του Περάματος με την αρωγή κυβερνήσεων και κοινοβουλευτικών κομματικών ηγεσιών. Είναι σε αυτό ακριβώς το σημείο, της ραγδαίας πτώσης του πραγματικού μεροκάματος, όχι αυτού που κερδίζει στα χαρτιά το ΠΑΜΕ και το εξασφαλίζει μόνο για τα μέλη του, και την ακόμα πιο ραγδαία επιδείνωση των εργασιακών συνθηκών, που περιορίστηκαν στο ελάχιστο οι απεργίες τόσο στη Ζώνη, όσο και στις προβλήτες του κάτεργου της Cosco, τις II και III, όπου το βασικό σωματείο, η ΕΝΕΔΕΠ ελέγχεται επίσης από το ψευτοΚΚΕ. Την ίδια περίοδο το ψευτοΚΚΕ επέτρεψε στο ρατσιστικό

σωματείο της «Χρ. Αυγής» να εγκατασταθεί στο Πέραμα και να κάνει τη δική του διαχείριση στην προώθηση σε δουλειές εργατών, έχοντας τις πλάτες του νέου κινέζικου αφεντικού. Προηγούμενα είχαν πολεμήσει με λύσσα το στήσιμο ενός πραγματικού πρωτοβάθμιου σωματείου Ζώνης, της «Αυτο-οργάνωσης» που με πρωτοπόρο τον ΕΡΓΑΣ έβαζε σε πρώτο πλάνο την ανάπτυξη της Ζώνης και κατάγγειλε ανοιχτά την απόπειρα των ναυζήδων – φονιάδων της ΧΑ να εμφανιστούν σα συνδικαλιστές στο Πέραμα.

Επιβεβαίωση των καταγγελιών της ΟΑΚΚΕ ενάντια στην ΚΟΣΚΟ και στο καθεστώς που τη στηρίζει. Η σωτηρία της Ζώνης είναι κυρίως στα χέρια των εργατών

Οι εξελίξεις αυτές έρχονται να δικαιώσουν την τελευταία απόφαση της ΟΑΚΚΕ που καλούσε τους εργαζόμενους και τους άνεργους στον Πειραιά και σε όλη την Ελλάδα να αντισταθούν στο σαμποτάζ που κάνει η Cosco στη Ζώνη και κατάγγειλε ότι δεν θέλει καμία ανάπτυξη αλλά ένα λιμάνι γεμάτο κοντέινερ. Στην απόφαση δίνουμε την απάντηση στο επιχείρημα με το οποίο υπερασπίζονται όλοι οι φίλοι της, την Cosco, με διάφορες μορφές. Πρόκειται για το επιχείρημα ότι δεν μπορεί η Cosco να σαμποτάρει επενδύσεις κερδοφόρες και για την ίδια. Η μεν ΝΔ και το ΚΙΝΑΛ είχαν καταγγείλει την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που την εμποδίζει, ο δε ΣΥΡΙΖΑ είχε αποδεχτεί την κατηγορία της Cosco ότι φτάνει το κράτος για τις καθυστερήσεις, χωρίς ούτε μία στιγμή να την καταγγείλει για τις δικές της καθυστερήσεις και ασύλληπτες απαιτήσεις. Από την άλλη το ψευτοΚΚΕ έγινε επικεφαλής των κινημάτων της εξωκοινοβουλευτικής αυλής του για το σταμάτημα της επέκτασης της προβλήτας της κρουαζιέρας που έδενε μια χαρά με την παρελκυστική τακτική της Cosco να προκηρύξει ένα φωτογραφικό στην ουσία διαγωνισμό, που δεν μπορούσε παρά να σταματήσει για ένα

μεγάλο διάστημα με δικαστικές διαδικασίες. Κουβέντα όμως δεν είπα για το πως η Cosco στραγγαλίζει αργά αλλά σταθερά τη Ζώνη. Αντίθετα ξέπλυσε και το ψευτοΚΚΕ την Cosco μιλώντας για κρατικά εμπόδια που βάζει η κυβέρνηση κατ' εντολή των ΗΠΑ και της Δύσης για να σταματήσει τα επενδυτικά σχέδια της πρόθυμης να ρίξει λεφτά στο λιμάνι Cosco.

Σε αυτό το επιχείρημα απαντήσαμε με την απόφαση ως εξής: «Πιστεύουμε ότι καταρχήν δεν θέλει την ανάπτυξη δραστηριοτήτων από άλλα ανεξάρτητα από την ίδια δυτικά ή ντόπια κεφάλαια στον Πειραιά, αλλά βασικά τη γρήγορη μεταφορά των προϊόντων της κινέζικης βιομηχανίας στην Ευρώπη και με τους λιγότερους τελωνειακούς ελέγχους (δες το μεγάλο σκάνδαλο λαθρεμπορίου, Καθημερινή, 15/1/2019). Έτσι εξηγείται ότι την ίδια στιγμή που σαμποτάρει τις υποχρεωτικές επενδύσεις που θα έδιναν χιλιάδες θέσεις εργασίας στον Πειραιά, διοχετεύει στον τύπο ότι θα βάλει άλλα 300 εκατομμύρια για μια 4η προβλήτα (!!!) ενώ από τα υποχρεωτικά έργα έχει κάνει μόνο την επισκευή των γερανογεφυρών στην προβλήτα I μαζί με μια προβλήτα καυσίμων.

Η ΚΟΣΚΟ έχει περισσότερο συμφέρον η Ζώνη αντί για δεξαμενές να γεμίσει κοντέινερ, τα οποία ήδη στις προβλήτες II και III φτάνουν στο ύψος πολυκατοικίας καθώς με λίγες εκατοντάδες εργάτες στα κοντέινερ το κινέζικο κράτος κινεί απειράκι περισσότερο κεφάλαιο και έχει πολλαπλάσια κέρδη από όσο με χιλιάδες εργάτες στην Επισκευή. Αυτό όχι τόσο γιατί τα κέρδη στην Επισκευή η Κόσκο τα μοιράζεται με ντόπιους εργολάβους, αλλά γιατί με τα κοντέινερ τα πιο πολλά κέρδη πέρα από την ΚΟΣΚΟ πάνε συνολικά στο κινέζικο βιομηχανικό κεφάλαιο επειδή αυτό μειώνει τα κόστη του μεταφοράς στην ΕΕ.

Να γιατί ενώ η ΚΟΣΚΟ πνίγεται

από τα κέρδη και καμαρώνει διεθνώς γι αυτό, το Πέραμα ακριβώς πάνω από τα κοντέινερ πεινάει επειδή πεθαίνει η Ζώνη!!!

Ο βαθύτερος ωστόσο λόγος που η κινέζικη φασιστική άρχουσα τάξη δεν θέλει έναν σύγχρονο ανεπτυγμένο Πειραιά είναι για να μπορεί να τον ελέγχει σαν αποικιακό λιμάνι. Αυτό απαιτεί εργαζόμενους σε σκλαβιά πράγμα που δεν είναι δυνατό παρά μόνο αν μια τεράστια ανεργία και μια πολιτική βία τους εξουθενώνει. Ήδη οι εργάτες της ΚΟΣΚΟ στενάζουν κάτω από τις άθλιες εργασιακές συνθήκες που αυτή επιβάλλει (μέσω των υπεργολάβων της για να μην εκτίθεται η ίδια) : εξοντωτική δουλειά, απλήρωτες υπερωρίες και τσάκισμα της συνδικαλιστικής ελευθερίας. Αντίθετα μια Ζώνη με χιλιάδες εργάτες, και ένας Πειραιάς γεμάτος τουρισμό, θα ανέβαζε όχι μόνο τις οικονομικές αλλά και τις πολιτικές αντιστάσεις των εργαζομένων στην κυριαρχία των κινέζων φασιστών, που γι αυτό θέλουν τη συντριβή κάθε δημοκρατισμού. Να γιατί η κινέζικη πρεσβεία καλεί τους ναζι-χρυσανυίτες σε επίσημες συναντήσεις και η πρέσβειρά της Κίνας φωτογραφίζεται μαζί τους. Να γιατί αυτοί έχουν ισχυρό ρόλο στις προσλήψεις προσωπικού και στο ΣΕ-ΜΠΟ και στη Ζώνη, και να γιατί στη Ζώνη εγκαταστάθηκε το πρώτο χρυσανυίτικο ανοιχτά ρατσιστικό (οπότε και παράνομο) εργατικό σωματείο της χώρας, μόλις πάτησε η ΚΟΣΚΟ το πόδι της στο λιμάνι».

Σε ότι αφορά τη στάση των κοινοβουλευτικών κομμάτων και ειδικά του ψευτοΚΚΕ με την ίδια απόφαση αναφέραμε ότι:

«Ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχουν μαζικές διαμαρτυρίες και όλα τα «καθώς πρέπει» κόμματα, δηλαδή ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ψευτοΚΚΕ συμπεριφέρονται γλοιωδώς απέναντι της είναι η στρατηγική συμμαχία της Κίνας με τη ρωσική υπερδύναμη η οποία σηκώνοντας

το σταυρό της ορθοδοξίας και παριστάνοντας ταυτόχρονα τον κληρονόμο της ΕΣΣΔ είναι ο νέος πολιτικο-ιδεολογικός ηγεμόνας της χώρας. Απλά κρύβεται σαν τέτοιος ώστε να μην αποκαλύπτεται στα μάτια της Δύσης το γεγονός ότι η Ελλάδα είναι μια δικιά του βάση εντός της, ενώ οι ευρωπαίοι και οι αμερικάνοι μονοπωλιστές συνεργάζονται με μεγάλη χαρά με τους ανατολικούς πλοιοκατασκευαστές στην εκμετάλλευση ομολόγους τους. Εννοείται ότι το ψευτοΚΚΕ, σαν δήθεν εργατικό κόμμα, προσπαθεί να κρύψει τη υποταγή του στην Κίνα, όμως προδίδεται όχι τόσο γιατί ο Κουτσούμπας δεν διατάζει να φωτογραφίζεται κι αυτός δίπλα στον κινέζο πρεσβευτή, και να προσκαλεί το φασιστικό «Κ»Κ Κίνας, ιδιοκτήτη της ΚΟΣΚΟ σαν κομμουνιστικό κόμμα σε διεθνείς συναντήσεις, αλλά γιατί αφήνει πρακτικά ανενόχλητο το κάτεργο της ΚΟΣΚΟ και γιατί αποδέχεται νομικά και πρακτικά το ρατσιστικό σωματείο των χρυσανυιτών. Αλλά όλα αυτά είναι φυσικά αφού με τραμπουκισμούς, νοθείες και συναλλαγές με την εργοδοσία έχει κάνει από παλιότερα τη Ζώνη κέντρο και του δικού του συνδικαλιστικού φασισμού».

Ήδη από τον Οκτώβρη του 2017 με προκήρυξη που μοιράστηκε στη Ζώνη είχαμε καλέσει τους εργάτες να αντισταθούν στο σαμποτάζ της Cosco που φαινόταν ήδη από τότε αφού είχε υποσχεθεί ότι θα φέρει καράβια αλλά η Ζώνη συνέχιζε να βυθίζεται στην ανεργία (<https://www.oakke.gr/afises/2013-02-16-20-47-31/item/877->).

Οι ίδιοι εργαζόμενοι και οι άνεργοι στον Πειραιά και σε όλη την Ελλάδα μπορούν να αντιδράσουν αποφασιστικά στην αισχρή γενική στήριξη της ελληνικής αστικής τάξης στο κινέζικο νεοαποικιακό κεφάλαιο αρκεί να οργανωθούν ανεξάρτητα από τα πολιτικά και συνδικαλιστικά όργανα των ψεύτικων φίλων τους.

ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 3

αναγκάστηκε να δημοσιεύσει τις διαμαρτυρίες της Ένωσης Μηχανουργών Περάματος, του ΣΕΝΑ-ΒΙ, του Συνδέσμου Ναυπηγείων Περάματος, και της Ένωσης Μηχανουργών Πειραιά. Αυτοί καταγγέλλουν την καταπάτηση της σύμβασης και της νομιμότητας, μιλάνε για απειλή κλεισίματος εκατοντάδων επιχειρήσεων, για την απραξία της ΚΟΣΚΟ στη βελτίωση των υποδομών, τη λειψή δεξαμενή, τα υπερβολικά τιμολόγια με τα οποία χρεώνει ο ΟΛΠ που πλήττουν την ανταγωνιστικότητα της Ζώνης στη Μεσόγειο, και άλλες καταχρηστικές χρεώσεις όπως τέλη για την είσοδο των επαγγελματικών αυτοκινήτων των ναυπηγοεπισκευαστικών επιχειρήσεων στους χώρους των ναυπηγοεπισκευαστικών επιχειρήσεων Πειραιά κατά παράβαση του κανονισμού του ΟΛΠ.

Οι αντιδράσεις αυτές των ελληνικών μικρομεσαίων επιχειρήσεων αποτελούν αντίσταση στα σχέδια του φασιστικού κρατικού μονοπωλίου της ΚΟΣΚΟ. Αλλά δεν μπορούν να σώσουν από μόνες τους τη Ζώνη. Οι εργολάβοι της Ζώνης έχουν αποδείξει πόσο λίγο παλεύουν για την ανάπτυξη της Ζώνης, και πόσο συμβιβαστικοί είναι με κάθε ΚΟΣΚΟ, με κάθε χρυσανυίτη φίλο της και με κάθε κρατική εξουσία όσο μπορούν να τους εξασφαλίζουν χαμηλό κόστος εργασίας και ανοχή στις συνθήκες ασφάλειας. Ένα κίνημα εργαζομένων που θα ξεσηκωθεί ενάντια στις ορέξεις της ΚΟΣΚΟ που θέλει να γίνει αφεντικό στη Ζώνη για να την κλείσει και να τη μετατρέψει σε κάτεργο τύπου προβλητών II και III, μπορεί να αξιοποιήσει αυτές τις αντιδράσεις των μικρομεσαίων καπιταλιστών, βάζοντας πάντα μαζί με την ανάπτυξη της Ζώνης το σεβασμό του μεροκάματος και των συνθηκών εργασίας.

Ο ΣΑΛΒΙΝΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ!

Ένα σκάνδαλο που αποκαλύφθηκε πρόσφατα στην Ιταλία ήρθε να τονίσει το τι σημαίνει για το εργατικό κίνημα και για το μέλλον μιας χώρας το ξεπούλημα της στο ρωσοκινεζικό νεοχιλιετικό άξονα από μια υποταχτική σ' αυτόν κυβέρνηση, όπως είναι η κυβέρνηση Κόντε – προϊόν συμμαχίας της κλασικής ακροδεξιάς Λέγκας του Σαλβίνι με το δήθεν «αντικαθεστωτικό» κίνημα 5 αστέρων του Ντι Μάγιο. Σχετικό δημοσίευμα των βρετανικών Times (25/7) αναφέρει ότι ο φασίστας Σαλβίνι – αντιπρόεδρος και υπουργός εσωτερικών της κυβέρνησης αλλά με ισχύ πρωθυπουργού λόγω της δημοσκοπικής υπεροχής του φασιστικού κόμματος στον κυβερνητικό σχηματισμό– με παρέμβαση του τερμάτισε απεργία εργαζομένων σε διυλιστήριο της Σικελίας που ανήκει στον ρωσικό πετρελαϊκό κολοσσό Lukoil κατόπιν εντολής της ρωσικής κυβέρνησης (!). Οι τοπικές αστυνομικές αρχές επικαλέστηκαν λόγους «δημόσιας τάξης» για την απαγόρευση. Ωστόσο, «Το συνδικάτο CGIL προσέφυγε στην δικαιοσύνη και κατά την δι-

άρκεια της εκδίκασης της υπόθεσης αποκαλύφθηκε ότι ο Σαλβίνι έλαβε επιστολή από τον Ρώσο πρεσβευτή στην Ρώμη, στην οποία έγραφε ότι την απεργία και τις διαμαρτυρίες πρέπει να σταματήσουν γιατί υπονομεύουν το κύρος της Lukoil και ότι η απεργία έχει ήδη κοστίσει στην ρωσική εταιρεία μερικά εκατομμύρια δολάρια» (<https://www.capital.gr/diethni/3374000/times-dinei-to-kremli-no-entoles-ston-salvini>).

Έτσι αποδείχθηκε αφενός ότι η ρωσική πρεσβεία συνιστά το πραγματικό πολιτικό επιτελείο της σημερινής κυβερνητικής Ιταλίας και αφετέρου ότι η οικονομική διείσδυση της Μόσχας εκεί συμβαδίζει με τη χειροτέρευση της κατάστασης της ιταλικής εργατικής τάξης. Σε συνθήκες τέτοιου τύπου αρκεί ένα μήνυμα από τον πρέσβη της υπερδύναμης για να πάρει η κυβέρνηση-τσιράκι της αστυνομικά μέτρα και να διαλύσει εργατικές απεργίες και άλλες λαϊκές κινητοποιήσεις. Δικαιολογώντας τη θέση της κυβέρνησής του ο ρώσος πρέσβης, Σεργκέι Ράζοφ, δήλωσε ότι «η Ρωσία διαρκώς προσπαθεί να διασφαλίσει τις καλύτερες συνθήκες

για τις ιταλικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται στη Ρωσία», υπονοώντας ότι θα πρέπει αντίστοιχα οι συνθήκες της εργατικής τάξης στην Ιταλία, καθώς και τις άλλες δυτικές χώρες που έχουν παρόμοια σχέση με τον άξονα, να υποχωρήσουν στο επίπεδο του ανατολικού εργασιακού μεσαίωνα, αλλιώς η Ρωσία θα τις διώξει να πάνε πίσω δηλαδή στα σχετικά πιο ψηλά μεροκάματα των χωρών του πιο σύγχρονου δημοκρατικού καπιταλισμού.

Αυτό το περιστατικό είναι πολύ διδακτικό γιατί δείχνει ότι ο κατευνασμός, ακόμα και η υποταγή του δυτικού μονοπωλιακού κεφάλαιο απέναντι στους ρωσοκινέζους νέος χίτλερ, έχει την πηγή του στην μανία τους να εξασφαλίζουν ψηλότερα κέρδη στα πλαίσια του ανταγωνισμού της με τα άλλα, κυρίως δυτικά μονοπώλια. Όμως το κύριο διδάγμα είναι το πόσο θράσος έχει αποκτήσει η ρωσική υπερδύναμη στην Ευρώπη με τη γλοιώδη ή και φιλική στάση που δείχνει απέναντι της και η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία και ακόμα περισσότερο η ευρωπαϊκή σοσιαλφασιστική «αριστερά».

ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Τα στοιχεία του μακροχρόνιου σαμποτάζ έρχονται σιγά σιγά στο φως αλλά αυτό κρύβεται με επιμέλεια. Ενώ όλο και περισσότεροι άνθρωποι του λαού βλέπουν την αποβιομηχάνιση της χώρας και καταλαβαίνουν ότι αυτή είναι η βασική αιτία της πτώσης των μισθών τους και της υψηλής ανεργίας, εν τούτοις πολλοί λίγοι προς το παρόν αντιλαμβάνονται ότι η αποβιομηχάνιση αυτή είναι συνειδητή πολιτική επιλογή των ηγετικών τμημάτων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, ενώ τα κόμματα που μιλούν στο όνομα της αριστεράς (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και οι εξωκοινοβουλευτικές ουρές τους) είναι οι πρωτεργάτες αυτού του σαμποτάζ με τις θέσεις που έχουν μέσα στην κρατική γραφειοκρατία και με τα κρατικά δήθεν λαϊκά τους κινήματα.

Στόχος όλων αυτών είναι να διαλυθεί παραγωγικά η χώρα για να αγοραστεί μπιρ παρά από τους ρωσοκινέζους ιμπεριαλιστές και τους όποιους φίλους τους στη Δύση. Λίγοι εκπρόσωποι των ΜΜΕ της αστικής τάξης ψελίζουν για αποβιομηχάνιση αλλά κανείς δεν μιλά για σαμποταριστική συνειδητή πολιτική. Γιαυτό και αυτό το καθήκον της αποκάλυψης της παραγωγικής καταστροφής και του ξεπουλήματος της χώρας είναι ένα από τα βασικά πολιτικά καθήκοντα του κόμματος των καταραμένων της καπιταλιστικής κοινωνίας, δηλαδή του κόμματος των εργατών. Αυτό το καθήκον το πραγματοποιούν οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ χρόνια τώρα.

Η πολιτική του μακροχρόνιου σαμποτάζ οδήγησε σε υψηλά επίπεδα τη διαφορά ανάμεσα στην κατά κεφαλήν δαπάνη – σε όρους ΑΕΠ, κατανάλωσης και επένδυσης – στην ΕΕ-28 και την Ελλάδα. Αυτό το συμπέρασμα προκύπτει από τα στοιχεία που δημοσίευσε η Ευρωπαϊκή

1, φαίνεται η πραγματική κατά κεφαλήν δαπάνη στην Ελλάδα – σε όρους ΑΕΠ, κατανάλωσης και επένδυσης – από το 2007 μέχρι το 2018. Η παράθεση των στοιχείων γίνεται σε όρους δείκτη σε σύγκριση με την ΕΕ-28.

Το 2007, το πραγματικό κατά κεφαλήν ΑΕΠ στην Ελλάδα αντιστοιχούσε στο 93% της ΕΕ-28. Έπειτα από 6 χρόνια βαθιάς ύφεσης το αντίστοιχο μέγεθος μειώθηκε σωρευτικά στο 72% και βάσει των τελευταίων στοιχείων διαμορφώθηκε στο 68% το 2018. Η ελληνική οικονομία, σε όρους πραγματικού κατά κεφαλήν ΑΕΠ, από την 15η θέση ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ-28 το 2007 διολίσθησε στην 22η το 2013 και στην 25η το 2018.

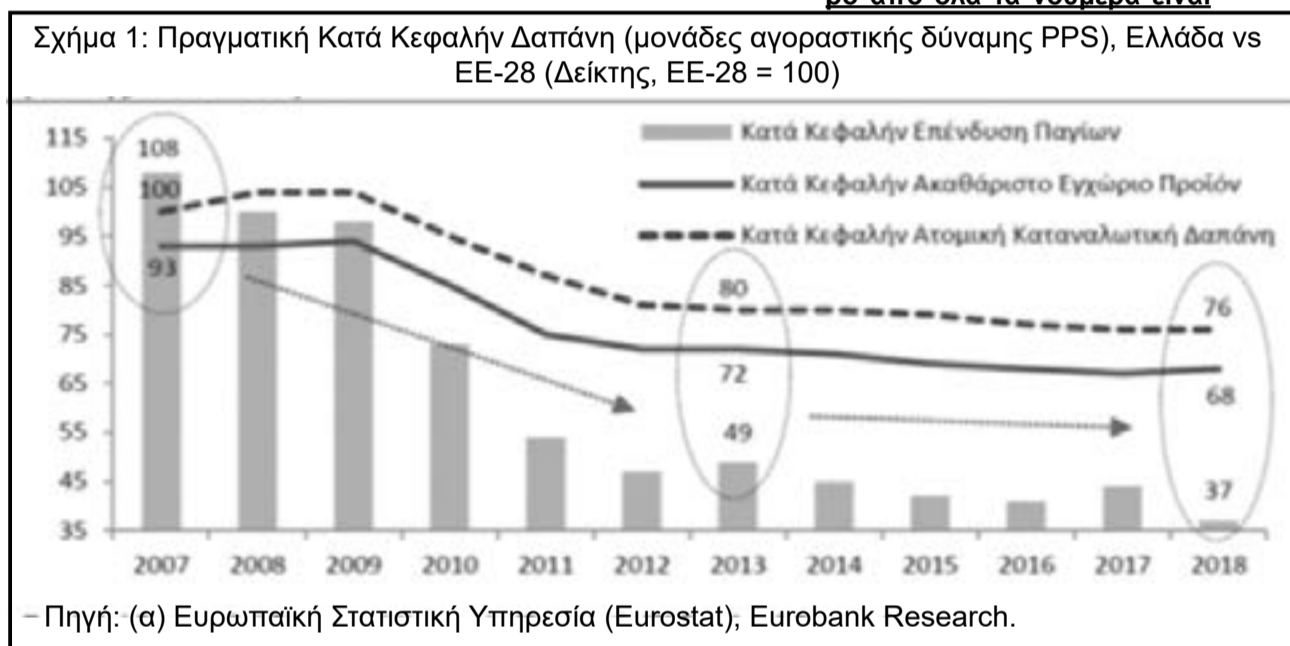
Σε ότι αφορά την κατά κεφαλήν ατομική καταναλωτική δαπάνη, ένα μέτρο του επιπέδου υλικής ευημερίας των νοικοκυριών, τα στοιχεία παρουσιάζουν παρόμοια συμπεριφορά με εκείνα του κατά κεφαλήν ΑΕΠ. Συγκεκριμένα, η κατά κεφαλήν ατομική καταναλωτική δαπάνη στην Ελλάδα από το 100% του επιπέδου της ΕΕ-28 το 2007 μειώθηκε σωρευτικά στο 80% και 76% το 2013 και το 2018 αντίστοιχα). Δηλαδή, το 2018, αν ο μέσος κάτοικος της ΕΕ-28 κατανάλωσε 100 μονάδες αγαθών και υπηρεσιών ο μέσος κάτοικος της Ελλάδας κατανάλωσε 76. Αυτή ήταν η 22η καλύτερη επίδοση ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ-28 (από 14η και 16η το 2007 και το 2013 αντίστοιχα)... **Το χειρότερο και χαρακτηριστικότερο από όλα τα νούμερα είναι**

ότι σε όρους κατά κεφαλήν επένδυσης παγίων, δηλαδή αποεπένδυσης, η ελληνική οικονομία από το 108% της ΕΕ-28 το 2007 κινήθηκε καθοδικά και απότομα στο 49% το 2013 και στο 37% το 2018.

Σύμφωνα με την Έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας για το 2018, στη σελίδα 131 διαπιστώνεται ότι: «Το ποσοστό του πληθυσμού της χώρας που βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας ή σε κοινωνικό αποκλεισμό, δηλαδή ζει με υλικές στερήσεις ή ένταση εργασίας βρίσκεται το 2016 στο 34,8% (ή 3.701,8 χιλιάδες άτομα)... Σύμφωνα με την ίδια έρευνα του 2017, σε σχέση με τις άλλες χώρες της ΕΕ-28, η Ελλάδα εμφάνιζε τον τρίτο υψηλότερο κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού μετά τη Βουλγαρία (38,9%) και τη Ρουμανία (35,5%), έναντι μέσου όρου 22,4% στις χώρες της ΕΕ-28».

Όσο θα συνεχίζεται το σαμποτάζ στη βιομηχανία τόσο θα χειροτερεύουν όλοι οι δείκτες όχι μόνο στην ελληνική οικονομία συνολικότερα αλλά και αυτό είναι το σημαντικότερο και στην ευημερία των ανθρώπων ειδικότερα.

Στατιστική Υπηρεσία (Eurostat) την περασμένη εβδομάδα. Τα στοιχεία που παρατίθενται είναι από την εβδομαδιαία μελέτη της Eurobank, τεύχος 297: <https://www.eurobank.gr/el/omilos/oikonomikes-analuseis/elliniki-oikonomia/7-imeres-oikonomia-05-07-19>. Στο Σχήμα

Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τη νέα επίθεση ενάντια στην Athens Voice και καλεί σε πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο ενάντια στο φαιο-«κόκκινο» καθεστώς

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ -www.oakke.gr- στις 9/7/2019

Η Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ (ΟΑΚΚΕ) καταδικάζει την πρόσφατη φασιστική επίθεση του παρακρατικού τραμπούκικου στρατού του ΣΥΡΙΖΑ στην Athens Voice.

Στόχος της επίθεσης ήταν η τρομοκράτηση και στο βάθος η φίμωση ενός δημοκρατικού μέσου ενημέρωσης.

Πρόκειται για τη δεύτερη φορά που δέχεται επίθεση η Athens Voice. Το Νοέμβριο του 2014 ξανά παρακρατικό ψευτοαναρχικό τραμπούκοι της επιτέθηκαν με εμπρηστική επίθεση που προκάλεσε την ολοκληρωτική σχεδόν καταστροφή των γραφείων της (<https://www.oakke.gr/afises/2013-02-16-20-47-58/item/431->).

Αφορμή για την επίθεση ήταν ένα σχόλιο της εφημερίδας που αποτελούσε καταγγελία ενάντια στον εμπαιγμό του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στους μετανάστες και αφορούσε τον τραγικό θάνατο μίας μετανάστριας αποκλειστικής νοσοκόμας που δούλευε χωρίς άδεια και έχασε τη ζωή της στο κρατικό Νίκαιας προσπαθώντας να γλυτώσει από τους δικτυκούς κρατικούς μηχανισμούς που ενίσχυσε ο ΣΥΡΙΖΑ για να κυνηγάνε τις αποκλειστικές που δεν ανήκουν στο επίσημο συνδικάτο των αποκλειστικών των οποίων τις αμοιβές όλο και πιο δύσκολα σηκώνουν οι πιο φτωχοί ασθενείς και γι αυτό χρησιμοποιούν μετανάστριες. Το σχόλιο όμως ήταν εντελώς άστοχο στη μορφή του καθώς, ενώ ο συντάκτης του έκανε σαρκαστικό χιούμορ ενάντια στην κυβέρνηση, αυτό

μπορούσε να διαβαστεί και σαν αδιαφορία η και κυνισμός απέναντι στην τραγικότητα του θανάτου της μετανάστριας. Όμως μια τέτοια ανάνηψη ερχόταν σε σαφή σύγκρουση με τη γενική ιδεολογική φυσιογνωμία αυτού του εντύπου. Αυτή η αστοχία έδωσε ωστόσο τη δυνατότητα στον κυβερνητικό προπαγανδιστικό μηχανισμό να επιτεθεί και να σπιλώσει την Athens Voice ανοίγοντας το δρόμο στη βία των ταγμάτων εφόδου του.

Το συριζαϊκό θράσος εδώ ξεπέρασε για άλλη μια φορά κάθε όριο, αφού ήταν μία εγκύκλιος του Πολάκη που προκάλεσε την ένταση του κυνηγητού των μεταναστριών αποκλειστικών παροτρύνοντας το νοσηλευτικό προσωπικό να καλεί την αστυνομία για να τις τιμωρεί και που κατέληξε σε ένα διωγμό των μεταναστριών με τη συμμετοχή των αποκλειστικών που δουλεύουν με άδεια. Το ότι το έγκλημα αυτό έγινε στο κρατικό Νίκαιας, όπου και ο νυν και ο πρώην διευθυντής του είναι άνθρωποι του Πολάκη δεν είναι τυχαίο. Στην πραγματικότητα ο διωγμός των μεταναστευτριών αποκλειστικών αποτελεί χρησιμοποίηση μίας μερίδας του εργαζόμενου λαού σαν δώκτη μιας άλλης μάζας από ένα μαδουρικού τύπου καθεστώς, ώστε αυτό από τη μια να δημιουργήσει έναν δικό του πολιτικό στρατό πολιτικής δικτατορίας και από την άλλη να αποτρέψει την κοινή πάλη για την περιφρούρηση των εργασιακών δικαιωμάτων που τα παραβιάζει με κάθε τρόπο και για τους ντόπιους εργαζόμενους και για τους μετανά-

στες. Όλοι ξέρουν ότι η μόνη πολιτική που θα απέτρεπε τη διάσπαση των αποκλειστικών θα ήταν το κράτος να επανδρώσει στοιχειωδώς τα δημόσια νοσοκομεία με τις απαραίτητες νοσηλεύτριες ή έστω να επιδοτεί τους ασθενείς πληρώνοντας ένα μέρος των χρημάτων που πρέπει να πληρώνουν για τις αποκλειστικές που δουλεύουν με την αμοιβή της σύμβασης.

Στην πραγματικότητα η Athens Voice βρέθηκε στο στόχαστρο του ΣΥΡΙΖΑ όχι για το ότι είναι αντιμεταναστευτική και γενικά ενάντια στα ατομικά δικαιώματα αλλά ακριβώς αντίθετα γιατί σαν αρκετά συνεπές αστοφιλελεύθερο έντυπο είναι υπέρ αυτών των δικαιωμάτων και ταυτόχρονα κάνει κριτική στο ΣΥΡΙΖΑ για αυταρχισμό τον οποίο αυτός κρύβει κάτω από το μανδύα του κατ'εξοχήν υπερασπιστή των ατομικών δικαιωμάτων. Αλλά αυτά είτε ανοιχτά τα ποδοπατεί στην πράξη πχ Μόρια, είτε αισχρά τα προβοκάρει στρέφοντας το λαό εναντίον τους όπως πχ κάνει με τη βρώμικη φιλοεργοδοτική γραμμή των «ανοιχτών συνόρων» ή με την υπεράσπιση του εγκληματικού ψευτοαναρχικού λούμπεν και της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας. Γενικότερα και μόνη η ύπαρξη της Α.Ν.διαψεύδει σε ένα μεγάλο βαθμό την πολιτική κατηγορία του στους φιλελεύθερους για συντηρητισμό και σύμπλευσή με την ακροδεξιά σε ότι αφορά τις ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα, καθώς η κύρια αρθρογραφία της χτυπάει το ρατσισμό και υπερασπίζεται τα δικαιώματα των ομάδων που

έχουν βρεθεί στο στόχαστρο της ναζιστικής βίας, όπως οι μετανάστες και οι ομοφυλόφιλοι. Σε αυτές τις ομάδες όμως ακριβώς θέλει την πολιτική ηγεμονία ο ΣΥΡΙΖΑ για να τις χρησιμοποιεί σαν βιτρίνα του δήθεν προοδευτισμού του κυρίως σε ευρωπαϊκό επίπεδο κρύβοντας ότι σε όλα τα μεγάλα διεθνή ζητήματα υποστηρίζει με μανία τη γραμμή Πούτιν-Σι (Ουκρανία, Συρία, Βενεζουέλα). Τη φιλοευρωπαϊκή φιλοαμερικανική προβιά τη χρειάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ ακριβώς επειδή τόσο η Ρωσία όσο και η Κίνα θέλουν την Ελλάδα μέσα στην ΕΕ και μέσα στο ΝΑΤΟ, για να διεισδύουν στην πρώτη και να αποσαθρώνουν το δεύτερο. Να γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν έχει βρει ούτε μια φορά μία λέξη να πει ενάντια στις φασιστικές πρακτικές που εφαρμόζουν αυτά τα δύο καθεστώτα στο εσωτερικό τους, αλλά τα καλύπτει και όσο μπορεί βάζει βέτο στις καταγγελίες τους που έρχονται από τη Δύση.

Έτσι εξηγείται η πρωτοφανής ευαισθησία των υπουργών του ΣΥΡΙΖΑ για αυτό το σχόλιο όταν δεν έχουν πει κουβέντα για τόνους ρατσιστικής, αντισημιτικής και ναζιστικής προπαγάνδας που διακινείται ελεύθερα στη χώρα. Έτσι εξηγείται η κινητοποίηση των κυβερνητικών τρoλ που δημιούργησαν ένα κλίμα επίθεσης ενάντια στο «ρατσιστικό» σχόλιο. Έτσι εξηγείται και η κινητοποίηση της κατά τ'άλλα ανεκτικής σε πλήθος κατάπτυστων δημοσιευμάτων ΕΣΗΕΑ.

Πρόκειται για μία κορύφωση επιθέσεων

Η ΝΔ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟ ΦΑΙΟ-ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ "ΧΡ. ΑΥΓΗ": ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ ΣΕ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 2

αυτήν σαν ο ηγετικός πολιτικός παράγοντας της αντιπολίτευσης πράγμα που από τη φύση αυτής της αντιπολίτευσης και τη φύση αυτής της κυβέρνησης του επιτρέπει να παραμένει ο ηγετικός πολιτικός παράγοντας του κράτους. Εννοείται ότι αυτή η σταθεροποίηση μπορεί να είναι μόνο σχετική από την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε ηγετικό επίπεδο μια φασιστική συμμορία και οι φασισμοί όταν χάνουν μέρος της εξουσίας τους και μεγάλο μέρος της υποστήριξης των μαζών δοκιμάζουν αρκετούς εσωτερικούς τρανταγμούς.

Τη σχετική, αλλά ταυτόχρονα ηγετική σταθεροποίηση την εξασφαλίζουν κατά τη γνώμη μας δύο παράγοντες:

Ο **πρώτος** παράγοντας είναι ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη, θα είναι μια κυβέρνηση υπό την κυριαρχία της γραμμής Καραμανλή. Αυτό σημαίνει ότι στα ουσιαστικά ζητήματα θα συνεχίζει να μην συγκρούεται αλλά να υποτάσσεται στην εσωτερική και διεθνή πολιτική γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, που τελικά σημαίνει ότι μόνο κάποιες τάσεις της και για κάποιο διάστημα θα συγκρούονται ουσιαστικά με το κράτος, το παρακράτος και το παραγωγικό σαμποτάζ του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτές τις διαθέσεις της νέας ηγεσίας μας τις δείχνουν οι μετεκλογικές διακηρύξεις ενότητας με το ΣΥΡΙΖΑ στο όνομα είτε της «συνέχειας του κράτους», είτε της «ένωσης του λαού», είτε του «κοιτάμε μπροστά και αξιολογούμε τα θετικά των προηγούμενων» που σημαίνει την ελεεινή εντολή που σαφώς έχει δοθεί στους νέους υπουργούς να μη βγάζουν τα πτώματα από τις ντουλάπες, να μην ξεσκεπάσουν τα πρωτοφανή σκάνδαλα της προηγούμενης κυβέρνησης πράγμα που σημαίνει ότι θα απολογηθούν οι ίδιοι για τις καταστροφές που άφησε η προηγούμενη κυβέρνηση παντού, για τις οποίες σύντομα θα αρχίσει να πληρώνει ο λαός. Το χαρακτηριστικότερο δείγμα αυτής της διάθεσης είναι η υπερψήφιση του σοσιαλφασίστα συριζαίου Παπαδημούλη στο ευρωκοινοβούλιο από τη ΝΔ, ενώ πιο σημαντικό είναι στην ουσία το ποιοι καταλαμβάνουν μια σειρά κενά υπουργεία της νέας κυβέρνησης, πράγμα που θα δούμε στο τελευταίο μέρος αυτού του κειμένου.

Ο **δεύτερος**, και κατά τη γνώμη μας ο σημαντικότερος παράγοντας, είναι ότι παρά το θυμό μιας μεγάλης μάζας του πληθυσμού ακόμα και της αριστερής δημοκρατικής ενάντια στον απατεώνα και θρασύ ΣΥΡΙΖΑ, αυτός βγαίνει ενισχυμένος πολιτικά από τις βουλευτικές εκλογές σε σχέση με τις ευρωεκλογές με το 31,5% που πήρε, και γίνεται επίσημα ο πολιτικός ηγέμονας ενός κοινοβουλευτικού αλλά και εξωκοινοβουλευτικού μπλοκ, ουσιαστικά αντιευρωπαϊκού και ανοιχτά ή καλυμμένα ρωσόφιλου, το οποίο συγκέντρωσε σε αυτές τις εκλογές το 60% των ψήφων. Αυτό δηλαδή που διαφοροποιεί τις εκλογές του Ιουλίου του 2019 από αυτές του Σεπτεμβρίου του 2015 αλλά ακόμα και από τις πρόσφατες ευρωεκλογές είναι ότι εκτός από τη μισοδημοκρατική ΝΔ έχουν τώρα πρακτικά εκλείψει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στη μια ή στην άλλη έκταση, τα άλλα μισοδημοκρατικά κόμματα ή δημοκρατικές φράξιες της αστικής τάξης μέσα στη Βουλή και στη θέση τους κυριαρχούν, όπως θα δούμε πιο συγκεκριμένα παρακάτω οι διαφορετικές αποχρώσεις του φαιού και του «κόκκινου».

Το κλειδί είναι ότι μένει ουσιαστικά αναπάντητο το ιδεολογικό δηλητήριο του σοσιαλφασισμού

Έχουμε αναλύσει σε μια σειρά άρθρων της ΝΑ, (ιδιαίτερα στο παρακάτω πριν τις εκλογές (<https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1109->) γιατί θα είναι ακόμα για αρκετό καιρό ο ψευτοαριστερός ρωσόδουλος ΣΥΡΙΖΑ και όχι η ακόμα ευρωπαϊόφιλη στη στελεχική πλειοψηφία της ΝΔ το στρατηγικά ανερχόμενο κόμμα της αστικής τάξης και πιο πολύ του ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα και ότι γι' αυτό θα μείνει στην εξουσία όποιο και αν είναι το εκλογικό αποτέλεσμα. Δεν υπάρχει δηλαδή άλλο κόμμα που να έχει τόσο στήριξη σήμερα ταυτόχρονα από τις δυο υπερδυνάμεις, (κι αυτό επειδή η μια του ανοίγει το δρόμο και στο εσωτερικό της άλλης), από την Κίνα, από τις μεσαίες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (για τον ίδιο λόγο), από τους πανίσχυρους πια νέους ανατολικούς κρατικοολιγάρχες (Μπόμπολες, Γερμανούς, Κοκκάληδες, Κοπελούζους, Μυτιληναίους κλπ), από την πλειοψηφία των εφοπλιστών, από τους πιο καιρίους μηχανισμούς του κράτους και από τους βασικούς παρακρατικούς στρατούς βίας. Όμως η δύναμη των έξω και των πάνω δεν φτάνει για να απαντήσουμε στο που συγκεκριμένα οφείλεται η συνέχεια της εκλογικής επιρροής του παρά την αντίθεση σε αυτόν της πλειοψηφίας του πληθυσμού, δηλαδή γιατί παρόλη τη μεγάλη αποδοκιμασία του στις ευρωεκλογές ο τόσο σάπιος ΣΥΡΙΖΑ ανέβασε τόσο πολύ τα ποσοστά του στις βουλευτικές.

Η αιτία γι' αυτή τη φαινομενικά αντιφατική συμπεριφορά των ψηφοφόρων μόλις μέσα σε έναν μήνα φωτίζει το πολιτικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η χώρα όλα τα χρόνια της κρίσης και θα συνεχίσει να το αντιμετωπίζει με ακόμα περισσότερη ένταση και για την περίοδο που έρχεται: Στις ευρωεκλογές το δίλημμα που μπήκε στις μάζες ήταν το αν αποδοκιμάζουν ή όχι την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και αυτές την αποδοκίμασαν συντριπτικά. Στις βουλευτικές τους μπήκε το δίλημμα αν προτιμούν μια ενδεχόμενη κυβέρνηση της ΝΔ με αδύναμο ΣΥΡΙΖΑ ή με δυνατό ΣΥΡΙΖΑ. Εκεί απάντησαν ότι προτιμούν μια κυβέρνηση ΝΔ με δυνατό ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό πρακτικά πραγματοποιήθηκε με το ότι πολλοί άνθρωποι που στις ευρωεκλογές καταψήφισαν το ΣΥΡΙΖΑ ή απείχαν για να τον τιμωρήσουν πήγαν να τον ψηφίσουν για να μη βγει τόσο κυρίαρχη η ΝΔ και μάλιστα αυτοί ήταν περισσότεροι από εκείνους που ήθελαν με πάθος την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ και γι' αυτό συσπειρώθηκαν για να αναδείξουν μια αυτοδύναμη ΝΔ. Αυτό είναι το νόημα του ότι η ΝΔ πήρε στις βουλευτικές ένα ποσοστό 6,73% παραπάνω σε σχέση με τις ευρωεκλογές, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε ένα ποσοστό κατά 7,78% παραπάνω.

Αυτή τη συμπεριφορά του εκλογικού σώματος, που κατέπληξε πολλούς που πρόβλεπαν με γκάλοπ και αναλύσεις το μέγαλωμα της ψαλίδας με τη ΝΔ μετά τις ευρωεκλογές, ακόμα και την αποσύνθεση του ΣΥΡΙΖΑ, θα έπρεπε να την περιμένει κανείς. Γιατί η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης ήταν και παραμένει προσκολλημένη στην «εθνική», ταυτόχρονα φαιή και «κόκκινη», απατεωνίστικη εξήγηση για την οικονομική καταστροφή του, οπότε και για τον κύριο εχθρό του. Πιστεύει δηλαδή ότι γι' αυτήν την καταστροφή φταίνει βασικά τα μνημόνια, δηλαδή οι δανειστές-κεφαλαιοκράτες των μεγάλων χωρών της ΕΕ

που σημαίνει καταρχήν ότι φταίνει κάτι εξωτερικό ως προς τη χώρα, και μετά ότι φταίνει, στον έναν ή στον άλλο βαθμό η διανομή του προϊόντος στο εσωτερικό της, δηλαδή ότι φταίνει οι ντόπιοι καπιταλιστές που συμφώνησαν με τα μνημόνια των ξένων τραπεζιτών για να πλουτίσουν. Ελάχιστα έχει ακούσει η πλειοψηφία του πληθυσμού, και ακόμα λιγότερο δυστυχώς το ιδεολογικά πιο προωθημένο κομμάτι του, που επηρεάζεται και δηλητηριάζεται πιο πολύ από την ψευτοαριστερά, ότι φταίνει η επί δεκαετίες μειούμενη στη χώρα μας σε σχέση με όλη την υπόλοιπη Ευρώπη παραγωγή πλούτου. Ιδιαίτερα ότι φταίνει η μειούμενη βιομηχανική παραγωγή, η οποία σε συνδυασμό με μια κατανάλωση για δεκαετίες τεχνητά φουσκωμένη με δανεικά προκάλεσε το πελώριο συσσωρευμένο παραγωγικό έλλειμμα της χώρας, το γιγαντιαίο έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών, το αντίστοιχο δημόσιο χρέος και τελικά τη χρεωκοπία του 2009, οπότε αναπόφευκτα και τα μνημόνια οπότε και την καταστροφή του 1/4 του παραγωγικού της κεφάλαιου. Το μόνο που έκαναν τα μνημόνια, (από τα οποία οι σαμποταριστικές κυβερνήσεις πήραν μόνο την πλευρά της μείωσης της κατανάλωσης και όχι της απελευθέρωσης της παραγωγής), είναι ότι μείωσαν με αρκετά βίαιο και απότομο τρόπο την ατομική κατανάλωση του πληθυσμού οπότε σε ένα βαθμό και την παραγωγή αλλά αυτό γίνεται αυτόματα και γι' αυτό ακόμα πιο ωμά σε κάθε χρεωκοπημένη χώρα, μόνο που εκεί οι δανειστές αντί να της επιβάλουν μνημόνια απαιτούν την άμεση υποτίμηση του νομίσματος τους, πράγμα που δεν μπορούσε να γίνει εύκολα στην Ελλάδα επειδή αυτή ανήκε σε ένα διεθνές νόμισμα όπως το Ευρώ. Αυτό που δεν είπαν ποτέ και οι φαιο-«κόκκινοι» και η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και τα διάφορα Ποτάμια, προηγούμενα είναι ότι, σε αντίθεση με τις άλλες χώρες της ΕΕ που χρεωκόπησαν, εκείνο που τσάκισε στο έπακρο ειδικά την Ελλάδα και μόνο αυτήν στη χρεωκοπία της, ήταν ότι τσακίστηκε ένα μεγάλο μέρος του μεγάλου ελληνικού παραγωγικού κεφάλαιου, εξαιτίας της εγκληματικής συνέχισης και μάλιστα της **ασύλληπτης κλιμάκωσης του σαμποτάζ της παραγωγής μέσα στη χρεωκοπία, από τις κυβερνήσεις ΓΑΠ, Σαμαρά, και κυρίως από αυτή του Τσίπρα**. Όμως ακόμα και το φιλελεύθερο κομμάτι της ΝΔ, δηλαδή ο πολιτικός εκπρόσωπος της ντόπιας και γενικά της δυτικόφιλης αστικής τάξης, ενώ ήταν το μόνο που μιλούσε για μια εσωτερική, αλλά δευτερεύουσα αιτία της κρίσης, που είναι οαυξανόμενα παρασιτικός και διεφθαρμένος κρατικός μηχανισμός, δεν είπε ποτέ στο λαό ότι η αληθινή αιτία της χρεωκοπίας, των μνημονίων και της κρίσης, αλλά και της ίδιας της παρασιτικοποίησης και της διαφθοράς του κρατικού μηχανισμού ήταν ένα πολύπλευρο σαμποτάζ της παραγωγής που γινόταν επί δεκαετίες πριν την κρίση και μέσα στην κρίση μέσα από πολιτικές μεθοδεύσεις. Αλλά πως οι φιλελεύθεροι της ΝΔ θα μπορούσαν να μιλήσουν για κάτι τόσο σοβαρό όσο ένα σαμποτάζ της χώρας αφού σύρθηκαν πάντα και σέρνονται πίσω από τη ρωσόφιλη Καραμανλο-σαμαρική σαμποταριστική ηγεσία της ΝΔ;

Αυτή η πλειοψηφική «εθνική» αντίληψη για τις αιτίες της κρίσης και για τον κύριο υπαίτιο της δυστυχίας του λαού δεν αποδυναμώθηκε ούτε με τη γνωστή κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ το 2015. Αυτό όχι μόνο γιατί ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ επέμεινε όλα αυτά τα χρόνια ότι εκείνος ήθελε αλλά δεν τον άφηναν

οι ευρωπαίοι δανειστές να μοιράσει στο λαό τα λεφτά που μπορούσε να αποσπάσει από τους πλούσιους, αλλά κυρίως είναι αυτό που έλεγαν με ακόμα μεγαλύτερη ένταση και οι υπόλοιποι μεγάλοι και μικροί φαιο-«κόκκινοι» με τη διαφορά ότι εκείνοι επέμεναν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ υπακούοντας στους ευρωπαίους πιστωτές δεν ήθελε να μοιράσει στους φτωχούς τα άπειρα λεφτά στα σεντούκια των πλούσιων που πάντα μπορούν να τροφοδοτούν τη λαϊκή κατανάλωση ακόμα και όταν η παραγωγή έχει καταστραφεί. Επικεφαλής των φαιο-«κόκκινων» είναι το μασίφ ρώσικο κόμμα, το ψευτοΚΚΕ το μόνο κόμμα που κινεί στρατούς διαδηλώσεων που δίνουν την εντύπωση εξεγερμένου λαού στο δρόμο, ενώ είναι το πιο αντιδραστικό κομμάτι του κράτους στο δρόμο. Όταν μάλιστα οι άνεργοι αλλά και οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι, είδαν ότι η κυβέρνηση άρχισε να τους μοιράζει κάποια χρήματα σε επιδόματα ή σε κατάργηση νέων φόρων ή να επιβάλει αυξήσεις στον ιδιωτικό τομέα, παρόλο που κατάλαβαν ότι όλα αυτά τα κλιμάκωσε προεκλογικά για να τους εξευμενίσει, αφού τα έκανε επιδεικτικά κόντρα στους δανειστές και αυτοί δεν αντιδράσανε (για να τη βοηθήσουν εκλογικά), ενισχύθηκε μέσα τους η αντίληψη ότι το βασικό πρόβλημα της χώρας και των ιδίων ήταν και παραμένει αυτό της διανομής και όχι της παραγωγής του πλούτου. Το πρόβλημα της διανομής του προϊόντος της εργασίας ασφαλώς υπάρχει αλλά στην περίπτωση της ελληνικής κρίσης αυτή είναι αποτέλεσμα ακήρυχτου πολέμου στην παραγωγή, μεγάλη και μικρή και σε όλες τις σφαίρες της. Και σε εμπόλεμες χώρες υπάρχει επίσης ζήτημα διανομής αφού πάντα σε τέτοιες χώρες οι φτωχοί πεθαίνουν της πείνας, οι πλούσιοι ζουν αρκετά καλά ή καλά και οι μαυραγορίτες πλουτίζουν. Έτσι η πάλη των φτωχών για μια άλλη διανομή πρέπει να συνεχίζεται αλλά πάντα με πρώτο το στόχο να τσακιστούν οι σαμποτέρ για να σταματήσει ο πόλεμος.

Παρά την άνοδο της ΝΔ και την πτώση των ναζί το φαιο-«κόκκινο» μπλοκ είναι ακόμα πλειοψηφικό

Για να επιβεβαιώσει αυτήν τη λαθεμένη αντίληψη η ΝΔ κατηγορούσε τον Τσίπρα γιατί ήταν τάχα ο πιο πιστός μνημονιακός κολαούζος της ΕΕ, επιβεβαιώνοντας έτσι τη λαϊκή αντίληψη ότι η πηγή της δυστυχίας του ήταν οι ευρωπαίοι δανειστές. Είναι μέσα σε αυτήν την πολιτική ατμόσφαιρα που προσχώρησε επίσημα στο αντιμνημονιακό μέτωπο και το τελευταίο υπόλειμμα του ΠΑΣΟΚ, που μετονομάστηκε σε ΚΙΝΑΛ (με αληθινό αρχηγό όσο ποτέ πριν τον Λαλιώτη) για να μη θυμίζει σε τίποτα το παλιό αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ που για δεκαετίες παρόλη την ειδικευση του στη διανομή της κρατικής λείας αντιστεκόταν λίγο ή πολύ στο παραγωγικό σαμποτάζ και στις φασιστικές μεθόδους αντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ Αυτό το έσχατο ΠΑΣΟΚ αφού καταπρόδωσε την ΠΑΣΚΕ και την παρέδωσε μαζί με το συνέδριο της ΓΣΕΕ στα λουστάρια των ταγμάτων εφόδου του ΠΑΜΕ με τη βοήθεια της αστυνομίας του ΣΥΡΙΖΑ και με την πρόθυμη ανοχή της μητσοτακικής ΝΔ, έδωσε τη μεγαλύτερη δυνατή πολιτική ώθηση στο ΣΥΡΙΖΑ αμέσως μετά τη μεγάλη ήττα του στις Ευρωεκλογές. Αναφερόμαστε στο ότι ανοιχτά για χάρη του τελευταίου εκπαραθύρωσε από το κοινοβούλιο σαν φιλομνημονιακό, δηλαδή σαν υπηρέτη των δανειστών και αντιλαϊκό εκπρόσωπο της ντόπιας αστικής τάξης το

Βενιζέλο, το μόνο ηγετικό στέλεχος που κατηγορούσε συστηματικά τα τελευταία χρόνια την κυβέρνηση Τσίπρα για την πολιτική εκτροπή που δραστήρια εξύφανε. Ο κοινοβουλευτικός αποκεφαλισμός του Βενιζέλου σημαίνει και το τέλος κάθε δυνατότητας για το φιλοευρωπαϊκό κομμάτι της ΝΔ να βρει μετεκλογικά έναν οποιοδήποτε μη φασίστα σύμμαχο μέσα στο κοινοβούλιο και έτσι να αντέξει την πολυπρόσωπη πίεση του αντιευρωπαϊκού μετώπου από τα δεξιά του.

Στην πραγματικότητα το εκλογικό 31,5% του ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο καθιερώνει αυτό το παλιό εισοδητικό απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ σαν τον επίσημο άλλο μεγάλο πόλο της αστικής τάξης απέναντι στην ακόμα φιλοδυτική στη στελεχική βάση της ΝΔ του 40%, αλλά τον κάνει κεντρικό εκπρόσωπο του πλειοψηφικού μπλοκ του 60%, κοινοβουλευτικού και εξωκοινοβουλευτικού μπλοκ των «αντιδανειστών», στην πράξη μπλοκ του στρατηγικού αντιευρωπαϊσμού. Αυτό περιλαμβάνει εκτός από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ τον αδελφικό του σύμμαχο Βαρουφάκη (που πολιτικά ανεβάζει το εκλογικό ποσοστό της συριζέικης αξιωματικής αντιπολίτευσης στο 35%), το όπως είπαμε σχεδόν συριζοποιημένο πλέον λαλιωτικό ΚΙΝΑΛ, την «Ελληνική λύση» το πρώτο εντελώς ξεδιάντροπα πουτινικό φασιστικό κόμμα της χώρας, και βέβαια όλον τον εξωκοινοβουλευτικό ρωσόφιλο φαιο«κόκκινο» και ψευτοαναρχικό συρφετό που με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, μεταφράζει όπως πάντα σε «οργή του λαού» τις ρώσικες και κινέζικες νεοαξιστικές επιθυμίες. Πέρα από αυτά δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι το 40% της ΝΔ είναι ιδεολογικά το πιο δηλητηριασμένο που υπήρξε ποτέ από το φασισμό και ειδικά τον εθνοφυλετικό σοβινισμό που ξεπήδησε σαν τέρας με πρωτοφανή ορμή από το τελευταίο μακεδονικό έχοντας σαν ηγέτη του τον ορθοδοξίτη Σαμαρά που η θέση του στη ΝΔ έχει αναβαθμιστεί όσο ποτέ. Έτσι εξηγείται ότι για πρώτη φορά εξαφανίστηκαν από τη Βουλή εκτός από αυτά της ΝΔ όλα τα μη «αντιδανειστικά» κόμματα και ρεύματα του τύπου Ποταμιού. Το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ σηκώνει ταυτόχρονα και τη σημαία του ακραιφνή φιλοευρωπαϊού και του φιλονατοϊκού δεν θα αφαιρεί τίποτα από την πολιτική του ηγεμονία στο αντιδανειστικό «εθνικό» μπλοκ, γιατί όπως έχουμε γράψει τόσες φορές η πιο ώριμη αντιευρωπαϊκή στρατηγική είναι αυτή των Τσίπρα-Βαρουφάκη που ξέρει να διασπάει την ΕΕ διαχωρίζοντάς τη σε ανεκτικούς και σε σκληρούς δανειστές, σε ειρηνόφιλους και γεράκια όπου οι πρώτοι εκτός από τη συμπάθειά τους στο ΣΥΡΙΖΑ έχουν πάντα μια καθόλου παράξενη διάθεση στενής συνεργασίας με την πουτινική Ρωσία. Τα αντίστοιχα ισχύουν για τον ώριμο αντινατοϊσμό, που δεν είναι το «έξω από το ΝΑΤΟ» αλλά το μέσα στο ΝΑΤΟ και σε σύγκρουση με την Τουρκία ώστε να τη στείλουμε στην αγκαλιά της Μόσχας. Ο όψιμος φιλοδυτικισμός του ΣΥΡΙΖΑ δεν οφείλεται στο ότι αυτός εγκατέλειψε το φιλορωσισμό του αλλά στο ότι η Δύση αδυνάτισε τόσο ώστε να βλέπει τον Τσίπρα σαν τον πιο πιστό της άνθρωπο στην Ανατολική Μεσόγειο.

Πιστεύουμε ότι είναι η συνεχιζόμενη, αν και πιο φθαρμένη από πριν ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία των φαιο-«κόκκινων» στη χώρα, ο βασικός λόγος που οι μάζες κράτησαν ψηλά το ΣΥΡΙΖΑ στις 7 του Ιούλη. Είναι χαρακτηριστικό με πόσο φανερό δυσφορία η ΝΔ σερνόταν πίσω από τις προεκλογικές παροχές του ΣΥΡΙΖΑ στη φτωχολογία μόνο και μόνο για να μη χάσει τις εκλογές. Έτσι έχασε και πάλι παρά την άνοδό της τους άνεργους, τους οποίους σε πιο μεγάλο όγκο από κάθε άλλο κόμμα γεννάει ο ΣΥΡΙΖΑ, επειδή αυτός φάνηκε πως

νοιαζόταν για αυτούς με τα πενιχρά επιδόματα που τους έδινε κάθε τόσο. Επίσης η ΝΔ δεν κέρδισε και τη νεολαία που συνεχίζει στην πλειοψηφία της να περιμένει από την ψευτοαριστερά μια κοινωνική ριζοσπαστική λύση για την ασφυξία και το αδιέξοδο της, όσο δεν έχει δει ακόμα μπροστά της μια αρκετά ισχυρή πραγματική αριστερά. Μόνο στη δημόσια υπαλληλία ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε την πλειοψηφία με το σπαθί του αφού φροντίζει να τροφοδοτεί τις πιο μισητές στο λαό πλευρές της και τα χειρότερα μέλη της. Βέβαια είναι πολύ θετικό και ελπιδοφόρο για τις διεργασίες που αρχίζουν να γίνονται μέσα στο προλεταριάτο του ιδιωτικού τομέα μετά από το μακρόχρονο σαμποτάζ των φαιο-«κόκκινων», ότι εκεί για πρώτη φορά η ΝΔ άφησε πολύ πίσω της το ΣΥΡΙΖΑ (29% έναντι 20%). Αυτό δεν συμβαίνει επειδή αυτό το προλεταριάτο, το πιο σημαντικό παραγωγικά και ιδεολογικά, έγινε πιο συντηρητικό αλλά αντίθετα γιατί εκεί μέτρησαν πιο έντονα από παντού αλλού οι εξαγγελίες της ΝΔ για επενδύσεις όποτε και για περισσότερες και καλύτερες δουλειές. Όμως αυτή την υπόσχεση οι μισθωτοί δεν την εισπράξαν, και σωστά σαν υλική προϋπόθεση για την άμυνα τους στη τρομακτική σύνθλιψη του μισθού τους, αφού αυτή δεν ενόχλησε ποτέ τη ΝΔ καθώς ο πιο σταθερός και πολυπληθής πυρήνας της βάσης της, τα αφεντικά μεγάλα και μικρά, όχι μόνο δεν ενοχλήθηκαν αλλά αξιοποίησαν όσο μπορούσαν τη συντριβή της μισθωτής εργασίας. Γι' αυτό αν και σχετικά περισσότεροι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα ψήφισαν όπως είπαμε ΝΔ από όσοι ΣΥΡΙΖΑ ήταν συντριπτικά πολύ περισσότεροι αυτοί που αθροιστικά ψήφισαν υπέρ των ψευτοαριστερών «αντιμνημονιακών» κομμάτων που δημαγωγούν για τα μισθολογικά.

Πιστεύουμε ότι αυτός είναι ο βασικός λόγος που επέτρεψε γενικότερα στο φαιο-«κόκκινο» μπλοκ να κρατήσει την πλειοψηφία των εργαζομένων και του λαού γενικά παρόλο τον οικονομικό στραγγαλισμό που αυτό επέβαλε στη χώρα και πιο πολύ στη φτωχολογία στερώντας της τη δουλειά. Είναι κυρίως αυτή η γενική ακόμα πολιτική επιρροή της ψευτοαριστεράς, που επέτρεψε στο ΣΥΡΙΖΑ να ασκήσει τις φασιστικές του εκκαθαρίσεις μέσα στο κράτος, να ενισχύσει το σοσιαλφασιστικό παρακράτος και να απελευθερώσει το εγκληματικό λούμπεν που τόσο στενά συνεργάζεται με αυτό συναντώντας απέναντί του μόνο τμήματα της δημοκρατικής αστικής τάξης και ελάχιστα του προλεταριάτου. Να γιατί όταν ο ΣΥΡΙΖΑ με τους Ρουβίκωνες του δέρνει τους αστούς εκ μέρους τάχα του συνδικαλιστικού ανοργάνωτου και ανοχύρωτου προλεταριάτου, όταν με τους Ρασπούτιν Παπαγγελόπουλους του καθαρώνει τους δικαστές και οργανώνει σκευωρίες χιτλερικού τύπου κατά των πολιτικών του αντιπάλων κατηγορώντας τους με ψευδομάρτυρες ότι κλέβουν τα λεφτά του λαού από τα δημόσια ταμεία, όταν με ένα πολιτικό νεύμα του χαϊδεύει τρυφερά τους στρατούς των βομβιστών που ανατινάζουν τα εχθρικά του κανάλια που κατά σύμπτωση είναι αυτά και μόνο «που λένε ψέματα στο λαό», και όταν με τους κρατικογραφειοκράτες του και τα αντιβιομηχανικά του κινήματα σαμποτάρει κάθε μεγάλη επένδυση που τάχα καταστρέφει την υγεία και την αναπνοή του λαού, τότε απέναντί του υπάρχουν καταγγελίες μόνο των ίδιων των αστών θυμάτων και οι γνωστές κούφιες καταγγελίες της βίας «από όπου και αν προέρχεται» των μητσοτακο-καρμανλήδων. Αυτές είναι ο λόγος που δεν υπήρξε ως τώρα ούτε ένα κάπως μαζικό κίνημα προλεταρίων που να καταγγέλλει το φασισμό, ο οποίος ασκεί σήμερα την πολιτική του βία ενάντια στην αστική τάξη και όχι ενάντια στη φτωχολογία, όπως συνέβαινε στο μεσοπόλεμο όταν ήταν πανίσχυρες

οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα κόμματα του επαναστατικού τότε, πραγματικά κομμουνιστικού προλεταριάτου. Στο προλεταριάτο οι φασίστες και σοσιαλφασίστες ασκούν σήμερα τη βία τους μόνο έμμεσα, δηλαδή στο οικονομικό επίπεδο με το να σκοτώνουν τις παραγωγικές δυνάμεις που αυτό κινεί. Αυτό συμβαίνει γιατί το προλεταριάτο είναι στερημένο από τα κομμουνιστικά του κόμματα και τα ταξικά του συνδικάτα, οπότε μοιραία δεν του φτάνει από μόνη της η θέση του μέσα στην παραγωγή, δηλαδή η θέση του έξω από τη γνώση της συγκεκριμένης διαδικασίας κίνησης του κεφάλαιου και του κέρδους που την έχει μόνο η διευθύνουσα αστική τάξη. Αυτός είναι ο λόγος που δεν κατανοεί αυτόματα ότι οι «επαναστάτες» και «ριζοσπάστες» που χτυπάνε έτσι τα συγκεκριμένα τμήματα της αστικής τάξης είναι εργαλεία ή και συνειδητοί πράκτορες της χειρότερης πτέρυγας της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού η οποία καταστρέφει τις παραγωγικές δυνάμεις και έτσι υπονομεύει την ύπαρξη του προλεταριάτου, ειδικά την καρδιά και το μυαλό του που είναι το βιομηχανικό. Εννοείται ότι αφού καθαρίσουν με τα εχθρικά τους τμήματα της αστικής τάξης οι φαιο-«κόκκινοι» θα πέσουν με δεκαπλάσια ορμή στο στρατηγικό ταξικό τους εχθρό, το επαναστατικό προλεταριάτο που υποχρεωτικά θα ορθωθεί κάποια στιγμή μπροστά τους όταν δεν θα υπάρχει κανείς ενδιάμεσος να τους καλύπτει στα μάτια του.

Για όλους τους παραπάνω λόγους που διεξοδικά εκθέσαμε θεωρούμε ότι η σχετική ισχυροποίηση του ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με τις ευρωεκλογές, ιδιαίτερα σε συνδυασμό με την είσοδο του Βαρουφάκη στη Βουλή, αν και πρόκειται για ένα τακτικά δευτερεύον ζήτημα σε σχέση με την αυτοδύναμη άνοδο της ΝΔ στην κυβέρνηση, είναι κάτι το στρατηγικά πιο αρνητικό.

Η σύνθεση της νέας κυβέρνησης και το υποτακτικό πνεύμα απέναντι στο συριζέικο κράτος

Αλλά από μόνα τους αυτά τα πολιτικά και αριθμητικά στοιχεία του εκλογικού αποτελέσματος δεν θα ήταν αρκετά για να μιλήσουμε για ένα πολύ καλό αποτέλεσμα για το ΣΥΡΙΖΑ αν δεν υπήρχε μια δεύτερη πραγματικότητα που είναι η σύνθεση της νέας κυβέρνησης και το σιχαμερό κατευναστικό πνεύμα της ηγεσίας της ΝΔ απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ.

Σε ότι αφορά τον πρώτο παράγοντα το χαρακτηριστικό της νέας κυβέρνησης είναι ότι κάποια υπουργεία κλειδιά για την πάλη ενάντια στον εκφασισμό του κράτους, ενάντια στο παραγωγικό σαμποτάζ και ενάντια στην άλωση των υποδομών από τους ρωσοκινέζους και τους δυτικούς συνεργάτες τους, δόθηκαν σε στελέχη του φιλοσυριζέικου πολιτικού μπλοκ.

Κατ' εξοχήν τέτοιο στέλεχος είναι ο νέος υπουργός της αστυνομίας Χρυσοχοϊδης που πάνω απ' όλα κρίνεται τα τελευταία χρόνια το αν οι ρωσόφιλοι θα ελέγξουν την κρατική εξουσία, για αυτό εκεί δόθηκε το κύριο βάρος των φασιστικών επεμβάσεων του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν μπορούμε ασφαλώς να βγάλουμε σαφή συμπεράσματα αλλά δεν θεωρούμε καθησυχαστικό ότι ο Μητσοτάκης δεν έβαλε σε αυτή τη θέση ένα γνωστό δημοκρατικό στέλεχος σχετικό και με τη νομική επιστήμη, αλλά έναν γιατρό, το γραμματέα της ΚΟ της ΝΔ, ονόματι Κ. Τσιάρα που το όνομα του ήρθε με αρκετή ένταση στη δημοσιότητα το 2014, όταν αποκαλύφθηκε ότι ο ναζιστής Παπαός του έγραψε από τη φυλακή γράμμα στο οποίο αναφερόταν σε πολύωρες συναντήσεις στο γραφείο του στη Βουλή και στο ιατρείο του, εκθείαζε την κοινή τους αντίληψη για τα εθνικά και για το ότι το κινήρι της «Χρ. Αυγής» διατάχθηκε από το εξωτερικό και ζητούσε από τον Τσιάρα βοήθεια για την αποφυλάκισή του. Έτσι έμαθε ο κόσμος ότι ο Τσιάρας ήταν επί Σαμαρά πρόεδρος της πολύ σημαντικής μόνιμης Επιτροπής της Βουλής για την Εθνική Άμυνα και τις Εξωτερικές υποθέσεις. Όταν ρωτήθηκε από τους δημοσιογράφους για την

384, 13/8/2002, σελ 17-24, <https://www.oakke.gr/na2002/na384.pdf>). Η νέα κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι ο πρώτος της νόμος θα είναι η κατάργηση του ασύλου, δηλαδή ότι θα ξεκινήσει με το να βάλει την αστυνομία να λύσει ένα κατ' εξοχήν πολιτικό πρόβλημα που μπορεί να αντιμετωπιστεί στ' αλήθεια μόνο με την ανάπτυξη ενός πλατιού δημοκρατικού αντισοσιαλφασιστικού κινήματος με πλατεία κινητοποίηση του λαού και μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια. Μια κύρια αστυνομική κατάργηση του ασύλου, θα δώσει ένα πεδίο λαμπρής προβοκάτσιας στα χέρια του Χρυσοχοϊδη που μπορεί να κερδίσει κάποιες παραστάσεις θηριοδραμαστή στα Εξάρχεια και σε κάποια ΑΕΙ, αλλά στο πρώτο κίνημα δυσαρέσκειας ενάντια στη κυβέρνηση κανείς δεν θα μπορεί να χωρίσει μια διαδήλωση από τους εγκεκριμένους από αυτήν μάχαλους και τα άσυλά τους. Ήδη η «Κ»ΝΕ βγήκε να ηγηθεί του «κινήματος για την υπεράσπιση του ασύλου» δηλαδή για την ολοκληρωτική κυριαρχία του σοσιαλφασισμού μέσα σε αυτά και την καθυπόταξη της νεολαίας.

Ακόμα πιο χαρακτηριστικός τέτοιος υπουργός του φαιο-«κόκκινου» μπλοκ είναι ο Θεοδωρικάκος, ο νέος υπουργός Εσωτερικών, δηλαδή ο κατ' εξοχήν ελεγκτής της πολυκομματικής από δω και μπρος αυτοδιοίκησης, καθώς και ο αρχιμάγειρας του νέου εκλογικού συστήματος που θα βάλει στο παιχνίδι και άλλες πολιτικές δυνάμεις. Ο άνθρωπος αυτός είναι λοιπόν πρώην γραμματέας της «Κ»ΝΕ, που έγινε μετά στενός συνεργάτης του Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ (!) πριν τον διορίσει ο Μητσοτάκης επικεφαλής του πολιτικού σχεδιασμού της ΝΔ, δηλαδή κεντρικό σχεδιαστή της πολιτικής της ΝΔ (!) οπότε και εμπνευστή της «μεγαλοφουσός», όπως λένε μερικοί φιλελεύθεροι αναλυτές, κατευναστικής πολιτικής αντιμετώπισης του ΣΥΡΙΖΑ, της εντελώς φιλικής προς το ψευτοΚΚΕ, και της συνεργασίας με το χειρότερο δυνατό ΠΑΣΟΚ. Με έναν υπουργό εσωτερικών με τόσο κεντρικές στρατηγικές αρμοδιότητες είναι ευκολότερο από προηγούμενα στους σαμποταριστές να μπλοκάρουν οποιαδήποτε επένδυση χωρίς να εκτίθεται η κυβέρνηση σαν τέτοια καθώς το υπουργείο Εσωτερικών θα είναι σε θέση με όπλο την κατανομή κονδυλίων να επιδρά στους εσωτερικούς συσχετισμούς δύναμης σε κάθε σημείο της χώρας.

Ωστόσο η πολιτικά πιο βασική υπουργική θέση, εκείνη που θα δείξει προς τα που θα βαδίσει η νέα κυβέρνηση είναι αυτή του υπουργού Δικαιοσύνης. Είναι στη Δικαιοσύνη που πάνω απ' όλα κρίνεται τα τελευταία χρόνια το αν οι ρωσόφιλοι θα ελέγξουν την κρατική εξουσία, για αυτό εκεί δόθηκε το κύριο βάρος των φασιστικών επεμβάσεων του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν μπορούμε ασφαλώς να βγάλουμε σαφή συμπεράσματα αλλά δεν θεωρούμε καθησυχαστικό ότι ο Μητσοτάκης δεν έβαλε σε αυτή τη θέση ένα γνωστό δημοκρατικό στέλεχος σχετικό και με τη νομική επιστήμη, αλλά έναν γιατρό, το γραμματέα της ΚΟ της ΝΔ, ονόματι Κ. Τσιάρα που το όνομα του ήρθε με αρκετή ένταση στη δημοσιότητα το 2014, όταν αποκαλύφθηκε ότι ο ναζιστής Παπαός του έγραψε από τη φυλακή γράμμα στο οποίο αναφερόταν σε πολύωρες συναντήσεις στο γραφείο του στη Βουλή και στο ιατρείο του, εκθείαζε την κοινή τους αντίληψη για τα εθνικά και για το ότι το κινήρι της «Χρ. Αυγής» διατάχθηκε από το εξωτερικό και ζητούσε από τον Τσιάρα βοήθεια για την αποφυλάκισή του. Έτσι έμαθε ο κόσμος ότι ο Τσιάρας ήταν επί Σαμαρά πρόεδρος της πολύ σημαντικής μόνιμης Επιτροπής της Βουλής για την Εθνική Άμυνα και τις Εξωτερικές υποθέσεις. Όταν ρωτήθηκε από τους δημοσιογράφους για την

Η ΝΔ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟ ΦΑΙΟ "ΚΟΚΚΙΝΟ" ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

"ΧΡ. ΑΥΓΗ": ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ ΣΕ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 7

επιστολή Παππά αρκέστηκε να πει ότι είχε συναντήσει τον Παππά στο ιατρείο του ως ασθενή και στο γραφείο του στο υπουργείο σε θεσμική συνάντηση μαζί με άλλους, και ότι δεν μπορεί να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας (<https://www.tanea.gr/2014/04/29/politics/tsiaras-me-episkeftike-sto-iatreio-moy-san-asthenis-o-pappas/>, <https://www.newsit.gr/politikh/tsiaras-gia-xr-pappa-ti-prepei-na-kano-na-apodeikso-oti-den-eimai-elefantas/1621490/>). Το πρόβλημα είναι ότι δεν καταδίκασε τον Παππά σαν ναζιστή καθώς και τη ΧΑ σαν τέτοια, ενώ το λιγότερο που κάνει ένας δημοκράτης αν δεχτεί μια επιστολή με τέτοιους ισχυρισμούς από έναν ναζιστή (<https://www.tovima.gr/2014/04/28/politics/o-xr-pappas-ypostirizei-oti-eixepolywres-synantiseis-me-tsiara/>) είναι να τον καταγγείλει αμέσως σαν προβοκάτορα και να τον καταδιώξει ποινικά σαν αισχρό συκοφάντη, και όχι να τον περιμένει να δημοσιεύσει την επιστολή και μετά την πίεση των δημοσιογράφων να τον διαψεύσει χλιαρά. Αν τα συνδέσουμε όλα αυτά με το ότι, τουλάχιστον ως τώρα, κανείς από την τάχα «αντιναζιστική» αντιπολίτευση δεν βρήκε να επισημάνει σήμερα αυτήν την αδιευκρίνιστη πλευρά του Τσιάρρα αλλά αντίθετα άκουσε ένα «*σας εύχομαι καλή επιτυχία από καρδιάς*» από το συριζαίο υπουργό Καλογήρου στην τελετή παράδοσης, έχουμε ισχυρούς λόγους να ανησυχούμε. Αναφορικά με τα σχέδια του το πρώτο που ανακοινώνει είναι ότι θα καταργήσει το άσυλο, και μετά ότι θα φτιάξει μια νέα ανεξάρτητη αρχή για τη διαφθορά, το αγαπημένο εργαλείο πολιτικών εκκαθαρίσεων, ενώ δεν έβαλε θέμα για τη σκευωρία της Νοβάρτις μετά την υποργοποίησή του. Από όλα τα πιο πάνω πιστεύουμε ότι οι εκκαθαρίσεις στη Δικαιοσύνη θα συνεχιστούν. Θα δούμε σύντομα προς τα που θα πάει αυτό το υπουργείο κλειδί.

Από την άλλη το πολύ σημαντικό υπουργείο Υποδομών δίνεται στον Κώστα Καραμανλή, άνθρωπο του ξαδέλφου και συνονομάτου του, πρώην πρωθυπουργού, που έγινε τομέαρχης υποδομών της ΝΔ για να παρακολουθεί και να κριτικάρει το υπουργείο του Σπίρτζη. Αυτός τον άφησε τόσο ήσυχος στο να ξεχαρβαλώνει τις δημόσιες αστικές συγκοινωνίες, να παγώνει τους αυτοκινητοδρόμους και να παραδίνει ουσιαστικά τζάμπα τον ΟΣΕ στους ιταλούς συμμάχους των ρώσικων σιδηροδρόμων, ώστε ο Σπίρτζης στην τελετή παράδοσης να δηλώσει για το διάδοχό του: «Τα 4,5 χρόνια από το ρόλο που είχε ο κ. Καραμανλής στην Αντιπολίτευση, ακόμη και σε περιόδους μεγάλης πολιτικής έντασης, υπήρξε μία συμπεριφορά ευπρέπειας και πολιτικού πολιτισμού. Είναι χαρά για μένα να παραδίδω το υπουργείο σε ένα άνθρωπο που αυτά τα χρόνια κράτησε μία τέτοια στάση».

Τέλος στη θέση κλειδί του υπουργού πολιτισμού, πετώντας στην άκρη ξαφνικά την τομέαρχη πολιτισμού της ΝΔ Κεφαλογιάννη που ήταν από αυτούς που κόντραραν το ΣΥΡΙΖΑ, ο Μητσοτάκης έβαλε μια Λίνα Μενδώνη, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, που ήταν επιλεγμένη από πολλές κυβερνήσεις συμποταριστών (Σημίτη, ΓΑΠ, Σαμαρά) σα Γενική γραμματέας του υπουργείου Πολιτισμού για δέκα χρόνια, με 12 διαφορετικούς υπουργούς και υφυπουργούς, και «σιδηρά κυρία του ΚΑΣ με ρεκόρ συνεδριάσεων», να προεδρεύει του ΚΑΣ (Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο), δηλαδή να ελέγχει ένα από τα πιο τροχισμένα εργαλεία παραγωγικού σαμποτάζ στη χώρα καθώς αυτό αποφασίζει ουσιαστικά για το ποια μεγάλη επένδυση θα

γίνει και ποια όχι και συνήθως αποφασίζει όχι. Δεν είναι λοιπόν καλός οιωνός για τις επενδύσεις ότι αυτό το υπουργείο το αναλαμβάνει ένας άνθρωπος που έχει χειριστεί για χρόνια με επιτυχία ένα τέτοιο δολοφονικό εργαλείο. Ήδη ο Γεωργιάδης που μπήκε με φούρια στο υπουργείο Ανάπτυξης για να βάλει μπρος το Ελληνικό αφού διαπίστωσε ότι αυτό είναι αδύνατο να ξεκινήσει πριν το Γενάρη, είπε ότι όλα θα εξαρτηθούν από το ΚΑΣ και τις περιβαλλοντικές άδειες. Αυτό σημαίνει ότι η επένδυση θα είναι από τη μια στα χέρια της Μενδώνη, και ακόμα πιο σωστά στα χέρια των συριζο-κνιτο-ναριτών και όλων των παλιοκαρβανάδων του σαμποτάζ που αποτελούν το ΚΑΣ και μπορούν να διαμορφώνουν τις πλειοψηφίες εκεί, και από την άλλη στα χέρια των επιτροπών του περιβάλλοντος στο υπουργείο Ενέργειας και Περιβάλλοντος στο οποίο υπουργός έγινε ο αρκετά συμφιλιωτικός με τον ΣΥΡΙΖΑ Χατζηδάκης.

Πιθανά θα παρακολουθήσουμε από δω και μπρος μια συνέχιση, σε μια νέα κλίμακα, του γνωστού φαινομένου των κυβερνήσεων Καραμανλή και Σαμαρά, αλλά και εκείνων του ΠΑΣΟΚ, όπου ο εκάστοτε ρωσόφιλος πρωθυπουργός θα αφήνει εκτεθειμένους στα χέρια της αντιπολίτευσης όλους τους υπουργούς που θα έχουν φερθεί με μια στοιχειώδη συνέπεια απέναντι στη θέση που τους έχει εμπιστευτεί η τάξη τους και το κόμμα τους, και δεν θα είναι δουλικόι τσανακογλύφτες των νέων ανατολικών αφεντικών. Μια τέτοια πιθανή εξέλιξη δεν σημαίνει ότι θα είναι μάταιη η απόφαση του ελληνικού λαού να καταψηφίσει την πρώτη φασιστική, (στα ηγετικά στελέχη της και στη γραμμή της) κυβέρνηση της μεταπολίτευσης και να φέρει στη θέση της μια αυτοδύναμη κυβέρνηση ενός οριακά μισοδημοκρατικού ακόμα κόμματος της αστικής τάξης. Αντίθετα νομίζουμε ότι αυτή η φάση ήταν ένα αναγκαίο βήμα για να κατανοήσει ο λαός μας πόσο λυσσασμένη επίθεση θα δεχτεί από τη φαιο-«κόκκινη» αντιπολίτευση αλλά και από το ίδιο το κυβερνητικό κόμμα, και το κυριότερο από το κράτος και το παρακράτος, κάθε δειλή κυβερνητική απόπειρα οικονομικής-παραγωγικής προόδου και κάθε απόπειρα αντίστασης στον όλο και πιο γρήγορο εκφασισμό της πολιτικής και συνδικαλιστικής ζωής. Κυρίως όμως ποτέ προηγούμενα δεν θα έχουμε δει τόσο πολύ κυβέρνηση και αντιπολίτευση να βαδίζουν πιασμένες χέρι-χέρι στα πιο μεγάλα ξεπουλήματα εθνικού πλούτου και σε μια τερατώδη σύμπλευση με τα πιο φασιστικά παγκόσμια ιμπεριαλιστικά κέντρα. Έχουμε την εντύπωση ότι όπως τα 4 χρόνια ΣΥΡΙΖΑ δημιουργήσανε ένα νέο προοδευτικό ρεύμα στην κοινωνία, όχι αντικομμουνιστικό, που άρχισε να διαπιστώνει ότι μια αριστερή φρασεολογία μπορεί να κρύβει μια φασιστική και καταστροφική πολιτική συμπεριφορά, έτσι και η περίοδος Μητσοτάκη θα σκορπίσει γενικότερα στους δημοκράτες και στους αριστερούς που έχουν συλλάβει τι σημαίνει σοσιαλφασισμός, τις αυταπάτες ότι η χώρα μπορεί να γλιτώσει την πείνα και το φασισμό από την οικονομικά εξαιρετικά αδύναμη, δίχως ισχυρό εθνικό χαρακτήρα και δίχως βαθιές δημοκρατικές πεποιθήσεις φιλελεύθερη αστική τάξη. Νομίζουμε ότι από αυτές τις εμπειρίες δεν θα αργήσει να βρει το δρόμο του και το πρώτο κάπως μαζικό μεταπολιτευτικό εργατικό και αριστερό κίνημα που θα είναι πολύ λιγότερο ποδηγετημένο από κάθε άλλο προηγούμενο από τις διάφορες μορφές της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΥΠΟΧΩΡΕΙ ΣΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ-ΠΟΥΤΙΝ

Η χιτλερική εισβολή της Μόσχας στην Ουκρανία και η προσάρτηση της Κριμαίας σ' αυτήν στα 2014 είχε το θετικό ότι επέτρεψε στους λαούς της Ευρώπης να συνειδητοποιήσουν για πρώτη φορά μετά τον ψυχρό πόλεμο το θανάσιμο κίνδυνο που αντιπροσωπεύει για αυτούς η ρωσική ανερχόμενη υπερδύναμη. Έτσι μια σειρά δυτικών κρατών και διακρατικών οργανισμών επέβαλαν τότε στον επιθειστή οικονομικές και πολιτικές κυρώσεις. Ανάμεσά τους, η κοινοβουλευτική συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης (PACE) είχε αναστείλει τη δυνατότητα ψηφοφορίας και ανάληψης ανώτερων θέσεων από τη Ρωσία.

Τον Απρίλη του '15 θα εξεταζόταν η ανανέωση ή η διακοπή των κυρώσεων, όμως στο μεταξύ το Κρεμλίνο άρχισε να μπούκοτάρει την PACE εκβιάζοντας την άρση των περιορισμών. Το 2017 σταμάτησε να πληρώνει τη συνδρομή του, που αποτελεί το 7% του προϋπολογισμού του οργανισμού, ενώ τον επόμενο χρόνο απείλησε με οριστική αποχώρηση από τον οργανισμό. Τότε βγήκε ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου της Ευρώπης Θ. Γιάγκλαντ μαζί με τα βασικά υφειακά απέναντι στη Ρωσία κράτη-μέλη όπως είναι η Γερμανία και η Γαλλία για να απαιτήσουν τον κατευνασμό του τραμπούκου-εκβιαστή.

Σύμφωνα με τον EU Observer (27/6): «*Έπαιξαν όλα τους τα χαρτιά. Τον Οκτώβριο του 2018, παρουσίασαν μια ελαττωματική νομική ανάλυση που επιβεβαίωνε τον ισχυρισμό της Ρωσίας ότι οι εξουσίες της PACE να αναστέλλει το δικαίωμα ψήφου και εκπροσώπησης – σε ισχύ από το 1985 και χωρίς να έχουν προηγούμενα αμφισβητηθεί – αντιβαίνουν το καταστατικό του συμβουλίου. Κατηγόρησαν την PACE για τις κυρώσεις στη ρωσική αντιπροσωπεία με τον Γιάγκλαντ να λέει στη συνέλευση ότι "το να στερείς τη ρωσική αντιπροσωπεία από το δικαίωμα να ψηφίζει σ' αυτή τη συνέλευση δεν έχει οδηγήσει στην επιστροφή της Κριμαίας στην Ουκρανία ούτε έχει βελτιώσει την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά Ρωσική Ομοσπονδία. Αντίθετα έχει δημιουργήσει μια κρίση μέσα σ' αυτόν τον οργανισμό"*» (<https://euobserver.com/opinion/145282>)!

Οι απολογητές των χιτλερικών εισβολών έφτασαν μέχρι το σημείο να επικαλεστούν ακόμα και τα δικαιώματα του ρωσικού λαού ισχυριζόμενοι ότι μια έξοδος της Ρωσίας από το Συμβούλιο θα έκλεινε την πόρτα στους ρώσους πολίτες που θα ήθελαν να προσφύγουν εκεί κατά του κράτους τους. Η θέση αυτή απαντήθηκε από τη ρωσική οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων Μεμόριαλ, η οποία εκτίμησε ότι «*μονομερείς παραχωρήσεις, εν μέσω πλήρους απουσίας αλλαγών στη στάση της Ρωσίας (...) θα έχουν αναπόφευκτα καταστροφικές συνέπειες στους διεθνείς μηχανισμούς που είναι σχεδιασμένοι για να τους υποστηρίξουν. Και επομένως, σε τελική ανάλυση θα βλάψουν τη χώρα μας*». Άλλωστε από τα 2015 και κατά παράβαση των διεθνών της υποχρεώσεων η Ρωσία έχει εξουσιοδοτήσει το συνταγματικό της δικαστήριο να κρίνει εάν θα εφαρμόζονται ή όχι οι αποφάσεις του Συμβουλίου της Ευρώπης. Επομένως, το μόνο που μπορεί να προσφέρει η παραμονή της ρωσικής κυβέρνησης μέσα στο συμβούλιο είναι η δυνατότητά της να πιέζει, να συνάπτει συμμαχίες και να συνδιαμορφώνει τις αποφάσεις του σε κρίσιμα γι' αυτή ζητήματα.

Έτσι τελικά σχηματίστηκε μια ευνοϊκή για τις ρωσικές θέσεις πλειονότητα κρατών και στις 24 του φετινού Ιούνη η κοινοβουλευτική συνέλευση του Συμβουλίου ήρε τους περιορισμούς κατά της Ρωσίας με πρόταση που συγκέντρωσε 118 ψήφους, έναντι 62 κατά και 10 αποχές. Η απόφαση οδήγησε στην άμεση αποχώρηση της

12μελούς ουκρανικής αντιπροσωπείας από τη συνέλευση ενώ πολύ σωστά το μέλος της Ολεξί Χοντσάρενκο σύγκρινε το γεγονός με την κατευναστική στάση της Δύσης απέναντι στη ναζιστική Γερμανία στο Μόναχο το 1936 (<https://www.independent.co.uk/news/world/europe/russia-sanctions-council-europe-ukraine-crimea-echr-human-rights-malaysian-airlines-a8973791.html>).

Η σοβαρή αυτή νίκη για το ρωσικό νεοναζισμό, η αναγνώρισή από την ίδια την Ευρώπη του δικαιώματός του να διαμελίζει ανεξάρτητα και κυρίαρχα κράτη που ανήκουν στην ευρωπαϊκή ήπειρο και να δολοφονεί λαούς μέσα σε έναν οργανισμό που θεωρείται ότι προστατίζει τα ανθρώπινα δικαιώματα, δείχνει τη σιχαμερή αντιδημοκρατική κατάντια και παρακμή της δυτικής μονοπωλιακής αστικής τάξης που έχει στην πρωτοπορία της τα μονοπώλια που συνεργάζονται στενά με το ρωσοκινεζικό άξονα, καθώς και μάλιστα ακόμα περισσότερο, τη σοσιαλφασιστική-τροτσκιστική και σοσιαλδημοκρατική φευτοαριστερά που δηλητηριάζουν υπέρ του Άξονα το εργατικό και δημοκρατικό κίνημα στην Ευρώπη. Μόνο ένα τέτοιο μαύρο μέτωπο θα μπορούσε να αφήσει στην ηγεσία του Συμβουλίου της Ευρώπης έναν Γιάγκλαντ που, όπως έχουμε γράψει στο παρελθόν, είναι ένας φιλόδοξος σοσιαλφασίστας (προήλθε από το συγγενικό με το ΣΥΡΙΖΑ Εργατικό κόμμα Νορβηγίας) γνωστός για τους στενούς δεσμούς του με την ΚΓΒ ο οποίος αναρριχήθηκε στα υψηλά αξιώματα διακυβέρνησης της χώρας του (πρωθυπουργός, υπουργός εξωτερικών, πρόεδρος του νομοθετικού σώματος, πρόεδρος επιτροπής Νόμπελ) για να εξυπηρετεί τα ηγεμονικά συμφέροντα του Αδόλφου Πούτιν και των κρατικο-μονοπωλιστών στρατοκρατών του Κρεμλίνου (βλ. https://www.oakke.gr/na452/obama_452.htm). Μόνο μια τόσο πρόστυχη μεγαλοαστική τάξη και τέτοιοι προδότες της εργατικής τάξης θα άφηναν το νέο Χίτλερ να αλωνίζει, και μάλιστα μετά τη νίκη του με μεγαλύτερο θράσος, μέσα σε θεσμούς στους οποίους προσφεύγουν κυνηγημένοι από τον ίδιο για να βρουν προστασία και δικαίωση.

Η ήττα των ευρωπαϊκών λαών στις 24/6 θα οδηγήσει στην παραπέρα διάσπαση της ασθενικής πολιτικά Ευρώπης ευνοώντας έτσι την απρόσκοπτη παραπέρα διάβρωση των συλλογικών θεσμών και των επί μέρους κρατών της από την ανερχόμενη υπερδύναμη. Ήδη ο ουκρανικός λαός αισθάνεται ακόμα περισσότερο προδομένος από τη Δύση, από την οποία ασφαλώς περίμενε στήριξη στον αγώνα του ενάντια στο ρώσο εισβολέα, και ειδικότερα από την Ευρώπη που ο πυρήνας της (μόνο η Βρετανία αντιστάθηκε αλλά αυτή βρίσκεται σε διαδικασία αποχώρησης από την ΕΕ) υποκλήθηκε στον εκβιαστή. Η πείρα του μεσοπολέμου μας έχει δείξει ότι η τέτοια κατευναστική απέναντι στον επιθειστή πολιτική δε μπορεί παρά να επιταχύνει τον παγκόσμιο πόλεμο.

Τραμπ: Ο προβοκάτορας έχει έναν κύριο ρόλο- Να στείλει τον Δεύτερο και Τρίτο Κόσμο στην αγκαλιά του άξονα Ρωσίας - Κίνας

Όλη η μισοφιλελεύθερη διανόηση του δυτικού μονοπωλίου σπάει το κεφάλι της με τη φυσιογνωμία και τις κινήσεις του Τραμπ, τον οποίο βαθιά απεχθάνεται αλλά ελάχιστα μπορεί να εξηγήσει, τουλάχιστον ως προς τον τρόπο που ξεδιπλώνει την γραμμή του στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκακιέρα.

Η δυσκολία της δεν είναι δυσεξήγητη. Πνιγμένη στον οικονομισμό της και στην απαράβατη για την ίδια θεωρία της ότι οι ΗΠΑ και γενικά η Δύση «κέρδισε» τον «Ψυχρό Πόλεμο» με τον «κομμουνισμό» και πιο συγκεκριμένα με τη Ρωσία, η διανόηση αυτή, καθώς και οι ταλαντούχοι δημοσιογράφοι της, μπορούν να δεχτούν ότι ένας υπεραντιδραστικός τσαρλατάνος δε δίστασε να παίζει με μια μεγάλη ξένη δύναμη προκειμένου να διευκολυνθεί στο να γίνει αρχηγός του κράτους, με τίποτα όμως δεν μπορούν να δεχτούν ή να κατανοήσουν ότι όχι απλώς δέχτηκε αυτή τη βοήθεια, αλλά διεκπεραιώνει και την εξωτερική πολιτική αυτής της δύναμης, προδίδοντας όχι απλώς τα ιμπεριαλιστικά, αλλά και τα αμιγώς εθνικά συμφέροντα της ίδιας του της χώρας.

Γι' αυτή τη διανόηση, η οικονομικά «ανίσχυρη» Ρωσία με ΑΕΠ μικρότερο της Βραζιλίας και λίγο μεγαλύτερο από της Ισπανίας και της Νότιας Κορέας μπορεί μεν να έχει έναν φασίστα δολοφόνο αρχηγό που σκοτώνει δημοσιογράφους και αντιφρονούντες, σε καμία όμως περίπτωση δεν μπορεί να παραβγει στις ΗΠΑ, τη μεγαλύτερη οικονομία και τον μεγαλύτερο στρατό του πλανήτη, ακόμα κι αν ο Αμερικάνος πρόεδρος έχει μια βρώμικη ιστορία φιλοπουντισμού.

Αντίθετα, ένα συνειδητό προλεταριακό απόσπασμα, που δεν είναι πνιγμένο στον ιδεαλισμό και τη μεταφυσική, και μπορεί να βλέπει πιο καθαρά τη διάταξη των δυνάμεων, μπορεί με πολύ πιο καθαρή ματιά, ακόμη κι από μια μικρή χώρα της νοτιοανατολικής Ευρώπης (που συμβαίνει βέβαια πάντως να είναι άγρια βασανισμένη από τη ρώσικη διείσδυση), να βλέπει καλύτερα από τους καλοπληρωμένους θεωρητικούς της μονοπωλιακής αστικής τάξης των ΗΠΑ, ακόμη και του λιγότερο αντιδραστικού τμήματός της, τον ρόλο που ήρθε να παίζει ο φασίστας, ρατσιστής και μισογύνης παλιότσος που εγκατέστησε ο Πούτιν στον Λευκό Οίκο: ρόλος του δεν είναι να οδηγήσει απευθείας τις ΗΠΑ στην αγκαλιά της Ρωσίας ή να ευνοήσει σκανδαλωδώς τον Πούτιν σε διμερείς επαφές και διαπραγματεύσεις, αλλά κυρίως να στείλει στο πλευρό του άξονα Ρωσίας - Κίνας όσο το δυνατό μεγαλύτερο μέρος των χωρών του Τρίτου Κόσμου, δημοκρατικών ή φασιστικών (σε εσωτερικό επίπεδο) και, σε όσο βαθμό αυτό είναι δυνατό, και του Δεύτερου Κόσμου (Ευρώπη, Ιαπωνία, Καναδάς, Ωκεανία).

Αυτό δηλαδή που η οικονομίστικη αντιεπιστημονική παγκόσμια θεωρία της «νεοφιλελεύθερης, παγκοσμιοποιητικής δυτικής μονοκρατορίας» κάνει αδιάλειπτα από το 1990 όσον αφορά τις γενικά φτωχές και λαϊκές μάζες, δηλαδή να τις «διδάσκει» ότι, αν και η Ρωσία και η Κίνα δεν είναι τέλειες, πρέπει να τις υποστηρίξουμε και να συμμαχούμε μαζί τους ως «αντίβαρο» στον «δυτικό παντοκράτορα» που έχει το κεφάλι του στην Ουάσινγκτον, ο Τραμπ το ολοκληρώνει στέλλοντας ολόκληρες κρατικές ηγεσίες και χώρες να διαβάσουν τον πλανήτη μέσα από το

διαστρεβλωτικό πρίσμα. Πώς το κάνει αυτό ο Τραμπ; Με την τραμπούκικη, φαινομενικά μόνο σπασμωδική και αντιφατική πολιτική του κυρίως έναντι των ως χθες συμμάχων των ΗΠΑ αλλά και αντιπάλων, επιτίθεται σε αυτές τις χώρες και τις οδηγεί από αντίθεση στις ΗΠΑ να παρατάσσονται η μια μετά την άλλη με τους νέους χίτλερ, δηλαδή με τον πολεμικό νεοναζιστικό άξονα Ρωσίας-Κίνας. Ακριβώς έτσι η χιτλερική Γερμανία αξιοποιούσε αλλά και όζυνε όσο μπορούσε τις αντιθέσεις των αποικιακών και μισοαποικιακών χωρών ενάντια στις ιμπεριαλιστικές Αγγλία και Γαλλία και καλούσε αυτούς τους λαούς να σταθούν δίπλα της για να αντιμετωπίσουν τάχα τον τότε οικονομικά κυρίαρχο αγγλικό ιμπεριαλισμό. Με αυτόν τον τρόπο ο Τραμπ, με ιδιαίτερη φροντίδα μάλιστα, προχωρά σήμερα και το παλιό όνειρο της μπρεζνιεφικής σοσιαλιμπεριαλιστικής Μόσχας για το λεγόμενο «ντεκουπλάζ», δηλαδή να χάσει η Ευρώπη, που στρατιωτικά μπροστά στη Ρωσία είναι ένας διασπασμένος νάνος, τη δυνατότητα να καλυφθεί απέναντί της από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Το μόνο που κάνει βέβαια ο Τραμπ, όπως πριν από αυτόν οι ρωσόφιλες προεδρίες Ομπάμα και Κλίντον, είναι να χρησιμοποιεί την στρατιωτική δύναμη των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ για προβοκατόρικες επεμβάσεις στον τρίτο κόσμο και έτσι να απομονώνει περισσότερο την Ευρώπη από αυτόν. Αυτό συμβαίνει σήμερα, όπως θα δούμε παρακάτω, κυρίως με τις αμερικανοατομικές επεμβάσεις στη Συρία υπέρ του ΡΚΚ.

Όλη η προεδρία Τραμπ είναι, πιο απλά, μια ατελείωτη προβοκάτσια όχι μόνο και όχι κυρίως ενάντια στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα των ΗΠΑ, αλλά πρώτιστα ενάντια στη δημοκρατία, την εθνική ανεξαρτησία και την κρατική αυτοτέλεια των χωρών του Τρίτου και του Δεύτερου Κόσμου, από τον αραβικό κόσμο και τη νοτιοανατολική Ασία, μέχρι την ανατολική Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, προς όφελος των Πούτιν - Σι.

Δεν υπάρχει ούτε ένα ζήτημα διεθνούς ενδιαφέροντος στο οποίο ο Τραμπ να μην έχει κινηθεί σε αυτή την απαράβατη για τον ίδιο (στην ουσία για τα αφεντικά του στη Μόσχα) γραμμή, παρά τις αντιστάσεις που συναντάει τόσο από το Δημοκρατικό Κόμμα, όσο και (λιγότερο όσο περνάει ο καιρός) από την δευτερεύουσα, πολιτικά φιλελεύθερη - αστικοδημοκρατική (αν και επίσης μωπική) πλευρά των Ρεπουμπλικανών, που δέχτηκε σκληρό χτύπημα με τον θάνατο του ΜακΚέιν.

Αίγυπτος

Ο Τραμπ ξεκίνησε την πορεία του ως εκλεγμένος τότε πρόεδρος των ΗΠΑ (πριν αναλάβει επίσημως καθήκοντα), συνομιλώντας με τον χασάπη δικτάτορα της Αιγύπτου Σίσι, ο οποίος ως «κοσμικός», είχε κατασφάξει την τριτοκοσμική «Μουσουλμανική Αδελφότητα», μετά την πραξικοπηματική ανατροπή του εκλεγμένου προέδρου της χώρας Μόρσι (τον οποίο φέτος σκότωσε ουσιαστικά μέσα στη φυλακή, λόγω σκληρών συνθηκών κράτησης). Ο Σίσι έχει σταθεί νεκροθάφτης και της συριακής αντιρώσικης αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης, καθώς έμμεσα πλην σαφώς αποκατάστησε σχέσεις με τον επίσης «κοσμικό» χασάπη ομόλογό του, Άσαντ της Συρίας και έκοψε, ήδη από το 2013, τις σχέσεις με τη συριακή πατριωτική αντιπολίτευση. Είναι επίσης ένας ανοικτός ρωσόφιλος, έχοντας

αναπτύξει εκτεταμένη στρατιωτική συνεργασία με τη Ρωσία, ενώ βρίσκεται, με τη μάσκα του «δυτικού», σε άξονα με την ρωσόδουλη Ελλάδα, την έξαλλα ρωσόφιλη Κύπρο και τον αντιδραστικό σωβινιστή Νετανιάχου κατά του Ερντογάν, σπρώχνοντας και τον τελευταίο στην αγκαλιά της Μόσχας.

TPP - νοτιοανατολική Ασία

Με το που ανέλαβε καθήκοντα, ο Τραμπ απέσυρε τις ΗΠΑ από το Σύμφωνο Συνεργασίας των Δύο Πλευρών του Ειρηνικού (TPP), συμφωνία ελεύθερου εμπορίου που ενώνει γενικά ανεξάρτητες από τον ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό (με την εξαίρεση σε έναν βαθμό του Βιετνάμ) χώρες της αμερικανικής ηπείρου, της Ωκεανίας και της νοτιοανατολικής Ασίας, καθώς και την Ιαπωνία. Η συμφωνία ενίσχυε την ενότητα των ΗΠΑ με τις συγκεκριμένες χώρες ενάντια στο κινεζικό ντάμπινγκ και αποτελούσε πρακτικά φράγμα ενάντια στις ηγεμονιστικές επιδιώξεις του σοσιαλιμπεριαλιστικού Πεκίνου στην ευρύτερη περιοχή Ασίας - Ειρηνικού, οι οποίες ακόμη εκφράζονται περισσότερο με τον οικονομικό παρά με τον στρατιωτικό επεκτατισμό (αν και ο τελευταίος αρχίζει σιγά σιγά, με τη βοήθεια της Ρωσίας, να γιγαντώνεται επίσης). Η απόσυρση των ΗΠΑ δεν «σκότωσε» τη συμφωνία, αλλά την αποδυνάμωσε σοβαρά και έπεισε σειρά χωρών ότι η υποταγή ή έστω οι παραχωρήσεις στην Κίνα είναι αναπόφευκτες, δεδομένου ότι πίσω τους δεν υπάρχει το «γεωπολιτικό» βάρος των ΗΠΑ. Οι αγαστές σχέσεις του Τραμπ, τέλος, με τον λούμπεν δολοφόνο, σοσιαλφασίστα βασανιστή και θαυμαστή του Πούτιν πρόεδρο Ντουτέρτε των Φιλιππίνων, ο οποίος ανέτρεψε όλη την αντικινεζική γραμμή του προκατόχου του, Ακίνο, στο ζήτημα της Θάλασσας της Νότιας Κίνας, δίνει ανάγλυφα το μέγεθος του πουλημάτος από πλευράς του κάθε αντισοσιαλιμπεριαλιστικής τάξης στην ευρύτερη αυτή περιοχή.

Ελεύθερο Εμπόριο - Κίνα

Το πετράδι στο «στέμμα» του Τραμπ για να πείσει ότι κι αυτός, σε τελική ανάλυση, είναι ένας αντισοσιαλιμπεριαλιστής, είναι ο «εμπορικός πόλεμος» τον οποίο έχει ξεκινήσει με την Κίνα εδώ και έναν χρόνο. Η ουσία εδώ είναι ότι ο πόλεμος με την Κίνα είναι το πρόσημα, το προπέτασμα καπνού ουσιαστικά, προκειμένου ο Τραμπ να ανοίξει πόλεμο με παραδοσιακούς συμμάχους των ΗΠΑ, όπως ο Καναδάς και το Μεξικό, αλλά και η Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς δεν κάνει καμία διάκριση, κατηγορώντας τους πάντες συλλήβδην ότι «ρίχνουν» τις ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες. Έτσι δεν δημιουργεί ουσιαστικά καμία γενική συνείδηση στην αστική τάξη, αλλά και στον αμερικάνικο λαό ότι η Κίνα έχει ένα εντελώς ξεχωριστό αντιδραστικό χαρακτήρα έναντι των δημοκρατικών χωρών της βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης, καθώς καθόλου δεν χτυπά τον αντιδραστικό αντεργατικό μοντέλο της με τη βία συμπίεσης του εργατικού κόστους μέσω της σκληρής κρατικοφασιστικής διχτατορίας. Μάλιστα ο ίδιος με κάθε τρόπο κάνει κατανοητό ότι δεν έχει κανένα πρόβλημα, πολύ περισσότερο θαυμάζει τον κρατικοφασιστικό αυταρχισμό και θα προτιμούσε, αν δεν τον εμπόδιζε το αρκετά αναπτυγμένο σύστημα δημοκρατικών (για τα διάφορα τμήματα της αστικής τάξης βέβαια και όχι για τον λαό) δικλείδων ασφαλείας των ΗΠΑ, να κυβερνού-

σε με ανάλογο τρόπο. Έτσι ο Τραμπ σπρώχνει την Ευρώπη σε συνεργασία με την Κίνα για την «υπεράσπιση του ελεύθερου εμπορίου» από τον «κλήρυκα του εμπορικού προστατευτισμού και της οπισθοδρόμησης» έναντι της παγκοσμιοποίησης Τραμπ. Εννοείται ότι σε αυτή τη γραμμή οι διάφοροι ρωσόφιλοι ή και ρωσόδουλοι εντός του μηχανισμού της Κομισιόν, της γερμανικής κυβέρνησης κλπ. τύπου Γιούνκερ, Μέρκελ, Μογκερίνι, Βεστάγκερ κάνουν «κάρτι», συσφίγγοντας τους δεσμούς με το Πεκίνο και εμποδίζοντας όσο μπορούν αντιντάμπινγκ μέτρα ενάντια στους Κινέζους αντεργάτες μονοπωλιστές.

Κλιματική Αλλαγή

Το δεύτερο χτύπημα, που εντάσσεται στην ίδια γραμμή με το προηγούμενο σημείο, ήταν η επιθετική αποχώρηση του Τραμπ από τη συμφωνία του Παρισιού για την αντιμετώπιση του φαινομένου της κλιματικής αλλαγής, το οποίο ο πουντινικός πρόεδρος των ΗΠΑ θεωρεί εξ ολοκλήρου «κατασκευασμένο» και άνευ σημασίας. Σαν ΟΑΚΚΕ έχουμε χτυπήσει κι εμείς σταθερά εδώ και τρεις δεκαετίες τον οικολογικό μεσαίωνα, που είτε σαν συνειδητό σαμποταριστικό τσιράκι του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού είτε σαν μικροαστική καθυστέρηση, έχει αναγάγει κάθε παραγωγή, κάθε τεχνολογική πρόοδο, κάθε βιομηχανική επέκταση και υπέρβαση της μικρής, διεσπαρμένης και καθυστερημένης παραγωγής προς όφελος της συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου ως τάχατες «περιβαλλοντικό έγκλημα». Ο Τραμπ όμως δεν χτυπάει τους οικολογικούς από αυτή την πλευρά (ανοίγοντας την παγκόσμια επιστημονική συζήτηση για το ζήτημα του θερμοκηπίου), αλλά χτυπάει κάθε επιστημονικό προβληματισμό για ηπιότερες προς το περιβάλλον ενεργειακές και παραγωγικές εκμεταλλεύσεις και ευνοεί έτσι έμμεσα την Κίνα, που ενώ εμφανίζεται να στηρίζει τις συμφωνίες για το κλίμα, πάντα παραπονιέται ότι η Δύση εκβιομηχανίστηκε πριν δύο αιώνες και τώρα θέλει, με περιβαλλοντικά προσχήματα, να της βάλει εμπόδια στη δική της βιομηχανική άνθηση (σ.σ. τουλάχιστον η υπερέμφαση που δίνεται στο ζήτημα του θερμοκηπίου αποτελεί πραγματικό θέμα σχετικά με την ανάπτυξη και δημοκρατικών χωρών στον Τρίτο Κόσμο, που όμως δεν χωράει στο πλαίσιο τούτου του άρθρου). Κι εδώ οι ρωσόδουλοι και οι κινεζόφιλοι της ΕΕ έτρεξαν να φτιάσουν το μέτωπο Ευρώπης - Κίνας κατά των «έξαλλων τραμπικών ΗΠΑ», ενώ ο Πούτιν, που επίσης δεν πολυεμφανίζεται ως οικολόγος και μάλιστα κυνηγεί πραγματικούς περιβαλλοντιστές στη Ρωσία, παίζει το ρόλο του «ουδέτερου κέντρου».

Ισραήλ - Ιερουσαλήμ

Έχουμε ξεσκεπάσει εκτεταμένα, με αρθρογραφία, τον προβοκατόρικο χαρακτήρα της εμφάνισης του Τραμπ ως του μεγαλύτερου φίλου του Ισραήλ και του μαχητικού αντι-αντισημίτη, ειδικά μάλιστα στον βαθμό που αυτός επιδοκιμάζει και ενισχύει όχι τη θετική πλευρά της αντίστασης του Ισραήλ στους ισλαμοναζήδες της Χαμάς και άλλων ρωσόδουλων και ιρανόδουλων συμμοριών στην Παλαιστίνη (Ισλαμική Τζιχάντ), αλλά την αντιδραστική επεκτατική, καταπιεστική ενάντια στο

Τραμπ: Ο προβοκάτορας έχει έναν κύριο ρόλο - Να στείλει τον Δεύτερο και Τρίτο Κόσμο στην αγκαλιά του άξονα Ρωσίας - Κίνας

Συνέχεια από τη σελ. 9

παλαιστινιακό έθνος πλευρά του Ισραήλ, με τους εποικισμούς και την προσάρτηση της ανατολικής Ιερουσαλήμ, που είναι παλαιστινιακό έδαφος. Η κίνηση αυτή σπρώχνει αντικειμενικά και σε ασύλληπτες διαστάσεις όλο τον αραβικό κόσμο - ιδιαίτερα τις λαϊκές μάζες του - στον αντιδραστικό, αντισημιτικό και πολιτιστικά αντιδυτικού τύπου αντιαμερικανισμό και κάνει δύσκολη έως αδύνατη οποιαδήποτε συμπαράταξη Άραβα ή και ευρύτερα μουσουλμάνου ηγέτη με τη Δύση προς ανάσχεση της Μόσχας ή του ρωσόδουλου ισλαμοφασισμού. Στο βάθος, ο Τραμπ μαζί με τον ρωσόφιλο υπεραντιδραστικό Νετανιάχου, σκάβουν το λάκκο του εβραϊκού κράτους - καταφύγιου, ακριβώς τη στιγμή που το εμφανίζουν προβοκατόρικα να βρίσκεται στο απόγειο της δύναμής του και δίνουν στον λαό του αυτήν την καταστροφική ψευδαίσθηση ότι έχει δίπλα του και τις δύο υπερδυνάμεις.

Σερβία - Κόσοβο - διαμελισμός

Θυμίζουμε ότι ο Τραμπ έχει κι εδώ - τι έκπληξη! - ταυτόσημη γραμμή με τον διαχρονικό προστάτη του σέρβικου κανιβαλικού φασισμού, Πούτιν, υπέρ μιας εθνοκάθαρσης που θα δώσει στη Σερβία τις σερβοκατοικούμενες περιοχές του Κοσόβου και θα παραχωρήσει στο τελευταίο ορισμένους δήμους της καθ' αυτό Σερβίας στον νότο (Κοιλάδα του Πρέσεβο), που κατοικούνται κατά πλειοψηφία από Αλβανούς μειονοτικούς (<https://bit.ly/2MiXuVr>). Στη λύση αυτή φαίνεται ευεπίφορος και ο σωβινιστής πρόεδρος του Κοσόβου και πρώην Ουτσεκάς, Θάτσι, τον οποίο ο Πούτιν πρόσφατα είχε διπλωρώσει σε διεθνή συνάντηση, πουλώντας του δήθεν «εκδόουληση» υπέρ του αλβανικού εθνικισμού. Πρόκειται, όπως έχουμε τονίσει, για γραμμή κτηνώδους ανατίναξης του πλανήτη, αλλαγής συνόρων σε εθνοεκκαθαριστική βάση, ανάφλεξης των Βαλκανίων, ουσιαστικής πρόσκλησης διάλυσης της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας από τον αλβανικό σωβινισμό (αλλά και ανάλογων θεμάτων στο νότιο Μαυροβούνιο), οριστικής ανατίναξης της μισοκατεχόμενης από τους Σέρβους τσέτικ Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, ανάμματος του μεγαλοβουλγάρικου σωβινισμού και γενικά σύνθημα σε κάθε εθνοεκκαθαριστή και αντιδραστικό σωβινιστή του πλανήτη να αρχίζει να χαράζει νέες, κόκκινες και αιματοποτισμένες γραμμές στο έδαφος.

Λιβύη - Χαφτάρ

Στο πλαίσιο της φιλοΣίσι και δήθεν «κοσμικής» και «αντιισλαμιστικής» γραμμής του, ο Τραμπ στηρίζει ανοιχτά και τον πραξικοπηματία επίδοξο δικτάτορα της Λιβύης Χαφτάρ, άλλο ένα ρώσικο άλογο που, σε περίπτωση που κατακτήσει - όπως φαίνεται - την εξουσία και καταλάβει την Τρίπολη από τους τριτοκοσμικούς, φιλοΕρντογάν ανεξαρτησιακούς «αραβοανοξιώτες» που έχουν απομείνει εκεί ως κυβέρνηση εθνικής ενότητας, θα σφίξει ακόμη περισσότερο τα λουριά της ενεργειακής περικύκλωσης της Ευρώπης από όλες τις πλευρές. Δεν χρειάζεται να ψάξει πολύ κανείς για να καταλάβει ότι ο ήδη άδικα στριμωγμένος στα σκοινιά από την μωπική Δύση Ερντογάν και οι Λίβυοι φίλοι του, ακόμη και αν ηττηθούν από τον ρωσοΧαφτάρ, θα στρέψουν τα κύρια πυρά τους ενάντια στη Δύση, αφού τόσο ο προβοκάτορας Τραμπ, όσο και ο θλιβερός, υφεσιακός απέναντι στη Ρωσία Μακρόν (κυρίως λόγω της ανάγκης των γαλλικών μονοπωλίων της ενέργειας να βρίσκουν

υδρογονάνθρακες σε χώρους όπου η Μόσχα έχει από στρατηγική επιλογή το πάνω χέρι) εμφανίζονται τελευταία εντελώς πιο ανοιχτά από τον Πούτιν ως σύμμαχοι του πραξικοπηματία Λίβυου στρατηγού, ενώ ο δικτάτορας του Κρεμλίνου πάντα θα εμφανίζεται ως μεσολαβητής, συμβιβαστής και εν πάση περιπτώσει όχι ως κύριος εχθρός οποιουδήποτε στρατοπέδου. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Λιβύη υπέρ Χαφτάρ, δίπλα στον ανοικτό φίλο της Μόσχας Σίσι, επεμβαίνουν αντιδραστικά και οι γενικά φιλοδυτικοί Σαουδική Αραβία και Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα, όχι μόνο από μένος τους ενάντια στην Μουσουλμανική Αδελφότητα, αλλά με την έγκριση και την ώθηση Τραμπ.

Τουρκία - PKK - Συρία

Εδώ ο Τραμπ, συνεχίζοντας στα χνάρια του τάχα “σοσιαλφιλελεύθερου” Ομπάμα, έχει πραγματικά δημιουργήσει το ρώσικο αριστούργημά του. Αν η Τουρκία περάσει με τη Ρωσία η Ευρώπη θα είναι ξεκομμένη από την Μέση Ανατολή, τη Βόρεια Αφρική και τα πετρέλαια του Κόλπου, οπότε θα βρεθεί σε μεγάλο βαθμό πολεμικά ανοχύρωτη και πολιτικά διασπασμένη απέναντι στη ρώσικη υπερδύναμη. Το κέντρο βάρους της παγκόσμιας πολιτικής βρίσκεται σήμερα στην Τουρκία. Ο ρωσοκινούμενος προβοκάτορας ολοκλήρωσε την εγκατάλειψη της συριακής πατριωτικής και αντιιμπεριαλιστικής αντιπολίτευσης προς όφελος του PKK (στη Συρία PYD - YPG - SDF), ωθώντας και το μέτωπο Σαουδικής Αραβίας - Εμιράτων στην ίδια γραμμή, φέρνοντας το σε σύγκρουση με την Τουρκία. Παράλληλα, ολοκληρώνοντας την επίσης ομπάμική, βρώμικη γραμμή “εχθρός δεν είναι τόσο ο Ασαντ, όσο το ISIS”, έδωσε την ευκαιρία στον ρωσόδουλο μακελάρη και στους Ρώσους πάτρωνές του να ανακαταλάβουν τα δύο τρίτα του συριακού εδάφους, με το άλλο ένα τρίτο ουσιαστικά στα χέρια των οτσαλανικών σοσιαλφασιστών PKKδων, που είναι ρωσόδουλοι αλλά και τόσο ομορτυπιστές που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να υποδυθούν τους αμερικανόφιλους (κατά κάποιο τρόπο είναι σαν τους κνίτες που έχουν ντυθεί συριζαίοι). Η άμεση απειλή διαμελισμού της Τουρκίας που αποτελεί ένα ημικρατικό φασιστικό και επιθετικό PKK στα νότια σύνορά της κάνει εξαιρετική κυβέρνηση Ερντογάν. Αυτό σε συνδυασμό με την πλήρη απροθυμία των ΗΠΑ όχι μόνο να παραδώσουν στην Τουρκία τον αρχιφασίστα Γκιουλέν για να δικαστεί για το αματηρό του πραξικόπημα του Ιουλίου του 2016, αλλά και να αναγνωρίσουν ότι πρόκειται για πραγματική απόπειρα πραξικοπημάτων και όχι για «κόλλο του σουλτάνου για να ενισχύσει την εξουσία του», όπως ηλιθιωδώς επαναλαμβάνουν σοσιαλφασιστές και δήθεν «οξυδερκείς» φιλελεύθεροι στην Ελλάδα και στην ΕΕ, δυναμώνει τις αντιδυτικές διαθέσεις του τουρκικού λαού. Η Ρωσία, φυσικά, που είχε βαθιά εμπλοκή στο πραξικόπημα μέσω τόσο των ευρασιατιστών γκιουλενιστών, έχει κερδίσει σε μεγάλο βαθμό την καρδιά του Ερντογάν, καθώς ως από μηχανής θεός τον είχε έμμεσα και με μισόλογα προειδοποιήσει μέσω Ντούγκιν - Περιντσέκ για το τι θα συνέβαινε, αλλά και έκτοτε τού κάνει τον φίλο και σύμμαχο, σε όσο βαθμό ο πρόεδρος της Τουρκίας, αποκλεισμένος από τη Δύση, απομακρύνεται από αυτήν. Δίπλα σε όλα αυτά ο αντιδυτικισμός, ιδιαίτερα ο αντιευρωπαϊσμός, ενισχύονται στην Τουρκία από την πολιτική της Κύπρου και της Ελλάδας να χρησιμοποιήσουν το ζήτημα του φυσικού αερίου της Κύπρου όχι σαν μέσο για την προσέγγιση των δύο λαών στο νησί, αλλά σαν μοχλό για

να οδηγήσουν την ΕΕ σε μετωπική πολιτική ρήξη με την Τουρκία, προσφέροντας την στο πιάτο του Πούτιν, για να την οδηγήσουν δηλαδή σε στρατηγική αυτοκτονία.

Σε αυτό το πλαίσιο ο Τραμπ, που δεν κρύβει τη συμπάθειά του προς τον Πούτιν όπως σε όλες τις περιπτώσεις που εξετάζουμε σε αυτό το άρθρο, υποδύεται στα τριτοκοσμικά θύματά του τον «ενδιάμεσο» ή και τον φίλο τους, δηλαδή τον άνθρωπο που θέλει να βοηθήσει αλλά πιέζεται και εμποδίζεται από το «βαθύ φιλελεύθερο παγκοσμιοποιητικό κατεστημένο» των «γερακιών» της Ουάσινγκτον. Οποτε τα τριτοκοσμικά αυτά θύματα κινούνται προς τη Ρωσία, είτε από πεποίθηση είτε από ανάγκη (όπως ο Ερντογάν), ο Τραμπ δεν τα ψέγει, αλλά τα δικαιώνει, ψιθυρίζοντάς τους «δεν φταίτε εσείς, ο επεμβατικός ομπάμισμός και οι αντίπαλοί μου εντός ΗΠΑ με τη γραμμή τους σας οδηγούν εκεί». Είναι ακριβώς αυτό που δήλωσε ο παλιός της Ρωσίας για την προμήθεια των S400 από πλευράς Τουρκίας, όταν ανακοίνωσε, «ιδιαίτερα λυπημένος», ότι θα πρέπει να αποκλείσει τους Τούρκους από τα F35, οδηγώντας τους έτσι στο να αγοράσουν τα Σουχόι της Ρωσίας και να κάνουν ένα ακόμη βήμα για ντε φάκτο έξοδο από το ΝΑΤΟ.

Σαουδική Αραβία

Από τη στιγμή που την πραγματική εξουσία στη Σαουδική Αραβία την ανέλαβε ο πρίγκιπας διάδοχος Μοχάμαντ Μπιν Σαλμάν, ασκώντας ουσιαστικά δικτατορία όχι μόνο στη χώρα όπως οι προκάτοχοι του, αλλά και μέσα στο ίδιο το παλάτι, δηλαδή στην πολυπληθή βασιλική οικογένεια, που ως τότε λειτουργούσε σαν μια συνέλευση φυλάρχων-ραβιόφρων του πετρελαίου, ο Τραμπ στέκεται μαχητικά δίπλα στις χειρότερες επεμβατικές και τραμπούκικες εκδηλώσεις του τελευταίου, ενώ πουλάει εντελώς τη θετική πλευρά της ως πριν την επέμβαση στην Υεμένη αρκετά φιλειρηνικής εξωτερικής πολιτικής της Σ. Αραβίας. Όταν, δε, στην υπόθεση Κασόγκι, ο Σαλμάν σκότωσε ομαδά μεσα στην Κωνσταντινούπολη τον Σαουδάραβα, φιλο-Μουσουλμανική Αδελφότητα δημοσιογράφο, αρθρογράφο της Washington Post, ο Τραμπ άφησε έντεχνα όλο το φιλελεύθερο - αλλά στρατηγικά τυφλό - κομμάτι της αμερικανικής αστικής τάξης όχι μόνο να ραπίσει τον Σαλμάν αλλά και να καταστήσει τον ίδιο και την Σ. Αραβία απουσιάζοντες, οπότε τον Πούτιν να βγει και να τους τείνει χείρα φιλίας, λέγοντας ότι πιστεύει τις δικαιολογίες του πρίγκιπα ότι δεν ήξερε για τη δολοφονία Κασόγκι, ενώ τελικά ο ίδιος ο Τραμπ βγήκε και πάλι στον αγαπημένο του ρόλο του «ενδιάμεσου». Έπεισε έτσι σίγουρα τον Σαλμάν ότι μπορεί μεν ο ίδιος να είναι φίλος του, αλλά η Αμερική είναι εχθρός ή εν πάση περιπτώσει όχι σταθερός σύμμαχός του, σε αντίθεση με τον Πούτιν, που, παρά τις στρατηγικές αντιθέσεις του με τη Σαουδική Αραβία σε Ιράν και Μέση Ανατολή, δεν έχει εσωτερικά μέτωπα και διαφορετικές γραμμές, μιας και το καθεστώς του είναι μασίφ. Άλλη μια περίπτωση όπου ο Τραμπ λειτουργήσει ως σκούπα για το ρώσικο φαράσι.

Ιράν

Για το Ιράν και το τραμπικό - ρώσικο παιχνίδι εκεί, γράψαμε πολύ πρόσφατα (<https://bit.ly/2LLfh89>), θεωρώντας ότι πρόκειται για προσπάθεια να ενισχυθούν οι ρωσόφιλες και ρωσόδουλες και γι' αυτό πιο φασιστικές και επιθετικές δυνάμεις μέσα στο καθεστώς της Τεχεράνης (Ραΐσί, Αχμαντινεζάντ) έναντι των

τριτοκοσμικών σχετικά πιο ανεξαρτησιακών, αν και επίσης αντιδραστικών από γενική άποψη (Ροχανί). Αν κάτι αξίζει να προστεθεί εδώ, είναι το πώς σπάνε τα μούτρα τους εκείνοι που προσπαθούν να αποδείξουν τον φιλορωσισμό του Τραμπ διά της ευθείας οδού, δηλαδή να βρουν αστυνομικά στοιχεία σύνδεσής του με τη Ρωσία ή απευθείας φιλορωσικές ενέργειές του, που θα αποδείκνυαν και σε ένα μικρό παιδί ότι αυτός δουλεύει για τα συμφέροντα του Κρεμλίνου. Όλοι αυτοί ξεχνούν ότι μια υπερδύναμη που έχει τη δυνατότητα να εγκαταστήσει έναν φιλικό της παράγοντα - προβοκάτορα στην ηγεσία του βασικού αντιπάλου της, είναι σαφές ότι δεν πρόκειται να σπαταλήσει το κεφάλαιό της εκθέτοντας τον πράκτορα ανοικτά και οδηγώντας τον στην πολιτική συντριβή. Έτσι κι εδώ, ο Τραμπ, με τον «μαχητικό αντιραπισμό» του, μοιάζει να λείπει στους αντιπάλους του: «Το Ιράν δεν είναι ένας τριτοκοσμικός τραμπούκος; Δεν είναι αρκετά έως πολύ προσανατολισμένο προς τη Ρωσία; Εγώ, ως πρωταθλητής της αντίθεσης στη συμφωνία για τα πυρηνικά, που η Ρωσία τη θέλει, δεν έχω στριμώξει το Ιράν στα σκοινιά, αποχωρώντας από αυτήν και επιβάλλοντας κυρώσεις; Η Μόσχα δεν με επικρίνει γι' αυτό ανοιχτά; Πού είναι λοιπόν ο περιφημος φιλοπουτινισμός μου;». Ο φιλοπουτινισμός του είναι ότι και σε αυτό το ζήτημα, πέραν της ενίσχυσης των δυνάμεων μέσα στο ιρανικό καθεστώς που επιθυμούν ή καλοβλέπουν μια στρατηγική πρόσδεση - εξάρτηση από τη Ρωσία, είναι και το γεγονός ότι έχει ήδη φτιαχτεί άλλο ένα αντιαμερικανικό μέτωπο ΕΕ - Μόσχας «υπέρ της ειρήνης και της πυρηνικής συμφωνίας», ενάντια στην «έξαλλη και επιθετική στρατηγική των ΗΠΑ» (που δεν είναι όλων των ΗΠΑ, αλλά στην κύρια πλευρά του Τραμπ), οπότε και πάλι η Μόσχα εμφανίζεται ως παράγοντας ισορροπίας και καταλλαγής των διεθνών αντιθέσεων, ενώ βαθαίνει και το σπάσιμο του συμμαχικού μετώπου που κρατά εδώ και δεκαετίες μεταξύ ΗΠΑ - ΕΕ απέναντι στην Ρωσία.

Βόρεια Κορέα

Και στο βορειοκορεατικό ζήτημα, η γραμμή Τραμπ είναι πνιγμένη στη ρωσοκινεζική σοσιαλιμπεριαλιστική βρωμιά. Ο Τραμπ δεν ζητάει, όπως οι επεμβατιστές φιλελεύθεροι και νεοσυντηρητικοί της Ουάσινγκτον, μια πτώση του δικτάτορα Κιμ με «εξαγωγή δημοκρατίας» από τις ΗΠΑ, όπως έγινε σε Ιράκ και Λιβύη (με τα γνωστά τραγικά αποτελέσματα), αλλά την παραμονή του στην εξουσία, χωρίς όμως πυρηνικά, δηλαδή ξεδοντιασμένου από τριτοκοσμική ανεξαρτησιακή άποψη και τελικά υποταγμένου στον ρωσοκινεζικό άξονα. Αυτό ο Τραμπ το λέει ανοιχτά με κάθε ευκαιρία, όταν αναφέρει ότι οι ΗΠΑ ζητούν να θέλουν την εμπλοκή της Ρωσίας και της Κίνας ώστε ο Κιμ να «γλυκάνει» και να πειστεί να εγκαταλείψει το πυρηνικό του πρόγραμμα. Χωρίς πυρηνικά, ο τοπικός εθνικοτραμπούκος Κιμ θα είναι ένα απλό ορεκτικό για τους Πούτιν - Σι, που είτε θα τον απορροφήσουν αυτόν, είτε θα τον σκοτώσουν με εσωτερικό πραξικόπημα, εγκαθιστώντας ένα πιο φιλικό προς τις ίδιες τσιράκι στην Πιονγιάνγκ.

Βενεζουέλα

Ο προβοκάτορας Αμερικάνος πρόεδρος δεν θα μπορούσε να μη λερώσει και τον εμπληματικό δημοκρατικό, αντιφασιστικό/αντισοσιαλφασιστικό άξονα του λαού της Βενεζουέλας ενάντια στην τσαβική ρωσόφιλη δικτατορία του Μαδούρο. Εκεί, ενισχυμένος από το νέο υπεραντιδραστικό ρεύμα τύπου Μπολσονάρο

που αναδύεται και στη Λατινική Αμερική, ο Τραμπ εγκατέστησε ουσιαστικά από το πουθενά στην ηγεσία της αντιπολίτευσης τον Γκουαϊντό έναν άνθρωπο του πιο δεξιού φιλοαμερικάνου και τυχοδιώκτη ηγέτη της αντιπολίτευσης ονόματι Λόπεζ. Ο Γκουαϊντό από την αρχή της θητείας του ως αρχηγός της νόμιμης Εθνοσυνέλευσης της χώρας, αντί να καλεί τον λαό να γκρεμίσει το παράνομο καθεστώς του Μαδούρο, δεν σταματά να καλεί τον τσαβικό στρατό σε πραξικόπημα και έμμεσα να ενθαρρύνει μια στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ, δηλαδή σε πράξεις έξω από την φυσική κίνηση των μαζών, ουσιαστικά παρουσιάζοντας την πτώση του λαομίσητου Μαδούρο όπως ακριβώς την παρουσιάζει η Ρωσία και οι κνίτες, δηλαδή ως ένα δυνάμει αμερικανοκίνητο στρατιωτικό πραξικόπημα αντιλαϊκού τύπου, για να θυμίσει εκείνο του φασίστα Πινοσέτ ενάντια στον δημοκρατικό Αλιέντε. Είναι χαρακτηριστικό ότι όσο αρχηγός της αντιπολίτευσης ήταν ο αστοδημοκράτης Καπρίλες Ραντόνσκι, τα παχύδερμα της δυτικής αστικής τάξης αρνούνταν επί της ουσίας πολιτική βοήθεια και απομόνωση των Τσάβες - Μαδούρο, ενώ αντίθετα όταν εμφανίστηκε το τραμπικό, δεξιό και προβοκατόρικο στοιχείο, ο Γκουαϊντό, ακόμη και οι «κεντριστές» και συνήθως ψοφοδεείς ρωσόφιλοι ή έστω υφεσιακοί προς τη Μόσχα «αθύνοντες» της ΕΕ έτρεξαν να τον αναγνωρίσουν ως νόμιμο πρόεδρο της Βενεζουέλας, δικαιώνοντας τη χειρότερη και όχι την συνεπή δημοκρατική και αντιφασιστική πλευρά της αντιπολίτευσης. Μένει να φανεί αν αυτό είναι απλώς τραμπικό σέρβις στον Μαδούρο και κυρίως στη Ρωσία που έχει αυξήσει και μάλιστα εντελώς ανοιχτά πλέον την στρατιωτική παρουσία της στη χώρα, βάζοντάς τη στο δρόμο της μετατροπής της σε αποικία ή ετοιμάζεται μια νέα φιλο-ρώσικη δικτατορία στην πολύπαθη χώρα, με τραμπικό - μολοσναρικό προσωπείο, που φυσικά θα ενσωματώσει σίγουρα όλη την τσαβική - αντιδραστική μούργα του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και των βασιανιστών.

Πακιστάν - Αφγανιστάν

Ο φασίστας δεν έχει αφήσει περιοχή του πλανήτη όπου να μην έχει προωθήσει τα συμφέροντα των πατρώνων του. Στο Πακιστάν, με το που ανέλαβε τον Λευκό Οίκο, εξαπέλυσε μια συστηματική επίθεση, ισχυριζόμενος ότι οι ΗΠΑ πληρώνουν πακτωλούς χρημάτων προς ενίσχυση του πακιστανικού στρατού και ο τελευταίος δεν κάνει «όσα πρέπει» ενάντια στην ισλαμιστική τρομοκρατία κοντά στα σύνορα με το Αφγανιστάν. Το Πακιστάν, το οποίο διατηρούσε καλή σχέση με τη προ του 1980 Λαϊκή Κίνα για να αντιροπίζει τις σχέσεις της Ινδίας με τη χρουστοσοφική και μπρεζνιεφική ΕΣΣΔ, είχε βοηθήσει πολύ και τον ανεξαρτησιακό - αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του αφγανικού λαού κατά των Ρώσων εισβολέων τη δεκαετία του '80 (αν και στηρίζοντας τις πιο αντιδραστικές και καθυστερημένες πλευρές του αντάρτικου και χτυπώντας τις πιο προοδευτικές). Ωστόσο, ο Τραμπ και γενικά ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επί Ομπάμα και Κλίντον ήθελεν πάντα να βάλουν τον πακιστανικό στρατό να συγκρουστεί μετωπικά με ένα κομμάτι του πληθυσμού κοντά στα σύνορα με το Αφγανιστάν, το οποίο είχε γενικά δεσμούς με το κίνημα των Πακιστανών Ταλιμπάν, πράγμα που θα σήμαινε εμφύλιο πόλεμο. Καθόλου περίεργα σταδιακά μέσα στους πακιστανούς Ταλιμπάν αναδύθηκαν προβοκατόρικες κτηνώδεις ισλαμοφασιστικές φράσεις, τύπου Αλ Κάιντα, που διευκόλυναν τα σχέδια αποσταθεροποίησης της χώρας. Οι Πακιστανοί στρατιώτες και η πολιτική εξουσία στη χώρα σωστά χτυπούσαν τη γραμμή αυτή των Αμερικανών και προτιμούσαν τα χειρουργικά χτυπήματα, που δεν θα αποξένωναν το κράτος από τον μεθοριακό πληθυσμό. Ωστόσο, η γραμμή Τραμπ συνέβαλε σε μια σημαντική πολιτική αλλαγή στο Πακιστάν,

με την ήττα τόσο των ισλαμοσυντηρητικών (ας πούμε κάπως ερντογανικών), όσο και των κοσμικών εθνικιστικών δυνάμεων και την ανάδειξη στην πρωθυπουργία του Ιμράν Χαν, με μια πλατφόρμα «λαϊκού ισλαμικού εξισωτισμού», «κράτους - πρόνοιας» και κυρίως αντι-διαφθοράς. Ο Χαν είναι ανοιχτά φιλικός προς τον Αξονα, ενώ σύντομα αναμένεται να βρεθεί στη Μόσχα, μετά από πρόσκληση του Πούτιν. Η αντιδυτική του ρητορική, μολονότι ο ίδιος έζησε για δεκαετίες στη Δύση, δείχνει ότι κι εδώ έχουμε πιθανότατα μια στρατηγική μετατόπιση που πιθανά να ανοίξει στην πορεία τον δρόμο στη Ρωσία για κάθοδο στις θερμές θάλασσες. Αξίζει να σημειωθεί ότι και όσον αφορά τους Αφγανούς Ταλιμπάν, μόνο όταν οι τελευταίοι, μετά από δεκαετίες συνεπούς αντιρωσισμού, παρά τον αντιαμερικάνικο αγώνα τους μετά το 2001, απέκτησαν σχετικά πρόσφατα ρωσόφιλη ηγεσία και εξοπλίζονται πιθανότατα από τη Μόσχα, η Ουάσινγκτον κάθεται στο τραπέζι μαζί τους ώστε να τους νομιμοποιήσει ως πολιτικό ρεύμα στο Αφγανιστάν, πριν αποχωρήσει στρατιωτικά.

Τζόνσον - Brexit - Ακροδεξιά στην Ευρώπη

Η σκούπα - προβοκάτορας δεν θα μπορούσε να μην σπρώξει τον ιστορικό ιμπεριαλιστή δεύτερης γραμμής - βασικό σύμμαχο των ΗΠΑ στο φάρσι του ρώσικου αντιευρωπαϊσμού, καθώς για τον ναζιστή θεωρητικό του ποιντισμού Ντούγκιν η αποκοπή του «αγγλοσαξονικού μακριού χεριού των ΗΠΑ» από την Ευρώπη είναι όρος για τη δημιουργία της ρώσικης Ευρασίας.

Ο Τραμπ ήδη πριν εκλεγεί μιλούσε με πάθος υπέρ του Brexit, έχοντας στο πλάι του τον ρωσόδουλο Άγγλο ακροδεξιό Φάρατζ ως ανοικτό συνεργάτη, ωστόσο και μετά την ψήφο υπέρ της εξόδου της Βρετανίας από την ΕΕ, συμβούλευε πάντα τους κυβερνήτες στο Λονδίνο να προχωρήσουν με την πλέον συγκρουσιακή και αντιευρωπαϊκή γραμμή στο διαζύγιο με τις Βρυξέλλες. Όταν η μεσοβέζικη, σχετικά δημοκρατική γραμμή της Μέι συντρίφηκε μετά από τρία χρόνια ταλαντεύσεων ανάμεσα στον σοσιαλφασίστα Κόρμπιν και τη σκληρή αντιευρωπαϊκή δεξιά των Τόρις, την ηγεσία των τελευταίων και την πρωθυπουργία ανέλαβε (πριν λίγες μέρες) ο αρχηγός της πιο αντιευρωπαϊκής πτέρυγας του Συντηρητικού Κόμματος Μπόρις Τζόνσον. Αυτός ο φιλόδοξος γόνος της ξεπεσμένης αγγλικής μισοαριστοκρατίας έγινε ο επικεφαλής της καθώς πρέπει πτέρυγας της μεγαλοαστικής τάξης της Αγγλίας η οποία επειδή στόχευε στην αναβίωση του αυτοκρατορικού μεγαλείου της ήθελε την έξοδο από την ΕΕ, αλλά δεν μπορούσε να στοιχειωθεί πίσω από έναν αδιάστατο λαϊκιστή σαν τον Φάρατζ. Είναι αλήθεια ότι ως υπουργός Εξωτερικών της Μέι ο Τζόνσον έχει κάνει λόγο για "χιτλερικό Πούτιν" και γενικά εμφανίζεται ως κλασικός δυτικός σε ζητήματα διεθνών σχέσεων. Η αφειδώλευτη υποστήριξη, ωστόσο, που του έδινε ο Τραμπ ήδη πριν την παραίτηση της Μέι, καθώς και τα δημοσιεύματα που πληθαίνουν ότι η Ρωσία έχει προσεγγίσει τον Τζόνσον, τάζοντάς του βοήθεια για διεθνή ανοίγματα της Βρετανίας στον υπόλοιπο πλανήτη αν αυτός κόψει σκληρά και κάθετα τους δεσμούς με την ΕΕ, όπως άλλωστε κι ο ίδιος διακηρύσσει, πρέπει να γεμίζουν κάθε δημοκρατικό και ειρηνόφιλο άνθρωπο με ανησυχία. Η Ρωσία ξέρει καλά την τέχνη να εκμεταλλεύεται τα βίτσια των πιο παρηκμασμένων πολιτικών και οικονομικών εκπροσώπων του δυτικού μονοπάλιου και δεν θα έχει κανένα πρόβλημα να ξεχάσει τον σκληρό αντιποιντισμό του Τζόνσον στο παρελθόν, αν αυτός προσχωρήσει στο τραμπικό - αντιευρωπαϊκό μέτωπο. Άλλωστε, ακόμη και αν ο Τζόνσον δεν γίνει συνειδητά ρωσόφιλος, υπάρχει και ο φίλος του ο Τραμπ, που τη σύγκρουση με την Ευρώπη μπορεί να του την

πουλήσει ή και υποδαυλίσει δίνοντάς του νίκες με μια γρήγορη σύναψη συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου ΗΠΑ - Ηνωμένου Βασιλείου ή και με άλλες εκδουλεύσεις, που θα δώσουν στον αντιευρωπαϊσμό νίκες και κύρος μέσα στη βρετανική αστική τάξη και τον λαό. Από την άλλη, όπως έχουμε γράψει σε προηγούμενο σημείωμα μας (<https://bit.ly/2OkbyAy>), είναι εξαιρετικά ανησυχητική η επιμονή της ΕΕ- ιδίως από τους ρωσόφιλους "ευρωπαϊστές" τύπου Γιούνκερ - να κάνει ύψιστο ζήτημα αρχής για μια ομαλή αποχώρηση της Μ. Βρετανίας το να μην υπάρχουν ουσιαστικά σύνορα (αυτό είναι το νόημα του backstop) μεταξύ της Ιρλανδίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, η οποία αποτελεί τμήμα του Ενωμένου Βασιλείου. Το να μην υπάρχουν τέτοια σύνορα, όπως συμβαίνει ως τώρα είναι κάτι καλό και πρέπει να επιδιώκεται από τα δύο μέρη σε μια συμφωνία αποχώρησης γιατί έτσι μειώνονται οι εθνοτικές αντιθέσεις στη Βόρεια Ιρλανδία και τηρείται η συμφωνία της Μεγάλης Παρασκευής. Αλλά η ΕΕ δεν έχει κανένα δικαίωμα, βάζοντας μπροστά την Ιρλανδία, αλλά ουσιαστικά τον ιρλανδικό εθνικισμό, να επιβάλει στην Μεγάλη Βρετανία να μην έχει εμπορικά σύνορα σε ένα σημείο της επικράτειας της εκβιάζοντας την ότι σε αντίθετη περίπτωση δεν θα συμφωνήσει σε μια ομαλή αποχώρηση της από την ΕΕ. Αυτό είναι μόνο δικαίωμα της Βόρειας Ιρλανδίας που μπορεί να αποφασίσει με δημοψήφισμα αν θέλει να μείνει ή να φύγει από το Ενωμένο Βασίλειο μένοντας στην ΕΕ. Η ΕΕ όμως δεν μπορεί να απαιτεί την κατάργηση των συνόρων μεταξύ Βόρειας Ιρλανδίας και Ιρλανδίας. Αυτό ισοδυναμεί με έναν μη ελεύθερο, δηλαδή μη ειρηνικό και φιλικό αποχωρισμό μιας χώρας από την ΕΕ, πράγμα που αποτελεί προϋπόθεση για την εθελοντική ένωση των χωρών της ΕΕ. Χωρίς ελεύθερο διαζύγιο δεν υπάρχει ελεύθερος γάμος. Αυτήν την ελευθερία την υπονομεύει η Ρωσία και από την πλευρά των εθνοσοβινιστών της Αγγλίας που θα ηγεμονεύσουν σε ένα σκληρό Brexit και από την πλευρά των δήθεν "ακραίων ευρωπαϊστών", Ιρλανδών εθνικιστών της Βόρειας Ιρλανδίας και των εθνικιστών της Σκωτίας, που με αφορμή το Brexit θα κοιτάζουν να διαλύσουν το Ενωμένο Βασίλειο.

Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τη νέα επίθεση ενάντια στην Athens Voice και καλεί σε πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο ενάντια στο φαιο-«κόκκινο» καθεστώς

Συνέχεια από τη σελ. 5

ενάντια σε ΜΜΕ επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, μετά την επίθεση του Ρουβίκωνα στο «Πρώτο Θέμα», και τη βομβιστική επίθεση στον Σκάι. Για όλες αυτές τις επιθέσεις δεν υπήρξε καμία αληθινή πολιτική καταγγελία. Γιατί μόνη η καταγγελία της βίας χωρίς την καταγγελία των πολιτικών της κινήτρων καθώς και των πολιτικών άμεσων και έμμεσων προστατών της δεν είναι αληθινή καταγγελία. Πιστεύουμε ότι η πολιτική κάλυψη αυτής της βίας θα αυξηθεί την περίοδο που έρχεται, καθώς ένας πολυπρόσωπος στρατός τραμπούκων θα αποτελέσει την αιχμή του δόρατος ενός πλατιού φαιο-«κόκκινου» μετώπου να εμποδίσει κάθε απόπειρα δημοκρατικής και αναπτυξιακής αντίστασης ενδεχόμενα εκδηλωθεί στο συριζέικο κράτος και παρακράτος από τις μειοψηφικές στη κυβέρνηση ΝΔ προοδευτικές τάξεις της. Είναι αποκαλυπτικό ότι η αμέσως επόμενη επίθεση του Ρουβίκωνα ήταν ενάντια στη δημόσια Ελληνική Διαχειριστική Εταιρεία Υδρογονανθράκων, που οργανώνει την έρευνα και την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων στη χώρα. Η επίθεση έγινε γιατί σύμφωνα με το Ρουβίκωνα κάθε επιχείρηση για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων πρέπει να σταματήσει γιατί είναι «ξεκομμένη από τον τόπο και τη φύση». Το μόνο που

Αν αυτά τα συνδυάσει κανείς με την ανοιχτή υποστήριξη του Τραμπ στον β' γύρο των γαλλικών προεδρικών εκλογών το 2017 στη Λεπέν, τάχα επειδή, όπως ο ίδιος, «είναι η πιο σκληρή στο ζήτημα της παράνομης μετανάστευσης» και τον αλληλοθαυμασμό με τον συναρχηγό (μαζί με τη Λεπέν) της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς Ιταλό άτυπο πρωθυπουργό Σαλβίνι, φαίνεται ανάγλυφα ότι ο ρώσικος στόχος για ανατίναξη της εθελοντικής, δημοκρατικής ενότητας της Ευρώπης από τους σωβινισμούς και την ιδεολογική καθυστέρηση και συντήρηση είναι ταυτόσημος με τον στόχο του Τραμπ, στόχο που δεν ήταν ποτέ κομμάτι της στρατηγικής καμιάς πτέρυγας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, είτε Δημοκρατικής είτε Ρεπουμπλικανικής. Προφανώς ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν ήθελε ποτέ μια Ευρώπη - υπερδύναμη, οικονομικά ή στρατιωτικά, ούτε ένα ευρώ που θα εκτόπιζε το δολάριο στις διεθνείς συναλλαγές ή ως αποθετικό νόμισμα, αλλά γενικά ήθελε μια Ευρώπη σύμμαχο του ενάντια στους τριτοκοσμικούς «τραμπιούκους» (όπως τους αντιλαμβάνεται ο αμερικάνικος επεμβατισμός) και τελικά και ενάντια στη Ρωσία και την Κίνα. Η γραμμή διάλυσης και εμφυλιοπολεμικής εχθρότητας μέσα στην Ευρώπη, που προωθεί ο σε μεγάλο βαθμό ελέω Ρωσίας πρόεδρος των ΗΠΑ, είναι γραμμή αποκλειστικά και μόνο κρεμλινικού συμφέροντος και ενδιαφέροντος.

Εάν δε, μέσα από τις εσωτερικές προβοκάτσιες του στις ΗΠΑ, που θα αποτελούν θέμα ξεχωριστού άρθρου στο μέλλον γιατί είναι εξαιρετικά στρατηγικές, ο Τραμπ καταφέρει να διασπάσει το Δημοκρατικό Κόμμα μέσω των σοσιαλφασιστικών νεοτροτσκιστικών στελεχικών μηχανισμών του Σάντερς και της Κορτέζ, δηλαδή μέσω μιας βαρουφακτικής - συριζαϊκής γραμμής και εξασφαλίσει έτσι, παίρνοντας το φιλελεύθερο κέντρο, μια δεύτερη προεδρική θητεία, τότε το πολεμικό ξεφάντωμα του ρωσοκινεζικού Άξονα για την παγκόσμια κυριαρχία δεν θα απέχει παρασάγγες, αλλά λίγα μέτρα. Όσο κι αν αυτό θα οδηγήσει τελικά στη συντριβή του κάθε Πούτιν, του κάθε Σι και τελικά του κάθε Τραμπ, κάτι τέτοιο θα σημάνει αφόρητους πόνους, αίμα και οδύνες για τους λαούς του πλανήτη.

δεν είναι ξεκομμένο από τον τόπο και τη φύση είναι προφανώς το ρώσικο φυσικό αέριο από το οποίο είναι εξαρτημένη ενεργειακά η χώρα, και τέτοιες επιθέσεις που αποτρέπουν την αξιοποίηση εναλλακτικών πηγών ενέργειας που βρίσκονται μάλιστα μέσα στη χώρα μόνο στη διατήρηση αυτής της εξάρτησης μπορούν να στοχεύουν.

Κάτω από αυτή την οπτική η επίθεση των τραμπούκων του Ρουβίκωνα στην Athens Voice δεν ήταν η τελευταία συμβολική του ΣΥΡΙΖΑ που φεύγει αλλά η πρώτη, η τροχιοδεικτική, του ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος σύντομα θα ενσκήψει.

Η ΟΑΚΚΕ επαναλαμβάνει ότι ήταν και θα είναι, παρόλες τις στρατηγικές ιδεολογικές και πολιτικές της διαφορές με την Athens Voice, αποφασιστικά στο πλευρό της μαζί με όλους τους πραγματικούς δημοκράτες και αριστερούς υπερασπίζοντας το δικαίωμά της να μιλάει ελεύθερα ενάντια στους σοσιαλφασίστες που θέλουν να της κλείσουν το στόμα. Η ΟΑΚΚΕ καλεί σε ένα πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο που θα παλεύει για την πολιτική δημοκρατία ενάντια στο τραμπούκικο φαιο-«κόκκινο» καθεστώς και την δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα που αυτό ετοιμάζει.

Αθήνα, 9/7/2019

ΖΗΤΩ Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα οι ΗΠΑ του Τραμπ δείχνουν τη γουρουνίσια φύση τους

Οι προτεινόμενες αλλαγές στη νομοθεσία περί έκδοσης φυγάδων και αμοιβαίας βοήθειας σε ποινικά ζητήματα που πρότειναν τον περασμένο Φλεβάρη οι τοπικές αρχές του Χονγκ Κονγκ προβλέπουν τη δυνατότητα έκδοσης κατοίκων της Ειδικής Διοικητικής περιοχής στην ηπειρωτική Κίνα. Αν δηλαδή ένας δημοκράτης του Χονγκ Κονγκ κατηγορηθεί για πολιτική δράση που στρέφεται ενάντια σε αυτό που η κινεζική κυβέρνηση θεωρεί εθνικό της συμφέρον τότε θα μπορεί να μεταφερθεί στην Κίνα και να υποστεί όλους τους βασανισμούς που υφίστανται οι γενναίοι κινέζοι δημοκράτες.

Αυτή είναι μια από τις πολλοστές προσπάθειες της κινεζικής φασιστικής κυβέρνησης να περιορίσει σταδιακά και τελικά να πνίξει τις αστικο-δημοκρατικές ελευθερίες στο Χονγκ Κονγκ, όπως τις έπνιξε στην υπόλοιπη Κίνα μετά τη μεγάλη σφαγή της Τιεν Αν Μεν στα 1989. Η εξαγγελία των προθέσεων των ανδρείκελων του Πεκίνου, που ουσιαστικά διοικούν το Χονγκ Κονγκ με εκπρόσωπο τους την κυβερνήτη Καρι Λαμ πυροδότησαν τη λαϊκή οργή που ξέσπασε σε επαναλαμβανόμενες και μαζικές κινητοποιήσεις. Τόσο μεγάλη ήταν η μαζικότητα του κινήματος που μια από τις διαδηλώσεις στις 15 του Ιουνίου είχε συμμετοχή 2 εκατομμυρίων ανθρώπων σε σύνολο πληθυσμού 7,5 εκατομμυρίων (!!!). Γι αυτό οι φιλικές προς το Πεκίνο τοπικές αρχές αναγκάστηκαν να αναστείλουν και στη συνέχεια να χαρακτηρίσουν «νεκρές» τις επίμαχες διατάξεις. Όμως οι διαδηλώσεις δεν σταμάτησαν καθώς ο πληθυσμός του Χονγκ Κονγκ απαιτεί την παραίτηση της αρχηγού της κυβέρνησης (Chief Executive-in-Council), η οποία ουσιαστικά ορίζεται από το Πεκίνο και απλά επικυρώνεται από 1200 φιλοκινέζους μεγαλοαστούς του Χονγκ Κονγκ που αποτελούν μια Εκλογική Επιτροπή.

Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι οι κινέζοι σοσιαλφασίστες θα παραιτηθούν από τις προσπάθειές τους για ακόμα μεγαλύτερο έλεγχο της κατά ένα σημαντικό ακόμα μέρος αυτοδιοικούμενης ακόμα περιοχής. Είναι η ιδιαίτερα επεκτατική φύση του ολοένα ανερχόμενου κινεζικού κρατικο-φασιστικού μονοπωλίου που επιβάλλει την πλήρη απορρόφησή του Χονγκ Κονγκ. Αν αυτό συνεχίσει να αντιστέκεται στη φασιστικοποίηση, αν δηλ. το εσωτερικό δημοκρατικό μέτωπο εκεί παραμείνει ισχυρό, αυτό θα αποτελεί μια επικίνδυνη νησίδα ιδεολογικοπολιτικής αντίστασης μέσα στην Κίνα στη γενικότερη σοβνοφασιστική επιθετικότητα των στρατοκρατών του Πεκίνου οι οποίοι έχουν σαν στρατηγικό στόχο σε συμμαχία με την Ρωσία την κυριαρχία στον Ειρηνικό και τελικά την κατοχή της υπερανπτυγμένης τεχνολογικά Ιαπωνίας σε αντιστροφή των ρόλων των δύο χωρών σε σχέση με τον β παγκόσμιο πόλεμο.

Βέβαια η δυνατότητα έκδοσης από-

μων κατόπιν αιτήματος των κεντρικών αρχών θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια μαζική έξοδο επιχειρήσεων απ' την κυριότερη πύλη εισόδου ξένου κεφαλαίου προς την Κίνα. Όμως το κινεζικό μονοπώλιο είναι όπως και το ρώσικο πολεμικό χιτλερικό τύπου οπότε λειτουργεί πολύ πιο πολιτικά από όσο λειτουργεί το δυτικό μονοπώλιο το οποίο ήδη κυριαρχεί παγκόσμια στο καθαρά οικονομικό-χρηματιστικό επίπεδο και επαναπαύεται σε αυτήν την κυριαρχία. Γι' αυτό και οι κινεζικές αρχές, παρά τις όποιες πρόσκαιρες οικονομικές απώλειες και παρά την ευελιξία που έχουν στο να μην τις επιβάλουν μονομιάς, επιμένουν στρατηγικά στην προώθηση των αλλαγών και γι αυτό δεν αφήνουν την Κάρι Λαμ να παραιτηθεί. Σύμφωνα με το χρηματιστηριακό αναλυτή και ακτιβιστή Ντέιβιντ Γουέμπ: «Το Πεκίνο ενδιαφέρεται λιγότερο από ποτέ προηγούμενα για τη διεθνή αναγνώριση του Χονγκ Κονγκ σαν ξεχωριστή τελωνειακή, φορολογική, μεταναστευτική και νομική δικαιοδοσία από την ενδοχώρα. Η [κινεζική] ηγεσία είναι πολύ περισσότερο πωρωμένη με την εθνική ενότητα, την κυριαρχία και τον κομματικό έλεγχο» (Financial Times, 19/6).

Γι' αυτό, αφού μεταχειρίστηκε την προβοκάτσια, τη συκοφαντία και την αστυνομική βία το καθεστώς εξαπολύει τώρα τις πασιγνώστες μαφιόζικες σαδιστικές οργανωμένες συμφορίες του υποκόσμου, τις λεγόμενες «τριάδες», δηλαδή κλιμακώνοντας κάνει αυτό που έκανε ο τσαρισμός όταν εξόπλιζε τις μαύρες εκατονταρχίες προκειμένου να τρομοκρατήσουν τον αγωνιζόμενο λαό. Οι αλήτες αυτοί όχι απλά με την ανοχή της αστυνομίας αλλά και τα συγχαρητήρια στελεχών του κινεζόδουλου καθεστώτος του Χονγκ Κονγκ εισβάλλουν στους σταθμούς του μετρό για να εντοπίσουν αντικαθεστωτικούς διαδηλωτές, που γυρίζουν στο σπίτι τους μετά τις διαδηλώσεις και τους χτυπούν με λύσσα. «Οι τριάδες επιτίθονταν, από βαγόνι σε βαγόνι, στους επιβάτες του μετρό, χτυπώντας τους με σιδερολοστούς. Μια έγκυος γυναίκα έχασε το μωρό της. Η αστυνομία έκλεισε τα γραφεία της στον κόσμο που ερχόταν να παραπονεθεί, με το πρόσχημα ότι δεν μπορούσε να αναγνωρίσει κανένα συμμετέχοντα και εκτιμώντας ότι δεν κατείχαν κανένα επικίνδυνο όπλο», κατήγγειλε ο Μο Γουόνγκ, εκπρόσωπος του Πολιτικού κινήματος ανθρώπινων δικαιωμάτων» (https://www.lemonde.fr/international/article/2019/07/22/hongkong-s-enfonce-dans-une-crise-de-plus-en-plus-complexe_5491963_3210.html). Ανάμεσα στα θύματα συγκαταλέγονται βουλευτές και δημοσιογράφοι ενώ βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος καταγράφεται να σφίγγει το χέρι στους τραμπούκους και να τους «ευχαριστεί για τη σκληρή δουλειά τους»!

Η συμμαχία του «Κ» Κίνας με το οργανωμένο ποινικό έγκλημα σχηματίστηκε πάνω στη βάση της γραμμής

διατήρησης της εθνικής κυριαρχίας της Κίνας. Ήδη με το ξεφούσκωμα του κινήματος Occupy στα 2014 άρχισε να ανεβαίνει ένα μειοψηφικό ρεύμα υπέρ της ανεξαρτησίας του Χονγκ Κονγκ. Είναι μειοψηφικό γιατί οι κάτοικοι του Χονγκ Κονγκ δεν αρνούνται ότι αποτελούν τμήμα της επικράτειας της Κίνας. Εκείνο που αρνούνται είναι να μην έχουν την πολιτικές ελευθερίες που είχαν πριν γίνουν μέρος αυτής της επικράτειας, και τις οποίες κατοχύρωνε η συμφωνία ένταξης του Χονγκ Κονγκ στο κινεζικό κράτος το 1997, η οποία γι αυτόν ακριβώς το λόγο αναγνώριζε το Χονγκ Κονγκ σαν «Ειδική Διοικητική Περιοχή». Το να εμφανίζεται λοιπόν ένα πολιτικό ρεύμα και να λέει ότι θέλει τον αποχωρισμό του Χονγκ Κονγκ από την Κίνα, αντί να απαιτεί την τήρηση της συμφωνίας και τη διατήρηση των δημοκρατικών κατακτήσεων του λαού μιας περιοχής της Κίνας, που το κινεζικό κράτος αναγνώρισε και υπέγραψε, σημαίνει να συσπειρώνει μαχητικά εναντίον του τον κινέζικο πληθυσμό των 1,3 δις, τον δουλεμένο ιδεολογικά επί 40 χρόνια με τον σοβινισμό των Χαν, αλλά και να απομονώνεται από τη διεθνή κοινή γνώμη που δεν μπορεί να βρει έρεισμα για να στηρίξει έναν εθνικο-απελευθερωτικό πόλεμο μιας πόλης ενάντια σε ένα κράτος και όχι τον δημοκρατικό αγώνα του πληθυσμού μιας πόλης ενάντια σε ένα φασισμό που της στερεί την ελευθερία. Δηλαδή είτε ο αγώνας του Χονγκ Κονγκ θα είναι ένα πρωτοπόρο μέρος του αγώνα όλου του λαού της Κίνας για δημοκρατία ενάντια στο φασισμό, είτε θα συκοφαντείται σαν μέρος του ανύπαρκτου αγώνα των δυτικών ιμπεριαλιστών να διαμελίσουν και να αποικιοποιήσουν ξανά την Κίνα όπως ισχυρίζονται οι σοσιαλϊμπεριαλιστές του Πεκίνου.

Γι αυτό έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι το σημερινό πολιτικό ρεύμα της ανεξαρτησίας του Χονγκ Κονγκ υποδαυλίζεται ή και καθοδηγείται από τους κινέζους φασίστες.

Εκπρόσωποι αυτού του ρεύματος συμμετέχουν στο φετινό μαζικό δημοκρατικό κίνημα που από οργανωτική άποψη είναι τελειώς αποκεντρωμένο, κάτι που το καθιστά εύκολα χειραγωγήσιμο και εύλωτο σε κάθε είδους προβοκάτσιες. Τέτοιες προβοκάτσες πρέπει να ήταν η μπούκα στο κτίριο του τοπικού νομοθετικού συμβουλίου στις 1/7, ή το μουτζούρωμα του κινεζικού εμβλήματος στην πρόσοψη του κτιρίου του συνδέσμου του Πεκίνου στο Χονγκ Κονγκ στις 21/7, κίνηση που ανάγκασε τους αντικαθεστωτικούς διαδηλωτές να σταματήσουν να κατονομάζουν ανοιχτά τις κεντρικές αρχές στα συνθήματά τους (βλ. Le Monde, στο ίδιο). Στην πραγματικότητα το ρεύμα υπέρ της ανεξαρτησίας του Χονγκ Κονγκ χρησιμοποιείται από το ίδιο το καθεστώς ως φόβητρο για τη συκοφάντηση και τελικά τη διάσπαση και αποδυνάμωση του μαζικού αντιφασιστικού κινήματος.

Οι ίδιοι οι απαραίτητοι για την

ανεξαρτητοποίηση της περιοχής όροι, οι οποίοι θα δικαιολογούσαν και την ύπαρξη ενός τέτοιου ρεύματος, απουσιάζουν. Το Χονγκ Κονγκ περικλείεται από την κινεζική ενδοχώρα και στερείται δικών του επαρκών φυσικών πόρων. Από την ενδοχώρα προμηθεύεται τρόφιμα, νερό, ηλεκτρικό ρεύμα. Επιπλέον η πλειονότητα των κατοίκων του είναι κινέζοι και δε θέλουν την απόσχιση. Σε έρευνα του Κινεζικού Πανεπιστημίου του Χονγκ Κονγκ τον Ιούλη του '16 μόνο ένα 17,4% των ερωτηθέντων απάντησε ότι θέλει την ανεξαρτητοποίηση του θύλακα αν και το ποσοστό αυτό είναι πολύ μεγαλύτερο μέσα στη νεολαία (<https://www.hongkongfp.com/2016/07/25/17-hongkongers-support-independence-2047-especially-youth-cuhk-survey/>). Πάντως αυτό που έχει συμβάλει στην ανάπτυξη του ανεξαρτησιακού ρεύματος είναι η ολοένα αυξανόμενη φασιστική βία του καθεστώτος του Πεκίνου απέναντι στον πληθυσμό του Χονγκ Κονγκ.

Να πώς διαμορφώθηκε το αλληλοτροφοδοτούμενο αυτό δίπολο διαμελισμού-κινεζικού εθνικισμού το οποίο δεν προορίζεται απλά να επηρεάσει τις εσωτερικές εξελίξεις του Χονγκ Κονγκ. Δίνει επίσης τη δυνατότητα στους σοσιαλφασίστες να αποπροσανατολίσουν συνολικά τον βαριά καταπιεσμένο κινεζικό λαό από το στόχο του της πολιτικής-κοινωνικής ανατροπής, εμποτίζοντάς τον με το δηλητήριο του σοβινισμού των Χαν και κάνοντάς τον εργαλείο των δικών τους επεκτατικών σχεδιασμών. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα η προσπάθεια παρουσίασης του αντιφασιστικού κινήματος από το καθεστώς σαν εξαγερσης υποκινούμενης από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και με στόχο το διαμελισμό της Κίνας είναι πολύ πιο επικίνδυνη απ' ό,τι φαίνεται με μια πρώτη ματιά.

Ένας ακόμα ευνοϊκός για τους σχεδιασμούς των κινέζων ιμπεριαλιστών παράγοντας είναι, εκτός από την αδυναμία του ίδιου του δημοκρατικού κινήματος να συγκροτηθεί οργανωτικά και να λύσει όλα τα φλέγοντα ιδεολογικά ζητήματα, και η διπλωματική δραστηριότητα των πιο αντιδραστικών κύκλων της δυτικής μονοπωλιακής αστικής τάξης.

Αυτοί, στο βωμό της γρήγορης κερδοφορίας τους, συνεχίζουν να συνεργάζονται με το ανερχόμενο τέρας ακολουθώντας απέναντί του μια εγκληματικά κατευναστική πολιτική. Ιδιαίτερα μετά την αναρρίχηση του Τραμπ-Πούτιν στην αμερικανική προεδρία οι παγκόσμιες θέσεις του άξονα Μόσχας-Πεκίνου έχουν σημειώσει μια τρομακτική άνοδο. Η προβοκατόρικη εξωτερική πολιτική Τραμπ συνίσταται κύρια στη δημιουργία ρηγμάτων στις σχέσεις των ΗΠΑ με τους παραδοσιακούς συμμάχους των που στον ένα ή στον άλλο βαθμό αντιστέκονται στον ρωσοκινεζικό άξονα, έτσι ώστε αυτοί να πέσουν στα δίχτυα του. Έτσι, όσον αφορά τον περιφερειακό συσχετισμό

δυνάμεων, ο αμερικανός πρόεδρος επιτέθηκε στην Ιαπωνία και στη Ν. Κορέα στο επίπεδο του εμπορίου ενώ την ίδια στιγμή βελτίωνε τις σχέσεις των ΗΠΑ με τη φιλοκινεζική Β. Κορέα. Την ώρα που οι κινητοποιήσεις στο Χονγκ Κονγκ βρίσκονταν σε άνοδο, ο Λευκός Οίκος έκανε βήματα προς την κατεύθυνση αναγνώρισης της ανεξαρτησίας της Ταϊβάν, χύνοντας έτσι νερό στο μύλο των κινέζων εθνοσοβινιστών που κατηγορούν συλλήβδην το αντιφασιστικό κίνημα του γειτονικού Χονγκ Κονγκ σαν αμερικανικό εργαλείο διαμελισμού. Ταυτόχρονα, υποσχέθηκε στην κινεζική πολιτική ηγεσία ότι θα αποσύρει την ανοιχτή υποστήριξη προς το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ με αντάλλαγμα την επανέναρξη των εμπορικών συνομιλιών (<https://www.businessinsider.com/trump-xi-jinping-soften-hong-kong-criticism-trade-talks-report-2019-7>). Αυτό το τελευταίο απειρώς αισχρό έγινε κατά την πρόσφατη σύνοδο των G20 όπου Τραμπ και Χσι συμφώνησαν επίσης, ο πρώτος να άρει τους περιορισμούς στις αγορές αμερικανικού τεχνολογικού εξοπλισμού από τη Huawei και να μην επεκτείνει τους δασμούς στις εισαγωγές από Κίνα, ενώ ο δεύτερος να υλοποιήσει την αγορά αμερικανικών αγροτικών προϊόντων συνεχίζοντας το διάλογο. Οι ευρωπαίοι ηγέτες που συμμετείχαν στη σύνοδο δεν θέλησαν να ενοχλήσουν ούτε τόσο da τους κινέζους ιμπεριαλιστές με το να βάλουν ζήτημα ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην πρώην βρετανική αποικία, αφήνοντας έτσι σε παγερή μοναξιά έναν λαό που τολμάει να διαδηλώνει μέσα στο στόμα του λύκου. Ένα πρώτο δείγμα της νέας στάσης της Ουάσιγκτον απέναντι στα γεγονότα του Χονγκ Κονγκ ήταν η επέμβαση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ σε προγραμματισμένη ομιλία του αμερικανού πρόξενου, Κουρτ Τονγκ, η οποία ομιλία θα κατήγγειλε τις μεθοδεύσεις του Πεκίνου στην περιοχή. Την τελευταία στιγμή η ομιλία υποβιβάστηκε σε ανεπίσημη και το περιεχόμενό της μετριάστηκε (στο ίδιο).

Όμως αντίθετα η βία του καθεστώτος του Πεκίνου απέναντι στον άοπλο λαό καθόλου δε μετριάστηκε: έγινε πιο άγρια, διαφωτίζοντας τους λαούς του πλανήτη πάνω στην κανιβαλική φύση αυτών των καθαυμένων, προδοτών της κινεζικής προλεταριακής επανάστασης με ηγέτη τον Μάο Τσε Τονγκ και στυγνών εκμεταλλευτών που σχεδιάζουν ένα παγκόσμιο αιματοκύλισμα στο πλευρό των ρώσων συμμάχων τους για να οδηγήσουν ξανά τον πλανήτη στην εποχή της αγριότητας αλλά με τη χρήση της επιστήμης. Καθόλου τυχαία οι μοναδικές ομάδες που δε συμμετείχαν στην πρόταση ψηφίσματος για τις εξελίξεις στο Χονγκ Κονγκ στο ευρωκοινοβούλιο ήταν η ακροδεξιά ID και η ομάδα της ψευτοαριστεράς GUE-NGL (!!!) (http://www.europarl.europa.eu/doceo/document/RC-9-2019-0013_EN.html).